

Aydınlık Sorgular Sempozyumu

Özgür Düşün kolektifi, İstanbul'da, 23-24 Aralık günleri arasında, "Aydınlık Sorgular Sempozyumu"nu gerçekleştirdi

Sultanahmet'te bulunan Tarihi Darphane Binaları'nda düzenlenen 'Aydınlık Sorgular Sempozyumu', iki gün boyunca, 'aydın kimdir, aydın tavrı nasıl olmalıdır' konularında canlı tartışmalara sahne oldu. Farklı yelpazelerden gazetecilerin, sanatçıların ve yazarların katıldığı sempozyumda, 'aydın' sorununda karanlıkta kalan yönler ışık tutulmaya çalışıldı. SAYFA 16

Demokrasi Devrimle Gelecek Halk İçin Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 5 • Sayı: 103 • 1-16 Ocak 2007 • Fiyatı: 1 YTL

www.kardelenyayimcilik.org • e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

Açlığın, sömürünün ve baskının kaynağı olan hakim sınıflar, yeni bir yıla girerken emekçi kitlelere; 'şükür ederek elinizdekiyle yetinin' diyor!..

Çözümsüz ve alternatifsiz değiliz

Arzulayanlar değil kazanmak için mücadele edenler olmalıyız

Ekonomik dengesizliğin, eşit olmayan gelir dağılımının, açlığın-yoksulluğun had safhada olduğu, demokratik hak ve taleplerin cebirle bastırıldığı ve ezenlerin 'mutlak' iktidarının kutsandığı bir yılı daha geride bıraktık. 2007'nin bu anlamda ezilenler açısından daha iyi değerlendirilmesi gerektiğinin önemi açık. Her birimiz geleceği kazanma görevine sahip çıkarak, sadece arzulayanlar değil, kazanmak için mücadele edenler olmalıyız.

Biz çözümsüz, kitleler ise alternatifsiz değildir

Ezilen milyonların biriken öfkesi, nihayetinde doğru önderliklerle buluşarak büyük patlamalara dönüşmekte ve "baki" sanılan egemenlerin iktidarını tek tek parçalarda da olsa sonlandırarak kendi iktidarını oluşturmaktadır. Sınıflar mücadelesi tarihinde proletarya önderliğinde gerçekleşen Paris Komünü, Sovyetler, Çin Devrimi ve Maoistler önderliğindeki bugün gündemde olan Nepal devriminin gelişim seviyesi bunun bir niyetler meselesi değil, sınıf mücadelesinin ezilenler lehine nesnel sonuçları olduğunu göstermiştir

19 Aralık unutulmadı

19 Aralık 2000'de 20 hapisaneye eş zamanlı olarak düzenlenen ve 28 devrimci tutsağın şehit düşmesi ile sonuçlanan, "Katliam Operasyonu" olarak tarihe geçen "Hayata Dönüş Operasyonu", 6. yıldönümünde Türkiye-Kuzey Kürdistan ve dünyanın çeşitli yerlerinde düzenlenen eylemlerle protesto edildi. SAYFA 5

Kocaeli'nde halk susuz kaldı

Yuvacık Barajı'ndaki suyun azalması nedeniyle haf-talardır su sıkıntısı yaşayan Kocaeli halkı, çeşmelerden su ihtiyacını karşılıyor. Devlet ise, su satmadığı halde İngiliz firmasına halkın parasını ödemeye devam ediyor. SAYFA 15

Filistin'de ipler gerildi

Filistin'e uygulanan ambargo sonucu ülkede siyasi ve ekonomik kriz derinleşirken, El-Fetih ve Hamas arasında ipler iyice gerildi. Abbas'ın seçim kararı almasıyla birlikte ipler kopma noktasına gelirken, iç çatışmalarda 50'ye yakın Filistinli hayatını kaybetti. SAYFA 10

Asgari ücret kaç simit eder?

519 YTL değerinde Jaguar marka ayakkabı giyen, mecliste ceylan derisi koltuklara oturmak için trilyonlarca TL para harcayan hükümet, asgari ücrete günlük 77 YKr zam yaptı

"Biz, 3 Y ile; yoksulluk, yolsuzluk ve yasaklarla sonuna kadar mücadele edeceğiz" diyen Erdoğan, açlık sınırının altında olan asgari ücrete yaptığı zamlarla, yoksullukla mücadeleyi bir yana attığını bir kez daha gösterdi. SAYFA 7

KONUK YAZAR

Ragıp DURAN

Darphane'den mevzi bir izlenim

İki günlük sempozyumun ancak konuşmacı olduğum bir bölümüne katılabildiğim için genel ve mevzi izlenimlerle yetinmek durumundayım. SAYFA 14

Kaymakam okul bastı

Dersim'in Pertek İlçesi'nde bulunan Mustafa Kemal Çok Programlı Lisesi Pansiyonu'na baskın düzenleyen İlçe Kaymakamı Harun Öksöz dolaplarından 'Che Guevera'nın resmi çıkan öğrencileri, "Devrim yapasınız diye mi okutuyorum" diyerek azarladı

Ülkenin birçok yerinde cinayet, uyuşturucu madde kullanımı, fuhuş, çeteleşme gibi artan yozlaşma belirtileriyle gündeme gelen lise öğrencileri, siyasi duruşu ve muhalif kimliğiyle kendisinden bahsettiren Dersim'de de yozlaşmanın ağına takılıyorlar. 'Terörle mücadelede öncelikli iller' arasında yer alan Dersim, bu nedenle asker ve polisin en yoğun olduğu iller arasında. Öğrenciler ve gençler arasında yayılan yozlaşmanın özellikle polislerin kontrolü altında yayıldığı da bilinen bir gerçek. Gençlerin siyaset ve ülke gündemiyle meşgul olmaksızın uyuşturucu madde kullanmalarına, fuhuş tuzağına düşmelerine, çeteler kurmalarına ses çıkarmayan bu gerici kurumlar, en çok ülkedeki bozulmuş karşı çıkan, örgütlenmeye çalışan gençlere yöneliyorlar.

Ancak devletin tüm uğraşına rağmen,

men, Dersim gençliği 'anarşist' olmaktan bir türlü vazgeçmedi. Yoz kültürün yayılmasına müdahale etmeyen okul idareleri ve kolluk güçleri, söz konusu 'anarşistik' dedikleri devrimci-demokratik mücadele olunca birleşerek öğrencileri sindirmeye çalışıyorlar.

Kaymakam okulda 'anarşist' avında

Dersim'in Pertek İlçesi'nde bulunan Mustafa Kemal Çok Programlı Lisesi Pansiyonu'na baskın düzenleyen İlçe Kaymakamı Harun Öksöz ve sivil polisler, öğrencilerin dolaplarında arama yaptılar. 20 Aralık Çarşamba günü akşam saatlerinde Kaymakam ve sivil polislerin yaptığı baskında, ilkin öğrencilerin tümü yemekhaneye çağırıldı ve daha sonra odalarda bulunan dolaplarda arama yapıldı.

'Devrim yapasınız diye mi okutuyorum'

Aramalarda, dolaplarından 'Che Guevera'nın resmi ile yazdıkları şiirler bulunan öğrenciler, tek tek odalara alınarak Kaymakamın ha-

karetlerine maruz kaldılar. Kaymakamın öğrencilere, 'Biz sizi devrim yapasınız diye mi okutuyoruz', 'Bu kim, sizin ananız mı, babanız mı' dediği ve bazı öğrencileri okul müdürünün yanında tokatladığı öğrenildi.

Okul idaresi ile birlikte yapılan baskının ardından 8 öğrenci hakkında disiplin soruşturması açılırken, öğrencilerin velileri de okula çağırılarak, çocuklarının 'yasadışı' işlerle uğraştıkları söylendi.

Almanya'da 'Birleşik devrimci mücadele' sempozyumu

Almanya'nın Duisburg kentinde, 25 Aralık Pazartesi günü gazetemiz, Atılım gazetesi ve Kızılbayrak gazetelerinin organize ettiği, "Emperyalist saldırganlık, Türkiye'de devlet terörü ve birleşik devrimci mücadele" konulu bir sempozyum düzenlendi.

Sempozyuma Av. Kazım Bayraktar ve yazar Mukaddes Erdoğan'ın konuşmacı olarak katıldılar. Açılış konuşması ve saygı duruşundan sonra 19 Aralık katliamı ile ilgili ortak açıklamanın okunduğu sempozyumda, şiir dinleti-

si ve sinevizyon gösterimiyle birinci bölüm tamamlandı.

Sempozyumun ikinci bölümünde, konuşmacılar, emperyalist saldırganlık, Türkiye'de devlet terörü ve birleşik devrimci mücadele konusunda canlı bir tartışma ortamı yarattılar. Son süreçteki saldırılara da değinilen sempozyumda öne çıkan, bütün konuşmacıların eylem birlikteliklerinin önemine vurgu yaparak bunun bir gereklilik olduğunun üzerinde durmaları oldu.

Düzeltilme

Gazetemizin 16-31 Aralık 2006 tarihli 102 sayısında yer alan "Nepal'de Barış Anlaşmasının Tam Metni (2)" başlıklı yazıdaki 7.2.1 ve 7.5.6 bölümleri çeviri hatasından dolayı yanlış çıkmıştır doğrusu aşağıdaki şekilde olacaktır. Düzeltir özür dileriz...

7.2.1 "Hiç kimse bu temel haktan yoksun bırakılmayacak ve ölüm cezasını içeren hiçbir yasa formüle edilmeyecek."

7.5.6 bölümünün ilk cümlesi "Her iki taraf aslında ülkenin endüstriyel iklimine dokunulmaması, üretime devam edilmesi, ve sosyal güvenlik ve kolektif anlaşmalara saygı gösterilmesi gerektiğine inanmaktadırlar."

DHP adres ve irtibat numaraları

Adres: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi
Tel Sokak No:20/2 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 243 91 92
Faks: (0212) 243 91 93
e-mail: demokratikhaklar.dhp@gmail.com

Özgür Düşün Dergisi adres ve irtibat numaraları

Adres: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi
Tel Sokak No:20/2 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 243 91 94
Faks: (0212) 243 91 93
e-mail: ozgurduşunkolektifi@hotmail.com

Maraş'ta katledilenler anıldı

Maraş katliamında yaşamını yitirenler Darbe Karşıtı Platform tarafından düzenlenen etkinlikle anıldı

Ankara'da 24 Aralık günü Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde toplanan Darbe Karşıtı Platform üyeleri ve çeşitli siyasi parti, dernek ve demokratik kitle örgütü üyeleri basın açıklaması yaptı. Kitle adına açıklamayı okuyan Ankara 78'liler Derneği Başkanı Ruşen Sümbüloğlu, Maraş Katliamı'nın ülkemizdeki demokrasi mücadelesi tarihi açısından önemli kırılma noktalarından biri olduğunu belirte-

rek, "Bugün artık daha netlikle görüyoruz ki; egemen sınıfların emperyalizm güdümünde tezgahladığı Maraş katliamı gibi sayısız katliamın ardındaki gerçekler tüm yönleriyle aydınlatılmadan ülkemizdeki demokrasi mücadelesinin başanya ulaşma ihtimali yoktur" dedi.

Katliama dair sorular

Yapılan açıklamanın ardından Kızılay-GİMA önüne yürüyen eylemciler burada Maraş katliamını aydınlatmak bazı gerçeklerin ortaya çıkartılması için hazırladıkları soruları okudular.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Başkanı Kazım Genç tarafından okunan ve Başbakanlık ile İçişleri Bakanlığı'nın cevaplaması istenilen sorular eylem katılan kurum temsilcilerinin altına atıkları imzaların ardından, bakanlığa postalandı.

Umut Çatakçin'in anısına...

Gün bugüne bakıyor. Emekten yana bir rüzgarın kanatlarında büyüyor aydınlıklar! Onlar gittiler, güvercinler gibi savrulurak ellerimizden. Adları-

nı hiçbir yazdık yüreklerimizde, kavgaları andımız, adları sevin-cimiz, sevdamız, öfkemiz oldu. Bu dağ burdan göçerse, bu yurt burdan uçarsa, bu dil burda biterse ve kavgaya sona ererse onlarda bitecekler, sinilip gidecekler göklerimizde... Oysaki hiç tükenmeyecek nehirlerin sevdasıyla kuşandık onları içimize kavganın çeliktan gücünü onların özlemleriyle birleştirip onlar adınada daldık anafolara... Seslerinizi sesimiz bildik, öylece haykırdık türkülerimiz... O yüzdendir ki; gitmediler! O yüzdendir ki; uzayındayız ayrıllıkların... Bir ömür hasretlik düştü payımıza, ayrı-

lık değil!

Yürek bahçemizin içinde gökkuşağının bütün renklerini taşıyan birer çiçektiler, kломlamaya bile kıyamazdık... Şimdi şafak yüzü, gülden güllüştü çocuklar aldı erken gidenlerimizin isimlerini ...

Yaşamın başka rengini yaşayalı yıllar oldu. Gittin gideli yüzlerce kez doğdu güneş ve yüzlerce kez döndü dağların ardına kızılığını bırakarak içimize... O günden bu yana eksilen hayatımızda binlerce kez andık ve yine binlerce kez yaşattık seni, sizleri. Sizden sonra güneş daha başka doğdu Mazgirt dağlarında, mevsimin ayazlığı

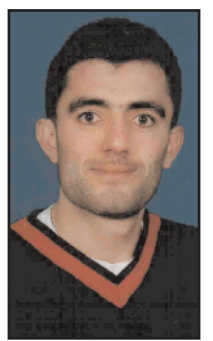
dondur kaldı şişik Ormanlarında. Sana, sizlere olan hasretimiz büyüdükçe içimizde ki sevdada dayanılmaz oldu yüreğimizde...

Söz veriyoruz yoldaşlar! Biz sizlerle nehirler boyunca akacağız, deniz olacağız, varacağımız okyanuslara ve orada kavuşacağız! O zamana değin güneşte bekleyin, umudunuzu karartmadan, sevincinizi yitirmeden bekleyin bizi! O büyük gün geldiğinde; Yılmazlaşarak, Umutlaşılarak, Yurdanurlaşılarak, Melahatlaşılarak, Akanlaşılarak zafer türkülerimizi haykıracacağız...

Umut Çatakçin şahsında beraberinde şehit düşen dört yoldaşını bir kez daha saygıyla anıyoruz.

BAŞSAĞLIĞI

Gidenler
yaşanmamış sevinçlerin
burukluğunu taşırlar
gözlerinde
mevsim kış kar var
kapılarda
senin de gidişin böyle
olacaktı demek
yıldızlar ülkesindeki tüm
zamansız gidenlere
selam söyle
biz iyiyiz dersin,
iyiyiz ve sizinleyiz

**TAYLAN
DÖNMEZ**

27 Aralık günü Dersim'de meydana gelen trafik kazasında sevgili dostumuz Taylan Dönmez'i kaybettik. Ailesine ve tüm sevenlerine baş sağlığı diliyoruz.

**Elazığ DHP
Dersim Kültür Derneği**

YURTİÇİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst.Aksaray Şubesi: 0094208-6
İş Bankası İst.Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst.Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9
İş Bankası İst.Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst.Azadılık Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

**ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT**

Abone Süresi
6 AYLIK
1 YILLIK

Yurtiçi
12 YTL
24 YTL

Yurtdışı
35 EURO
70 EURO

Sine-i devlete dönüş

Yaklaşan cumhurbaşkanlığı seçimi ve arkasından gelecek olan genel seçimler, egemen klikler arasındaki savaşımı daha bir görünür hale getiriyor. Özellikle Kemalist kliğin sözcüsü durumundaki CHP, biraz da temkinli şekilde sine-i millet tartışması yürüterek, hükümette olan AKP ve temsil ettiği kliği yıpratmaya ve köşeye sıkıştırmaya çalışıyor

Yaklaşan cumhurbaşkanlığı seçimi ve arkasından gelecek olan genel seçimler, egemen klikler arasındaki savaşımı daha bir görünür hale getiriyor. Özellikle Kemalist kliğin sözcüsü durumundaki CHP, biraz da temkinli şekilde sine-i millet tartışması yürüterek, hükümette olan AKP ve temsil ettiği kliği yıpratmaya ve köşeye sıkıştırmaya çalışıyor.

Sine-i millet söylemine bakıldığında ilk olarak 1946 yılında seçimlerin şaibeli olduğunu söyleyen Demokrat Parti tarafından CHP'ye karşı kullanıldığı ve bu tarihten sonra hemen hemen bütün cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde gündeme geldiği görülebilir. Egemenlerin birbirleri arasındaki dalaşa söylemlenden öte bir anlam taşımayan ve blöf olmaktan öteye gidemeyen söylemin gereklerini yerine getiren de bu güne kadar çıkmadı.

Sine-i millet söylemi kelime olarak milletin bağına dönme anlamına geliyor ve bugün için kullanıldığı haliyle sandık, yani erken seçim demek oluyor. CHP tabii ki milletin bağına dönmeyi ya da bu söylem üzerinden mevcut AKP hükümetine erken seçim kararı aldırmayı istememektedir. Çünkü kamuoyu yoklamaları gösteriyor ki, eğer seçim olursa CHP, AKP'den daha fazla oy kaybedecek. Bu tartışmaları yaparak geçen dört yıl içerisinde mediste ana muhalefet partisi olarak varlık gösteremeyen, AKP'nin ezici çoğunluğu altında (kendileri açısından) iyi bir muhalefet yürütemeyen CHP, kalan bir yılı iyi değerlendirme hesapları yapmaktadır. Bir bakıma kendince şimdiden normal zamanında yapılacak seçime hazırlık yapmaktadır. Yani CHP, cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi AKP'yi ve dolayısıyla temsil ettiği kliği yıpratma amacı gütmektedir. Zaten AKP kurmayları

bu söyleme meclisteki ezici çoğunluklarına da güvenerek pek fazla itibar göstermediler. Çünkü böylesi bir durumda, yani muhalefet milletvekillerinin hepsinin istifası durumunda bile meclisi açık tutabilecek ve cumhurbaşkanını seçebilecek yerter sayıya sahip olduklarını bilmekteler. Hem böylesi bir durumda istifa edecek vekillerin istifalarını değerlendirme görevi de yine meclisin ve dolayısıyla AKP'nin elinde.

Böylesi bir gündem karşısında tabii ki güç dengelerinde yine ağırlığı hissettiren bir kurum olan TÜSİAD da sessiz kalmadı. CHP genel başkanı Deniz Baykal'ın doğrudan adres vererek, "TÜSİAD da erken seçim istesin" demesinin ardından gözler TÜSİAD'ın Ankara'da yapılacak Yüksek İstişare Kurulu toplantısına çevrilmişti. Sermayedarlar da her sene yaptıkları gibi bu yılda kendi sınıf çıkarları doğrultusunda siyasi mesajlar verdiler. Baykal'ın söylemine "Biz erken seçim istemiyoruz, seçimler zamanında olsun" cevabını veren patronlar, cumhurbaşkanlığı seçimi için de üzerinde herkesin uzlaşabileceği bir isim olmalı dediler. Açıkçası TÜSİAD şimdilik bu tartışmaları gereksiz tartışmalar olarak nitelemekle yetinmiş oldu.

Yapılan bu tartışmaları doğru okumak gerekiyor.

Egemen kliklerin bu dalaşı aslında sine-i millete dönmek değil, sine-i çıkara dönme amacı taşıyor. Onlar sine-i millet tartışmalarını yaparken devletin "ulu" çıkarlarını her zaman için gözetiyorlar. Bundandır ki tartışmalarını bile temkinli yapıyorlar. Onlar da iyi biliyorlar ki Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarının sinesinde (bağrında) kendilerine yer yoktur. Zaten onlar da sine-i millet söylemini dillendirerek, üstü kapalı olarak hükümetteki AKP'nin temsil ettiği klikle uzlaşılabilir bir isim pazarlığına girişmektedir. Bu noktada köşke çıkacak kişinin eşinin türbanlı olmaması gerektiğini söyleyerek, halkları aldatmak için her zaman paravan olarak kullanılan laiklik demagojisine sanılmaktan

da geri kalmamaktadırlar. Sine-i millet tartışmalarında gözden kaçırılmaması gereken nokta, havada uçuşan tehditvari söylemlerin arkasında devletin ve dolayısıyla egemenlerin sömürü düzeninin korunmak istenmesinin yatıyor olmasıdır. Egemen klikler arasında her zaman bir rekabet ve sömürden daha fazla pay alma mücadelesi vardır ve olacaktır. Bu da onları birbirleriyle mücadeleye zorlayacaktır. Ancak unutulmamalıdır ki söz konusu olan egemen kliklerin sistemi olduğunda, kendi aralarındaki dalaşı geri plana iterek halklara azgınca saldırmak için ortaklaşmaktan geri kalmamışlardır, kalmamaktadırlar.

Başyazı

Dünya gericiliği bize kendi iktidarlarını kutsamamızı dayatıyor

Biz onların 'ebedi' gördükleri iktidarlarını yıkmaya muktediriz

Yoğun gündem ve tartışmaların birbirini takip ettiği bir yılı daha geride bıraktık. Yeni yılla birlikte alışlagelmiş bir şekilde bütün beklentilerimizin önümüzdeki, daha doğrusu 'yeni yıl'da çözümü kavuşması, olmadı çözümüne biraz daha yaklaşılması yolunda iyi niyet temennilerinde bulunarak girildi 2007'ye... Meseleye ister dar çerçevede bireysel ihtiyaç, beklenti ve istek üzerinden bakalım yada kollektif, toplumsal ve sınıf mücadelesinin tek tek bileşeni olan kesimleri baz alarak bakalım konunun özü aynı. Yani bir yini yıla daha ertelenen taleplerin gerçekleşme arzusuyla girdik. Evet arzu her ne kadar soyut bir kavram olsa da yine de pasif anlamda bir şeye ulaşma mücadelesini kendi içerisinde barındırdığı için genel tarafından olumlanabilir. Ancak ekonomik dengesizliğin, eşit olmayan gelir dağılımının, açlığın-yoksulluğun haddesahada olduğu, demokratik hak ve taleplerin cebirle bastırıldığı ve ezenlerin 'mutlak' iktidarının kutsandığı bir dünyada ezilenlerin kendi hareketlerini "arzulamak"la sınırlandırmaları yetmez ve ezilen yığınları biravuç ceberrutun kölesi olmaktan kurtaramaz.

Yetenerek kurtuluşumuzu bilinmezliğe erteleyemeyiz

Yengi ve yenilgi sınıflı toplumların daha özcesi ezenle-ezilen, haklıyla-haksız arasındaki mücadele içerisinde birinin diğeri karşısındaki zaferini, iktidarı diğerinin ise elinde bulundurduğu güçten, iktidardan anındırıldığını anlattığı gibi bu kavramlar tek başlarına da birer shirler malzemesi değildirler. Ezilenler tarihsel anlamdaki haklıklarından dolayı nihai olarak kazanacaklarının bilincinde olsalar da, günümüz dünyasındaki ezilenlerin iktidarlaşmaları için bu tek başına yeterli değildir. Eğer tek başına bu yeterli olsaydı tarih sadece ezilenlerin kazanımlarından ibaret olurdu. Tarih bize ezilen yığınların haklı olmalarına karşın ezene karşı sürdürdükleri mücadelelerinde göreceli de olsa yenilgiler aldıklarını, zaferler ve mevziler kaybettiklerini hatırlatmaktadır. Dolayısıyla biz ezilen milyonlar olarak sadece 'niha-i olarak biz kazanacağız' diyerek kendiliğindenci ve 'arzu' etmemin sınırlarını aşamayan bir mücadeleyle yetinemeyiz.

Hakim sınıflar kitlelerin hareketlerini sadece onlara önderlik eden kömünist ve devrimci partileri imha ederek engelleyemeyceklerini bilmekteler. Bunun için fiziki saldırıların yanı sıra ideolojik-piskolojik saldırılarla zihinleri kuşatarak, kendi gerici sistemlerini entegre olmuş, tek iddiası kişisel hırs ve bir diğer sınıf kardeşinin boğazlanması üzerinden "yükselmeye" çalışan, elindekine şükredip olmayana arzulamakla yetinen bireyler topluluğu yaratmayı hedeflemektedir. Yetinen insan tipi yenişi yaratamaz. Yetinmek mevcut dünya egemenlik sisteminin kitleleri kendi gerici sistemlerine entegre etmenin argümanıdır. Yetinerek bilgede, bilimde, gelişmede, savaşta ve devrimde daha ileri seviyelere ulaşamaz. Bundan dolayıdır ki mevcudu kutsayarak yetinmeyi "mütavazilik" sayanlar objektif olarak karşı-devrimi ve onların değişik türlerdeki iktidarlarını güçlendirmektedirler.

Hakim sınıflar büyük bir dezenformasyonla yeni kavramlar üretmekte, olanların içerisinde boşaltarak kitlelerin bilinçlerini dumura uğrattırıyor. Umutsuzluğu, karamsarlığı yaygınlaştırarak kendi sistemlerinin dışında başka bir seçenek olmadığını kanıksatarak, "benim iktidarımı kutsayın" diyor.

Bize ait olana sahip çıkarak

kitlelere güven vermeliyiz

Bundan 15-20 veya daha geçmiş yılları hatırlayalım. O tarihlere yeni doğan bebekler 'Umut' olarak yaşama kanışlarırdı. Anneler, babalar bebeklerine 'Umut', 'Devrim' vb. isimlerini verilerdi. Bunun ne kadar bilinçli, ne kadar bilinçsiz olduğu elbette tartışılabilir. Ancak burada önemli bir ayrımı, yeniyi, devrime, ışığa bir büyük inanç, bir büyük bağlılık ve özelem vardı. Kurtuluşun devrimde olduğu fikri güçlüydü. Bunun için aileler kurtuluşlarını bugünden Umut bekle, Devrim beklele sembolize ederlerdi. Bu, o dönemin popülizmi ve alışkanlığı olarak değerlendirilemez. Burada başka bize ait olan bir kitle psikolojisi, kültürü vardır ve bu esasta kitlelerin devrime duydukları inancı izleriydiler. Aradan geçen yıllarda, bize ait olan bu kavramlarının içeri boşaltıldı. Egemeler yeni yeni gündemler yarattılar, kitlelerin dikkatlerini başka yerlere çekmeyi başardılar. Kitlelere hayali vaatlerde bulunarak olmadık "umutlar" verdiler. Kitlelerin kendi değerlerine, sempoilerine yabancılaşmaları daha fazla büyüttüler. Halk kitlelerinin önemli bir bölümü kendine ait olana yabancılaşarak zamanla düşmanlaşmaya başladı. İşte kitlelerde ki önemli kınımlardan birisi de buydu. Devrimci ve kömünist hareketler kendi yetmezliklerinden kurtularak bu kınımların önüne geçip kitleleri yeterince devrimci savaşa kanalizetemediler.

Biz çözümsüz, kitleler ise alternatifsiz değildir

Bugün halkın kendine, kendi değerlerine olan yabancılaşması halen kırılabilir değildir. Halk kitlelerinin ezici çoğunluğu mevcut sistemden umudunu kesmiş olmasına karşın, sistemin alternatif olan devrimci-kömünist hareketlerden uzak durarak, mücadeleye pasif bir katkıyla kendi hareketini sınırlamıştır. Bunun nedenleri tek başına halk kitlelerinin bilinçsizliği ve örgütsüzlüğüyle veya psikolojik savaş kurmaylarının propagandasını yaptıkları "halkın bu sistemden başka alternatif yok"la izah edilemez. Yetinme psikolojisi sadece kitleleri kuşatmış değildir. Devrimci ve kömünist hareketin saflarında değişik nedenlerden kaynaklı da olsa bunun belirtileri vardır. Kitlelere kanıksatılmaya çalışılan yetinme psikolojisi daha çok devrimci ve kömünist hareketin kitlelerle bağlarını zayıflıdından, halk kitlelerinin bütün kesim ve katmanlarının sorunlarına ilişkin somut politika ve çözüm projeleri üretmemesinden veya olan devrimci programı faaliyet içerisinde kitlelere doğru araç ve yöntemlerle götürmemelerinden kaynaklı doğan boşlukları hakim sınıfların sahip olduğu olanakları kullanarak doldurmasından kaynaklanmaktadır. Yarının devrimci iktidarı kurmak için

mücadele yürüten kesimler biraz da meseleye buralardan bakarak güncel politika ve kampanyalarla kitlelerin günü birlik yaşamlarına somut çözüm projeleri geliştirerek medide hale etmek durumundadır. Sadece genel devrim stratejisinin doğruluğunu söyleyerek, genel stratejinin emrinde, bunu destekleyip, güçlendiren ve basitten karmaşığa bu programın kitleler içerisinde iktidarlaşmasının mücadelesi verilemediği sürece genel devrim stratejinin doğru olmasının mahiyeti teorik çerçeveyi aşmamaktadır. Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarının yakın devrim hedefi olan Yeni Demokratik Cumhuriyet'in programı kitleler içerisinde madde madde tartışılarak her kesim ve katmanın sorunlarına ilişkin programın ilgili maddelerinde belirtilen somut çözüm önerileri kitlelere anlatılmalıdır. Bu süreç sadece propaganda ve ajitasyona dayanmamalıdır. Çalışma gurupları oluşturularak pratik faaliyetlerde ilişkisi kurularak sürekli bir eğitim çalışması biçiminde ele alınarak kitlelerin tartışmalara katılmaları sağlanmalı ve kitlelerin bu devrimci program ekseninde Halk Savaşı'nın ihtiyaçları temelinde örgütlenmeleri hedeflenmelidir.

Eşitsizliklerin dengesi mutlak değildir

Egemenler açısından objektif olarak bir denge kurulmuştur. Bu dengenin temel prensibi ezenle ezilen arasındaki eşitsizlik üzerinden sağlanmıştır. Egemeler bu dengenin bozulmasından korkmaktadırlar. Bunun için bilinen anlamda egemelerin temel stratejisi olan yığınlar ve onların hareketlerini sürekli bir bastırma ve sömürme yöntemiyle iktidarlarını "baki" kılmadan vazgeçmiş veya bu temel stratejilerinde bir değişikliğe gitmiş değillerdir. Ancak şunuda biliyorlar ki; her bastırma hareketi ve sömürü karşını güçlendirmiştir. Ezilen milyonların biriken öfkesi nihayetinde doğru önderliklerle buluşarak büyük patlamalara ve "baki" sanılan egemelerin iktidarını tek tek parçalarda da olsa sonlandırarak kendi iktidarını oluşturmıştır. Sınıflar mücadelesi tarihinde ki ilk proletarya önderliğinde gerçekleşen Paris Kömünü, diğer burjuva demokratik devrimleri ve proletaryanın önderliğindeki Sovyetler, Çin devrimi, bugün gündemde olan Nepal devriminin gelişim seviyesi bunun bir niyetler meselesi değil sınıf mücadelesinin ezilenler lehine nesnel sonuçları olduğunu göstermiştir. Dünya egemlik sistemi tıpkı ezilen yığınlar gibi bu alt üst oluşların tarihsel deneyimlerini daha üst seviyede tecrübeye dönüştürdükleri için tek başına bu bilinen yöntemle iktidarlarını "baki" kılamayacağına farkındadır. Bunun için kendilerini sürekli "yenileyerek" gerici iktidarlarının ömürlerini uzatmanın gayreti içerisinde. Ancak onlarda biliyorlarki iktidarları ilelebet sürmeyecek. Kitleler gerçek anlamda olanı sisteme bağlayan ve biat etmelerini sağlayan bağlarını kopardıkçı egemelerin korkuları gerçekliğe dönüşmeye başlayacak. Onun için hakimsınıfların istediği 'arzu eden', elindekiyle yetinin insan tipi olmaya sonuna kadar karşı çıkmak durumundayız. Yıllardır sürekli yeni yıllara ertelediğimiz taleplerimizin gerçekliğe dönüşmesi için ilk olarak onlar için daha fazla mücadele etmeyi ve bedel ödemeği göze almalıyız. 2007'nin bu anlamda ezilenler açısından daha iyi değerlendirilmesi gerektiğinin önemi ortada. Herbirimiz ortada olan bu göreve sahip çıkarak sadece arzulanı değil, kazanmak için mücadele edenleri olmalıyız. Bizim kazanacağımıza olan büyük inancımızla bütün okurlarımızın yeni yılını kutluyoruz...

SINIF TAVRI

İsmail Uçar

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da demokrasi; Devrim meselesidir

Hakim sınıflar ezilen yığınları yönelik saldırıları sürekli gündemde olan bir olgu. Bu saldırıların göreceli olarak şiddetinde bir azalmanın olması onların genel anlamda hasmını yok etme politikalarında bir değişikliği olduğu anlamına gelmemektedir. Zira hakim sınıfların dönem dönem taktiksel anlamda bir takım manevralar yaparak sözüm ona 'demokratikleşme' söylemini ön plana çıkartmaları bir anlamda daha kapsamlı saldırı planlarını gerçekleştirmeleri için bir 'nefeslenme' hamlesinden başka birşey değildir. Özellikle son birkaç yıldır üzerinde yoğun tartışmaları yaşandığı Türk devletinin Avrupa Birliği (AB) üyeliği konusu ülkenin bütün sorun ve sıkıntılarının çözümü şeklinde sunuldu. Demokratikleşmeden ekonomik refaha, Kürt ulusal sorununun çözümünden diğer sorunlara varıncaya kadar adeta topluma AB üyeliğiyle birlikte bütün sorunların çözüleceği fikri kanıksatılmaya çalışıldı.

Ancak ne var ki öngördüğümüz gibi şişirilen AB balonu gelinen aşamada Türk devletin elinde patladı. Sadece devletin elinde de değil, aynı zamanda büyük bir yanılsamaya AB'den beklenti içerisinde olan kesimlerin elinde de patladı. Daha dün AB'yi olmasa olmasa gibi gösteren devlet ve yedeğindeki kesimler bugün bir yandan 'AB tek seçeneğimiz değil' diyerek manevra yapıpırken diğer yandan 'AB'ye karşı değiliz ancak AB de bize onursuz bir entegrasyonu dayatması' demektedirler. Evet dün shirli bir formül olarak 'demokratikleşiyorsuz' kelimesini tekrarlayan devlet, şimdi 'devletin onuru' diyerek bunun üzerinden politika yapmaktadır. Emperyalizme ilişkinleme babında Türk hakim sınıflarının politika malzemesi yaptıkları 'devletin onuru' somutta da gördüğümüz gibi uşaklıkta başka birşey olmayacaktır.

Bu meselenin bir yanı için esas üzerinde durmak istediğimiz konu ise AB tartışmalarıyla birlikte toplumda, hatta toplumun örgütlü dinamik kesimlerinde dahi önemli etkileri bulunan politik-örgütsel kınımlar ve bu kınımların kaynak olduğu günlük yaşamda ve mücadele içerisinde kayışma çıkan sivil toplumcu eğilimler yine bu eğilimin güçlü etkisi altında kalan tahrir edilmiş bir 'demokratik alan mücadelesi veriyoruz' tablosu ve nihayetinde müdahale edilmezse tasfiyeliliğin de etkisiyle güçlenen "sistem içi devrimcilik" eğilimi çıkmaktadır.

Türk devletin sürdürdüğü düşük yoğunluklu savaş stratejisi, uluslararası gelişmeler ülkemizde 90'ları ortalamadan sonra karşılıklı derinleşmekte olan tasfiyecilik olarak bulmaktaydı. 2000'e gelindiğinde hakim sınıflar derinleşen tasfiyeciliği F tipi saldırılarıyla güçlendirerek saldırıları karşı esas direnç merkezleri olan devrimci ve kömünist hareketi etkisizleştirip kitlelerin hareketlerini ve toplumsal mücadeleyi sistem içine kanalizetmeye çalıştı. Sistemin bunu ne kadar başıpar ne kadar başaramadığı elbette başı başına bir tartışma konusudur. Ancak bu tasfiyeciliğin ve F tipi hapishaneler geçişinin 2000 ölüm orucu dirinışı karşın olumsuz etkileri halen önemli kınımla nedenlerinden birisidir. Sadece F tipi hücre hapishanelerine karşı değil, aynı zamanda derinleştilmekte olan tasfiye dalayına karşı da bir meydan okuyuş olan ölüm orucu direnişi tarihsel anlamda önemli bir çıkış. Belki direnişin uzun sürmesi beraberinde bir yıpratmayı ve güç kaybını yaşanmasını getirdi, ancak direnişin olumlu kazanımlarının da etkisiyle devrimci-kömünist hareket 2002'den sonra yeniden bir toparlanma sürecine girdi. Devrimci ve kömünist hareketteki toparlanmaya karşın geniş kesimlerin devrimci savaşa kanalizetilmesi ise esasta helen sağlanabilmiş değildir. Bunun değişik nedenleri olmakla birlikte: F tipi hapishaneler geçişinin de bunda önemli bir payının olduğu düşünülmelidir. F tipi hapishanelerin olduğundan fazla abartılarak ölümler eşdeğer tutulmuş olması geniş kitlelerin hatta devrimci-kömünist hareketin kendi kitlei içerisinde de küçümsenmeyen bir 'korkuya', kınılmaya neden oldu. Öyleki her hangi bir basını açıklamasına, kite gösterisine katılan insanlar içerisinde 'gözetlana alınması F tipi hapishaneye türüleceğim' korkusu 1-2 yıl önceki kadar güçlü olmasa da halen yenilimsi bir 'korku' değildir. Bir yandan devrimci saflara kadar uzanan bu F tipi çekincesi, diğer yandan aynı tarihlere denk gelen AB üyeliği tartışmalarının hummalı bir biçimde kitlelerin günlük yaşamına nüfuz ettilirine gayreti, genelde AB'nin 'büyük kazanımların olacağı' yönündeki hakim sınıflar merkezi, reformist kesimler destekli propaganda üzerinden yürütüldü. Ne varki bu propaganda sadece geniş kitleleri değil, devrimci saflarda bile, güdükte olsa 'hareket alanımız genişleyecek' fikrini geliştirdi.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sivilhi genilla mücadelesi yürüten önemli güçlerden biri olan PKK'nın 'Demokratik Cumhuriyet' stratejiese bağlı olarak geliştirdiği "demokratik-başçıl çözüm" projesi üstteki etkenlerle birleşince tasfiyec dalayların giderek güçlenmesini de beraberinde getirdi. Nihayetinde burjuva devleti kutsama olan ve emperyalist neo-liberal politikaların sonucu güçlenen sivil toplumculuğun tarihi eskilere dayanmakla birlikte bizim günlük politik yaşamımızda daha güçlü bir şekilde yeniden gimesi işte bu tarihlere dayanır. Sınıfların varlığını ve bunlar arası çatışmayı muğlaklaştırma kitlelerin devrimci işlerini sisteme entegre etme eylemi olan "sivil toplum" denilen şeyin ne olduğu da ha bilinmeden sürdürülen propaganda sonucu devrimci saflarda dahi günlük politikada kavramsal olarak da kullanılmaya başlandı. Öyleki demokratik kitle örgütlerinden bahsederken bilimsizce de olsa "sivil toplum örgütleri" denilerek izahatlar yapıldı-yapılmaktadır. Bütün bunlar bize birşeyi gösteriyor: O da; sistemin fiziki ve ideolojik saldırılarının sonucu olarak gelişmekte olan tasfiyeciliğin sadece reformist- yasalı kesimlerle sınırlı olmadığıdır.

Kimi objektif ve subjektif nedenlerden kaynaklı güç kaybı yaşayan devrimci ve kömünist hareketin son birkaç yılda gözle görülür bir toparlanma yaşaması üste bahsettiğimiz etkenlerden muaf tutularak tasfiyecilikten etkilenebileceği etkilenebilir ve kınımla yaşamadığı-yasayamacağı sonucu çıkartılabilir. Aksine esasta yarı-ilegal faaliyet alanı üzerinden sürdürülen mücadeleyle toparlanmaya çalışan hareketler açısından bu dikkate alınması gereken bir tehliktir. Hakim sınıfların yürüttükleri güçlü ideolojik propagandanın da etkisiyle "demokrasi", "baş", "özgürlük" ve "demokratik yollardan mücadele" vb. kavramlar üzerinden tam bir kafa karışıklığı yaratılmaktadır. Demokratik talepler için yürütülen mücadele yaratılan zihin karışıklığı sonucu günümüzde "demokratik yollardan yürütülen mücadele" şeklinde algılanmaktadır. Ki bu algılayış yukarıda da dikkat çektiğimiz gibi sadece yasal parlamenterist ve reformist kesimler tarafından değil, zayıfla olsa devrimci-kömünist hareket saflarında da benzer algılayış mevcuttur. Bizimki gibi ülkelerde demokrasinin devrim sorunu olduğu nesnel bir gerçeklik iken kılıp "demokratik yollardan mücadele yürütüyorsunuz" demek sadece konu hakkında yeterli bilgiye sahip olmakla izah edilemez. Burjuva demokrasisinin dahi olmadığı bir ülkede demokrasi devrimle devrim ise zora dayalı devrimci savaşa gerçekleştirebilir. Bu meselenin merkezini oluşturmaktadır. Çarpık bir şekilde adına "demokratik yollardan mücadele" denilen ise yine devrimci savaşı direkt veya dolaylı güçlendirecek, bunun hizmetinde olan ve kurumun, alanın gerçekliğine göre birtakım demokratik, ekonomik, kültürel ve siyasi talepler doğrultusunda faaliyet sürdüren politik örgütlenmeler, hareketler, demokratik kitle örgütleridir. Kavramlar yerli yerinde kullanılmıdır. Unutulmamalı her kavram bir sınıfın, katmanın ve kesimin taleplerini ve aynı zamanda iktidarını hedefler. Hakim sınıfların yapmak istediği zaten kavram kargaşası üzerinden bilgileri bulandırmak ve iktidar bilincini muğlaklaştırmaktır. Bugün adına "demokratik alan mücadelesi" denilen faaliyetin bu şekilde adlandırılması yaratılan kavram kargaşasının sonucudur. Demokratik alan mücadelesi olarak yapılan adlandırılmadan bizim için de, yani mücadele yürütenler içinde demokrasinin olduğu anlaşılır. Faşizmin olduğu yerde ezilenler için demokrasinin olduğunu söylemek tam bir pradokstur. Doğru adlandırma demokratik haklar-talepler için mücadele adlandırılması şeklinde olmalıdır.

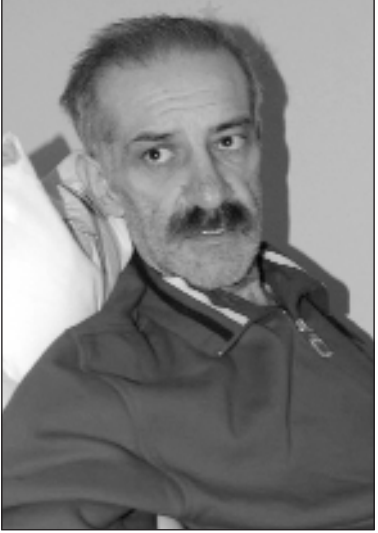
Türkiye-Kuzey Kürdistan'da demokrasi bir devrim meselesidir. Bunun stratejisi Halk Savaşı'dır. Bütün alanlardaki mücadele ve örgütlenmeler Halk Savaşı gerçekliğine göre, bunun hizmetinde ele alınmak durumundadır. İster bir demokratik kitle örgütü olsun ister genilla birliği, ister askeri bir parti birimi olsun. Bunların her birinin diğerinden farklılaştıkları olduğu, değişik ihtiyaçların sonucu oluşturulmuş örgütüllükler olduğu doğrudur. Ancak bunların hepsinin ise ortak bir amaç vardır: O da; Halk Savaşı devrim stratejiese uygun olarak iktidar perspektifli mücadele yürütüyor olmalarıdır. Bunların bazıları Halk Savaşı'nın direkt hizmetinde iken bazıları dolaylı hizmetinde ve bu mücadeleyle dolaylı destekleyen kurumlar ve faaliyet alanlarıdır. Yarı-ilegal olarak adlandırıldığımız faaliyet alanlarında ekonomik, demokratik, kültürel ve siyasi talepler doğrultusunda mücadele eden kurumlar esnek örgütüllüklerdir ve bu alan ve politik kitle örgütleri açısından olmazsa olmaz olan Halk Savaşı'nın emrinde olmalarıdır. Bunlara diğerleri arasındaki fark; bunlar Halk Savaşı'nı dolaylı olarak desteklerler, Halk Savaşı'ndan "bize ne" diyemeyiz. Aksi anlayış ve pratikler Halk Savaşı'nın bütünlüklü bir devrim stratejisi olan özünü kavrayamayan ve onu sadece askeri bir strateji olarak görenlerin tutumudur.

Aşçı'nın annesi ile görüşen TBMM Başkanı Bülent Arınç:

‘F tipleri insani değil’

Behiç Aşçı

‘Somut öneri gelirse bırakabilirim’

Medis başkanı Bülent Arınç ile bir araya gelen İHD, Mazlumder ve Özgür-Der, görüşmenin ardından eylemini sürdürdüğü evde Behiç Aşçı ile görüştü. Heyetle görüşen Aşçı, Adalet Bakanlığı'ndan somut bir öneri gelirse ölüm orucunu bırakabileceğini söyledi.

‘Bir diyalog alanını açıldı’

Bülent Arınç ile bir araya gelen İHD, Mazlumder ve Özgür-Der üyelerinden oluşan heyet adına burada kısa bir açıklama yapan Mazlumder Genel Başkan Yardımcısı Şinasi Haznedar, görüşmelerin çok önemli olduğunu, Arınç'ın ciddi bir devlet adamı sorumluluğu gösterdiğini söyledi. Ortaya çıkan tablodan memnun olduklarını, ama şu anda somut bir durumun olmadığını ifade eden Haznedar, “Bu konuda herkes çeşitli şekilde çalışmalar yürüttü. Bu görüşmeyi kapalı olan bir diyalog alanının açılması olarak görüyoruz” şeklinde konuştu.

‘Ölüm orucunu bırakabilirim’

Henüz tecridin kaldırılmasına ilişkin somut bir durumun veya atılan somut bir adımın olmadığını belirten Aşçı, “Bülent Bey'in iyi niyet ve insani bir şekilde konuyu ele alması güzel tabii ki. Bu girişim sanırım somut bir tablo ortaya çıkartabilir. Adalet Bakanlığı bir şeyler söylemeli. Biz Adalet Bakanlığı'ndan bir açıklama bekliyoruz. Bakanlık bu konuda bir formül sunabilir. Bülent Bey, bu konuda bir formülü ortaya koyarsa, Adalet Bakanlığı somut bir öneri ile gelirse ölüm orucunu bırakabilirim” şeklinde konuştu.

10 Eylül tutsaklarına özgürlük

Polisin ülke çapında düzenlediği “gaye” operasyonunun İzmir ayağında tutuklanan iki ESP üyesi, Murat Uludoğan ve Zeliha Yıldırım 20 Aralık tarihinde çıkarıldıkları İzmir Bayraklı Adliyesi'ndeki 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde tahliye edildi.

İzmir ESP üyeleri de, mahkemenin ardından adliye önünde basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklamada, işçi ve emekçilerin özgürlüğü için mücadele eden demokratik kurumlara karşı, egemenlerin TMY ile daha fazla saldırmaya başladıkları ve Temel Haklar ve Özgürlükler Derneklerine de sıçrayan saldırıların katlanarak sürdüğü belirtilerek, “Tüm bu baskı ve saldırılar bizleri yıldırmadı, yıldıramayacak. 10 Eylül komplosuyla tutuklanan arkadaşlarımız bir bir serbest kalmaktadırlar. 10 Eylül komplosu sökmeyi sökmeyecek” denildi.

F tipi hapishanelerde uygulanan tecrit uygulamasına son verilmesi için 5 Nisan Dünya Avukatlar Günü'nde başlattığı ölüm orucu eylemini sürdüren Behiç Aşçı'nın annesi, teyzesi ve çeşitli sivil toplum kuruluşu temsilcileri, TBMM Başkanı Bülent Arınç ile görüşerek, 123. ölümün yaşanmaması için tecrit uygulamasına son verilmesini istediler.

Hapishanelerde uygulanan tecride ilişkin 26 Aralık günü Dolmabahçe Sarayı'nda Aşçı'nın annesi Fazilet Erdoğan, teyzesi Naime Emilik ile İHD, Özgür-Der ve Mazlum-Der üyeleri ile birlikte yapılan toplantı öncesi basına açıklama yapan Arınç, F tipi hapishanelerin ve F tipi hü-

cre uygulamalarının yedinci yılına girdiğini, bu uygulamalarda büyük sorunların yaşandığını belirterek, F tipi hapishanelerindeki şartların insani şartlar olmaktan çıktığını söyledi.

‘Kayıtsız kalınamaz’

F tipi hapishanelerdeki koşulların iyileştirilmesi için müdahil olmasının kendisinden istendiğini ifade eden Arınç, bir avukatın hayatını hiçe sayarak ölüm orucu eylemine başlamasına TBMM'nin kayıtsız kalmasının mümkün olmayacağını söyleyerek, “Bu nedenle arkadaşımızın en yakın akrabaları olan annesi ve teyzesi ile görüşmeyi kabul ettik. F tipi hücre uy-

gulaması 7. yılına girdi. F tipi cezaevi ve F tipi hücre uygulamasında büyük sorunlar yaşan- dı” şeklinde konuştu.

‘Kendisi ile görüşeceğim’

İdeolojik kavganın dışında, olayın insani yönüyle ilgilenen sivil toplum örgütleri ile görüşebileceğini ve Aşçı'nın öncelikle kendi yaşam hakkına saygı göstererek eylemini bırakması gerektiğini söyleyen Arınç, “Ben de kendisiyle toplantıdan sonra görüşeceğim, görüşmezsem de kendisini telefonla arayacağım. Ölüm orucuna bir an önce son verip sağlık şartlarını yerine getirmesini isteyeceğim” şeklinde konuştu.

‘Öncelikle Aşçı ölüm orucuna son vermeli’

F tipi hapishanelerdeki tecrit sorununun önemli bir konu haline geldiğini ve hapishanelerdeki şartların insani şartlar olmaktan çıktığını söyleyen Arınç, Ocak ayının ilk haftasında tecrit uygulamalarının çözümü için bir heyet ile çalışmaya başlayacakları belirterek, “Bu görüşmelerin ardından Adalet Bakanı ile görüşüp sorunu kendilerine de ileteceğim. Ancak öncelikle Aşçı ölüm orucuna son vermeli” şeklinde konuştu.

‘Bugün iyi bir başlangıç olur’

Açıklamada Arınç'tan sonra konuşan Aşçı'nın annesi Fazilet Erdoğan da, tecrit uygulaması son bulmadan oğlunun eylemine son veremeyeceğini belirterek, “Bir deri kemik kalmasına rağmen eylemini bırakmaz, çünkü o benden daha inatçı” dedi. Bunun üzerine söz alan Arınç, “İnşallah bugün iyi bir başlangıç olur” şeklinde konuştu.

İstanbul Barosu ‘tecrite’ karşı yürüdü

İstanbul Barosu'na üye yüzlerce avukat, Taksim İstiklal Caddesi'nde yürüyüş düzenleyerek Av. Behiç Aşçı'ya destek verdi.

Aralarında İstanbul Barosu Başkanı Kazım Kolcuoğlu ile Ankara, Diyarbakır, Artvin, Tekirdağ, Sakarya, Van ve Aydın illeri baro başkanları ve temsilcilerinin de bulunduğu yüzlerce avukat, İstanbul Barosu önünde toplanarak, “Tecrit insan hakları ihlalidir” yazılı pankart eşliğinde Taksim Meydanı'na yürüdü.

Meydan'da, İstanbul Barosu adına açıklama yapan Baro Başkanı Kazım Kolcuoğlu, F tipi hapishanelerde tutuklu ve hükümlülerin en doğal gereksiniminin bile karşılanmadığını söyleyerek, “Tecrit bir insan hakları ihlalidir. Asla kabul edi-

lemez. En kısa zamanda tecride son verilmeli ve ölümler durdurulmalıdır” dedi. Kolcuoğlu, ölüm oruçlarına destek ver-

mek amacıyla değil, aksine ölüm oruçlarının sona ermesi için eylem yaptıklarını kaydetti.

‘Büyük darbe’lerin ardı arkası kesilmiyor

Devletin devrimci-demokratik kurumlara yönelik saldırısı sürüyor. ‘DHKP/C’ye büyük darbe’ olarak duyurulan, yeni bir tutuklama saldırısı da Dersim’de ortaya çıktı. Bir itirafçının ifadelerine dayanılarak, Dersim Temel Haklar ve Özgürlükler derneği üye ve yöneticileri ile Hozat ve Çemişgezek’li dört köylü tutuklandı.

Polis DHKP/C’nin Dersim’de faaliyet yürüten gerillalarından birini, Malatya’da ele geçirerek, aralarında Temel Haklar ve Öz-

gürlükler Derneği üyelerinin de bulunduğu birçok kişinin isminin yer aldığı bir ifade imzalatmış ve bunun sonucunda da ‘büyük darbe’ operasyonu başlamış oldu. İtirafçının ifadeleri ile, Çemişgezek ve Hozat kırsalında askeri operasyonlar yapıldığı da öğrenildi.

Dernek üyeleri ve köylüler tutuklandı

Malatya’da yakalanan İsmail Geren isimli itirafçının ifadelerinde isimleri geçen, Dersim Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği yönetim kurulu üyesi Elif Akkurt, dernek çalışanı Özcan Dutağacı ve dernek üyesi Ayten Anlaş ile birlikte Çemişgezek ve Hozat’ta yaşayan köylülerden Efendi Güneş, İmam Bakır, Mehmet Koç ve Mehmet Yeşil gözaltına alınarak tutuklandılar.

Tutuklama saldırısı protesto edildi

Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖÇ) Dersim Temsilciliği üyeleri, 24 Aralık tarihinde, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nde basın açıklaması yaparak, tutuklanan dernek üyelerinin serbest bırakılmasını istediler. Dernekte yapılan açıklamaya Dersim DHP üyeleri de katılarak destek verdiler.

Armutlu’da ev baskınları

İstanbul’da Temel Haklar ve Özgürlükler Derneklerine yönelik baskınların bir devamı olarak, çevik kuvvet polisi eşliğinde Armutlu’da ev baskınları gerçekleştirildi. 25 Aralık tarihinde gerçekleştirilen baskında, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Sarıyer Şube Başkanı Muammer Şimşek’in de aralarında bulunduğu yaklaşık 9 kişi gözaltına alındı.

Emperyalist saldırganlığa karşı

Birlik Mücadele Zafer

Gazetemiz, Atılım Gazetesi ve Partizan Dergisi tarafından İngiltere’nin Londra kentinde, 10 Aralık günü “Emperyalist saldırganlığa karşı birlik mücadele zafer” başlıklı bir seminer düzenlendi.

‘Barış, demokrasi ve sosyalizm mücadeleye gelecek’

Seminerde ilk olarak konuşan Partizan Dergisi temsilcisi, emperyalistlerin artan toplumsal muhalefeti bastırmak amacıyla son dönemlerde baskı ve saldırıların daha da arttığını söyledi. Bağımsızlık ve Yeni Demokratik Devrim’in tek çözüm yolu olduğunu söyleyen Partizan temsilcisi, “Bu olmadı taktirde önümüze konulan toplum biçiminde yaşamak zorunda kalacağız. Barış, demokrasi ve sosyalizm mücadeleye gelecektir” şeklinde konuştu.

‘Daha ileri birliktelikler yaratmak mümkün’

Konuşmasında, emperyalistlerin ve Türkiye-Kuzey Kürdistan’da onların uşaklığını yapan egemenlerin, halkların kurtuluş mücadelesini engellemek için yeni saldırı yasalara çıkardıklarına değinen gazetemiz temsilcisi de, hal-kin kurtuluş mücadelesinde devrimci önderliğin önemine vurgu yaparak, “Emperyalizm bunu çok iyi biliyor. 2005’te MKP kadrolarına yapılanlar bunun bir sonucudur. 2006’da ESP ve Atılım’a yapılan saldırılar tamamıyla halkın devrimcilerle buluşmasının önüne geçme, öncü güçlerin imha edilmesi amacı taşımaktadır. Tam da

bu yüzden bu yasalara çıkarma yoluna gidiyorlar” şeklinde konuştu.

Saldırıları karşısında devrimci hareketin düşmana karşı ortak mücadele etmesi gerekliliğinin altını çizen gazetemiz temsilcisi, “Tarihimizden gelen ortak noktalara dayanarak daha ileri birliktelikler yaratmak mümkün. Düşman devrimcilere tahammülsüzdür. Gücü yetmese de her fırsatta imha etme görevindedir. O zaman, bizler iyi bir duruş sergilemeli ve herhangi bir gruba yapılan saldırıyı kendimize yapılıymış saymalıyız. Kitlelerle buluşan bir kurumu kitlelerden kopartma derdinde olanlara cevabımız bu olmalıdır” şeklinde konuştu.

‘Saldırıları karşı gerçek bir ortaklaşma var’

Seminerde son olarak konuşan Atılım Gazetesi temsilcisi de, günümüzde emperyalist sistemin iplerinin kopmaya başladığını ve büyük bir saldırganlığın yaşandığını söyledi. Emperyalist sistemin artık bir tıkanma sürecine girdiğini belirten Atılım temsilcisi, “Afganistan ve Irak’ta yaşananlar bunun bir parçası. Dikkat ederseniz Terörle Mücadele Yasaları Türkiye’yle aynı anda Avrupa’da da çıkıyor” dedi. Artan saldırılara da dikkat çeken Atılım temsilcisi, “Gelişen saldırılara karşı gerçek bir ortaklaşma var. Tüm örgütler darbe aldı, ama bu boşlukları dolduracak dinamikler var, bunu gördük. Taktikler konusunda ortaklaşmalı ve yollar bulmalıyız” şeklinde konuştu.

Saldırıları ortak tepki

Eskişehir’de aralarında DISK, DGH, İHD, SDP, EHP, Halkevi, ESP, EMEP ve ÖDP’nin bulunduğu kurumlar bir deklarasyon hazırlayarak, 301’inci madde’ye, TMY’ye, tecride, Kürt ulusuna uygulanan imha ve inkar politikalarına ve neo-liberal saldırılara karşı Eskişehir yerelinde birlikteliklerini duyurdular.

16 Aralık Cumartesi günü Adalar-Migros önünde yapılan basın açıklamasında, çıkartılan yasalara, halkın demokratik hak ve taleplerini ortadan kaldırdığı belirtilerek, bu nedenle çıkarılan anti-demokratik yasalardan kaldırılması, F tipi hapishanelerde sürdürülen tecride son verilmesi, Kürt halkının barış talebinin dikkate alınarak haksız savaşa son verilmesi ve neo-liberal saldırılara son verilmesi talep edildi.

Açıklama; “Aydın, sanatçı, yazar, gazeteci, sendika, dernek, meslek odası, siyasi parti temsilcisi olan bizler ülke-

mizde yaşanan bu sorunlar ve taleplerimiz ekseninde sesimizi, sözümüzü ve eylemimizi birleştiriyoruz” denilerek son buldu.

İzmir’de de saldırılara karşı birlik oluşturuldu

İzmir’de, Alinteri, BDSP, DHP, ESP, EHP, Kaldıraç, İzmir Cezaevi İnisiyatifi, Köz, İHD, İşçi Mücadelesi, SDP ve Partizan, devletin saldırılarına karşı birlikte hareket edeceklerini duyurdular.

23 Aralık tarihinde, İHD’de açıklama yapan kurumlar, ÇİK ve TMY gibi yasalarla devletin devrimci-demokrat kurumlara yönelik saldırılarının daha da arttığını belirterek, ESP ve HÖÇ’e yapılan saldırıların örnek gösterdiler.

Kurumlara yönelik yapılan saldırılarda birçok insanın gözaltına alınıp tutuklandığı belirtilen açıklamada, kurumlar olarak saldırılara karşı ortak ve hızlı refleks göstereceklerini açıkladılar.

Musa Anter davasında mahkumiyet

Katledilmesinin üzerinden 14 yıl geçen Musa Anter’in Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nde görülen davasında, Türk devleti suçlu bulundu.

Diyarbakır’da Seyrantepe Sema- ti’nde 20 Eylül 1992’de uğradığı silahlı saldırıda öldürülen Musa Anter’in Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ndeki davası, 14 yıl aradan sonra sona erdi. AİHM’e taşınan davada, Türk devletinin, Musa Anter’in tehdit edildiğini bilmesine

rağmen, Anter’in yaşamını koruma zorunluluklarını yerine getirmediğine hükmedilirken, Anter’in ölümünden sonra da etkili bir soruşturma yürütülmediği belirtildi. Ancak mahkeme, Anter’in devlet memurları tarafından “yargısız infaz” edildiğini kanıtlayacak somut bir delilin olmadığına karar verdi. AİHM, Türk devletini Anter davasında 25 bin Euro manevi tazminat ödemeye mahkum etti

‘19 Aralık’ı unutmamak, unutturmayacağız!’

19 Aralık 2000’de 20 hapishaneye eş zamanlı olarak düzenlenen ve 28 devrimci tutsağın şehit düşmesi ile sonuçlanan, “Katliam Operasyonu” olarak tarihe geçen “Hayata Dönüş Operasyonu”, 6. yıldönümünde Türkiye-Kuzey Kürdistan ve dünyanın çeşitli yerlerinde düzenlenen eylemlerle protesto edildi

Türk egemen sınıflarının, efendileri emperyalistlerin politikalarını rahat bir şekilde hayata geçirebilmek amacıyla, bir başka deyişle ülkeyi kendileri açısından dikensiz bir gül bahçesi haline getirebilmek için, halkın ve toplumun en diri ve dinamik kesimini oluşturan hapishanelerdeki devrimci komünist tutsakları hedef alan ve kanlı bir katliama dönüştüren 19 Aralık saldırısı, ülkenin birçok yerinde yapılan eylem ve etkinliklerle protesto edilerek, katliamda şehit düşenler anıldı.

İstanbul

İstanbul’da birçok yerde ortak yapılan eylem ve etkinliklerle, 19 Aralık katliamı protesto edilirken, birçok kurum da yaptığı açıklama ve eylemleri katliamın sorumlularının yargılanmasını istedi.

Birçok semtte 19 Aralık protestosu

Katliamın başladığı 19 Aralık tarihinin yıldönümünde, İstanbul’un birçok emekçi semtinde bir araya gelen devrimci-demokrat kurumlar, protesto eylemleri düzenleyerek katliamda şehit düşenleri anıldılar.

Gazi Mahallesi, Okmeydanı, Nuruosmaniye, Gülsuyu ve Kartal semtlerinde yapılan eylemlere katılan yüzlerce kişi katliamı protesto etti.

Gazi Mahallesi ve Okmeydanı semtlerinde polis yığnağı yapılmasına rağmen herhangi bir olay yaşanmadı.

Bayrampaşa Hapishanesi önünde protesto

Bayrampaşa Hapishanesi önünde bir araya gelen TUYAB, ODAK ve Halk Kültür Merkezleri üyeleri, katliamda şehit düşen devrimcilerin fotoğraflarını taşıyarak basın açıklaması yaptılar. Eyleme destek veren İHD de burada bir açıklama yaptı.

TAYAD’lı aileler de hapishane önünde eylem yaparak, katliamı protesto ettiler.

Adana

Katliamı protesto etmek için bir araya gelen, DHP, Partizan, BDSP, ESP, Alinteri, HÖÇ, İHD, KESK, ATHAYD-DER, DGB, İşçi Mücadelesi, Halkevleri, ÖDP ve TÖP, Uğur Mumcu Meydanı’nda miting düzenledi.

İnönü Parkı’nda bir araya gelerek Uğur Mumcu Meydanı’na yürüyen kitle ile polis arasında kısa süreli bir gerginlik yaşandı.

Mitingde tertip komitesi adına konuşan İHD Adana Şube Sekreteri Ethem Akgalın, katliamın sorumlularının halen yargılanmadığını söyledi. Konuşmasının da, ölüm orucuna da değinen Akgalın, yeni ölümlerin yaşanmaması için tecritin kaldırılmasını istedi.

Kürkçüler F tipi önünde protesto

19 Aralık günü aralarında DHP’nin de bulunduğu İHD Cezaevi Komisyonu üyeleri, Kürkçüler F Tipi Hapishanesi önünde basın açıklaması yaparak, katliamın sorumlularının yargılanmasını istediler.

Konya

Konya DHP, 19 Aralık katliamında şehit düşenler için anma etkinliği düzenledi.

Saygı duruşu ile başlayan anma etkinliğinde konuşan DHP üyesi Süleyman Kılıç, katliam operasyonunun amacının muhalif kesimin en canlı ve dinamik kesimini oluşturan tutsakları susturmak olduğunu belirterek, “Operasyon ile ülke ‘dikensiz gül bahçesi’ne dönüştürülmek istendi” şeklinde konuştu. ‘Su damlasına sığdırılan yaşam’ adlı belgeselin gösteriminin yapıldığı etkinlik, şiir ve müzik dinletisiyle sona erdi.

Malatya

Malatya Merkez Postanesi önünde bir araya gelen DHP, ESP, HÖÇ, Partizan üyeleri yaptıkları basın açıklamasıyla 19 Aralık katliamını protesto ettiler.

“19 Aralık katliamlarından hesap sorulmalı” pankartının açıldığı basın açıklamasında konuşan Ahmet Çitil, 19 Aralık’ın rejimin devrimci harekete karşı yaptığı en kapsamlı saldırı olduğunu söyleyerek, “F tipi tecrit saldırısının ilk basamakları bu operasyonda atılmıştır” şeklinde konuştu.

Bursa

Katliamı protesto etmek için bir araya gelen, DHP, Partizan, ESP, İHD, HKP, BDSP, Alinteri ve Alinteri üyeleri, Osmangazi metro istasyonunda toplanarak, metro çıkışına kadar ellerinde meşalelerle yürüdüler. Burada yapılan basın açıklamasında, “Büyük eşitsizlik koşullarında bile direnişin ve teslim olma iradesinin cisimleştiği şehitleri selamlıyor, sergiledikleri baş eğmez tavır ile onların şahsında tüm devrim şehitlerine ve devrimci tutsaklara söz veriyoruz: 19 Aralık’ı unutmamak, unutturmayacağız!” denildi.

Bursa Tuncelililer Derneği ve SDP üyeleri de eyleme katılarak destek verdiler.

Eskeşehir

DGH, DISK, SDP, İHD, BDSP, DPG, ESP, EHP, ÖDP ve EMEP üyeleri, 17 Aralık günü Adalar’dan Migros önüne yürüyerek burada basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasını okuyan Hasan Özkanmaz, sistemin ‘hayata dönüş’, ‘kurtarma’ gibi nitelmelerle gündeme getirdiği saldırının tüm insanlığın gözleri önünde vahşete dönüştüğünü söyledi.

İsparta

19 Aralık’ta şehit düşenler, DGH, Gençlik Derneği ve SDP’nin düzenlediği ortak etkinlikte anıldı.

Adalet Bakanlığı’na siyah çelenk

Ankara’da bir araya gelen DHP, Partizan, BDSP, ÇHD, Devrimci Hareket, Alinteri, EKD, ESP, HKP, İHD, Kaldıraç, Odak, KESK Şubeler Platformu ve Ankara Tabip Odası, üç günlük eylem takvimi oluşturarak 19 Aralık katliamını protesto etti.

Yüksel’de katliam sergisi

İlk olarak 17 Aralık günü Yüksel Caddesi’nde, tutsakların çizdiği resim ve karikatürler ve katliam görüntülerinden oluşan bir resim sergisi açıldı. Burada yapılan basın açıklamasının ardından, ‘Şafağın Göz Yangını’ adlı 19 Aralık belgeselinin gösterimi yapıldı.

Adalet Bakanlığı’na siyah çelenk

Eylem takviminin ikincisinde, 19 Aralık günü YKM önünde bir araya gelen kitle, Adalet Bakanlığı Ek Binası önüne yürüyerek siyah çelenk bıraktı. Burada yapılan basın açıklamasının ardından kitle, araçlarla Karşıyaka Mezarlığı’na giderek, 19 Aralık ve ölüm orucu şehitleri Ali İhsan Özkan, Cafer Tayyar Bektaş ve İrfan Ortakçın’ın mezarlarını ziyaret etti. Son olarak 22 Aralık günü, Sincan F tipi Hapishanesi önünde bir araya gelen kurumların üyeleri burada da basın açıklaması yaptılar.

SDP il binasında 23 Aralık günü düzenlenen anma etkinliği, saygı duruşuyla başladı ve 19 Aralık katliamı ve ölüm oruçlarını konu alan sinevizyon gösterimi ile devam etti. Hapishaneler ve 19 Aralık katliamına ilişkin sohbet bölümüyle devam eden anma, şiir ve müzik dinletisinin ardından son buldu.

Kütahya

Kütahya Dumlupınar Üniversitesi öğrencileri 19 Aralık günü Eğitim-Sen binasında yaptıkları etkinlikle katliam operasyonunda şehit düşen devrimci tutsakları anıldılar. ‘Su Damlasına Sığdırılan Yaşam’ adlı belgeselin gösterimi yapılan etkinlikte, devrimci iradenin asla teslim alınamayacağı vurgulandı.

Erzincan

DHP, ESP ve Partizan’ın birlikte düzenlediği etkinlikte 19 Aralık şehitleri anıldı. Etkinlikte katliamı anlatan bir sinevizyon gösterimi de yapıldı.

Aynı kurumlar, katliamı protesto etmek için Ordu İş Merkezi önünde de basın açıklaması yaptılar.

Antalya

Antalya’da DHP üyelerinin de aralarında bulunduğu kurumlar, Akdeniz Üniversitesi’nde basın açıklaması yaptılar. Antalya DHP üyeleri, 19 Aralık şehitleri için Eğitim-Sen’de bir etkinlik de düzenlediler.

Denizli

Denizli’de de, DTP, EMEP, SDP, Tekstil-Sen, DGH, TÖP ve 78’liler girişimi şehitleri anmak için etkinlik düzenlediler.

Sarıgazi ve Ümraniye’de eyleme saldırı

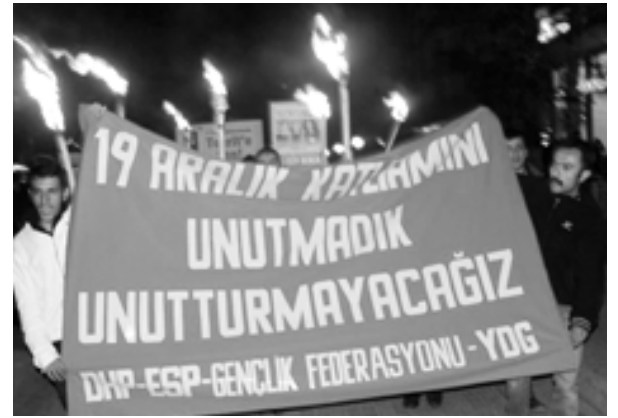
Sarıgazi ve 1 Mayıs Mahallesi’nde düzenlenen 19 Aralık protestolarına jandarma ve polis saldırarak onlarca kişiyi gözaltına aldı. Sarıgazi Demokrasi Caddesi’nde bir araya gelen DHP, ESP, Partizan, Kaldıraç ve Odak üyelerine saldıran polis ve jandarma, saatlerce süren çatışmanın sonunda 25 kişiyi gözaltına aldı.

Ümraniye Mustafa Kemal Mahallesi’ndeki eyleme de saldıran polis, uzun süren çatışmanın sonucunda dört kişiyi gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlar serbest bırakıldı

Sarıgazi’de gözaltına alınanlardan 24 kişi, Beşiktaş’ta bulunan Ağır Ceza Mahkemesi’ne getirildi. Gözaltındakiler mahkemeye getirildikleri sırada, mahkeme bahçesinde toplanan aileleri, DHP ve Anadolu Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Derneği üyeleri de basın açıklaması yaptılar. Mahkemeye çıkarılan 24 kişi aynı gün serbest bırakıldı.

Meşaleler 19 Aralık şehitleri için yandı

Diyarbakır’da, DHP, YDG, ESP ve Gençlik Federasyonu üyeleri, Ofis semtindeki Sanat Sokağı’nda bir araya gelerek katliam operasyonunu protesto ettiler. “19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız” pankartı açan kitle adına açıklama yapan Pınar Demir, F tipi hapishanelerde süren tecrit sorununa değinerek, ülkeyi F tipi hapishaneye çeviren TMY’nin yürürlükten kaldırılmasını istedi.

İzmir’de 19 Aralık mitingi

Katliam operasyonunu protesto eden demokratik kitle örgütleri ve bazı sivil toplum örgütleri, 17 Aralık günü Bornova’da miting düzenlediler.

DHP, ESP, Partizan, ÇHD, Alinteri, EHP, İCL, Ege 78’liler Derneği, Köz ve Kaldıraç’ın düzenlediği miting, Bornova Stadyumu önünden Cumhuriyet Meydanı’na yürüyüşle başladı. Mitingte tertip komitesi adına konuşan İzmir Cezaevleri İnisiyatifi (İCİ) Sözcüsü Mıhriban Karakaya, 12 Eylül zihniyetinin halen varlığını sürdürdüğünü ve 19 Aralık’ta devrimcileri katledenlerin şimdi de kurumları yok etmeye çalıştığını belirtti. Tutuklu yakınlarının da konuştuğu mitingde, 19 Aralık’a tanıklık edenlerin anlatımlarına yer verilerek, tecriti anlatan mektuplar okundu. Miting, şiir dinletisi ve tiyatro gösterisi ile sona erdi.

MKP’den açıklama

Maoist Komünist Partisi Yurtdışı Yürütme Komitesi, 19 Aralık katliamının 6. yıldönümü dolayısıyla “Kahramanlık Haftası’nın 6. Yılında 19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız!” başlıklı bir açıklama yayınladı.

“Halkların içinden çıkarak, önderlik etme uğraşında devrimci dinamikliğini koruyarak, emperyalizme ve faşist Türk devletine karşı mücadelede esir düşen devrimci ve komünist tutsakların şanlı direnişleri, kanla yazılan tarihimizde önemli bir yer tutmaktadır” denilen açıklamada,

19 Aralık operasyonunun nedenleri ve bilançosuna ilişkin bilgilere yer verildi.

Türk devletinin, emperyalist efendilerinin politikalarını rahatlıkla hayata geçirebilmek için, halkın en dinamik ve diri kesimini oluşturan devrimci ve komünistlere saldırdığı belirtilen açıklamada, “Fakat devrimci ve komünist tutsaklar

dört gün süren şanlı direnişleriyle Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarının teslim alınamayacağını bir kez daha dostla da, düşmana da gösterdiler” ifadelerine yer verildi.

Son zamanlarda artarak devam eden saldırılara da dikkat çekilen açıklamada, “Saldırıların yoğunlaştığı bir süreçten geçmekteyiz. F tipi hapishanelerinde ve tüm Türkiye-Kuzey Kürdistan’da direnişte ısrar ederek düşmana karşı ortak mücadele alanlarında kazanılmış yeni

mevziler elde etmek için öncelilerimizden, Kahramanlık Haftası’ndan aldığımız güçle mücadelede ısrar etmeliyiz” ifadelerine yer verildi.

MKP militanları ‘Kahramanlık Haftası’nı selamladı

MKP militanlarının, 19 Aralık katliamının yıldönümünde, İstanbul’un Gülsuyu, 1 Mayıs ve Sarıgazi semtlerinde katliamı teşhir eden ve devrimci tutsakların sergiledikleri direnişi selamlayan yazılımlar yaptıklarını ve “19 Aralık Katliamı’nın Hesabını Soracağız- MKP” yazılı bombalı pankart astıklarını öğrendildi.

Emekçiler bütçeyi veto etti

2007 bütçesini protesto eden KESK, ülke genelinde iş bırakma eylemi yaptı. Eylemlerde; TİS ve grev hakkı, çalışma yaşamının demokratikleşmesi, iş güvenliğinin sağlanması, istihdam alanlarının yaratılması, insanca yaşanacak bir ücret, sağlığa ve eğitime yeterli bütçenin ayrılması, herkese parasız-eşit-ulaşılabilir-nitelikli kamusal hizmet verilmesi istendi.

Ankara

Ankara'da iş bırakan KESK üyeleri, Kızılay Ziya Gökalp Caddesi'ne yürüdüler. Burada bir konuşma yapan KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul, devletin hayata geçirdiği saldırılara karşı iş bırakarak geleceklerine ve haklarına sahip çıktıklarını ifade etti. Tombul, kamu emekçilerinin iş bırakma eylemi ile taleplerini AKP'ye duyurmayı amaçladıklarını söyleyerek, "Biz halkız. Eğer sesimizi duymazsanız, sesimizi duyurmasını biliriz" dedi.

AKP hükümetinin de diğer hükümetler gibi IMF'ye mahkum bir siyaset yürüttüğünü söyleyen Tombul, "IMF emrediyor, hükümetler uyguluyor. Bir avuç sermayedarın istekleri yerine getiriliyor. AKP'nin bugüne kadarki hükümetlerden farkı; bu politikaları daha hızlı ve başarılı bir şekilde uyguluyor olması. Meşruiyetini halkta değil, Washington'da arıyor. Halk sizden

hesap soracak, sormaya devam edecek" şeklinde konuştu. 2007 bütçesini de eleştiren Tombul, "Yarın işimiz zor, ama mücadeleye devam edeceğiz. Taleplerimiz dikkate alınmazsa yeni eylemler örgülemek için iş yerlerine döneceğiz" dedi.

Eyleme; DİSK, TMMOB, TTB ve çeşitli devrimci, demokrat kurumlar da destek verdiler.

İstanbul

Unkapanı'nda bulunan TEKEL binası önünde toplanan KESK üyeleri, DİSK'e bağlı sendikalarla

birleşerek Saraçhane'ye yürüyüşe geçtiler.

Tabipler Odası, TMMOB, ÖDP ve çeşitli devrimci, demokratik kitle örgütleri ile siyasi partilerin de destek verdikleri eylemde; AKP'nin IMF politikaları çerçevesinde yürüttüğü ekonomik program ve 2007 bütçesine tepki gösteren emekçiler, 2007 bütçesinin geri çekilmesini ve ekonomik-sosyal hakları gözeterek yeniden düzenlenmesini istediler. Eylem, Ferhat Tunç'un seslendirdiği ezgilerle son buldu.

İzmir

Basmane Meydanı'nda toplanarak Konak Meydanı'na yürüyen KESK'e bağlı sendika üyeleri, 2007 yılı bütçesini protesto etti.

Kitle adına bir konuşma yapan KESK Genel Sekreteri Abdurrahman Daşdemir, 2007 başta olmak üzere kamu hizmetlerine yeterli bütçenin ayrılmadığını, işçi ve emekçilere verilen asgari ücretin açık sınırının dahi altında olduğunu söyleyerek; "Halkın ihtiyaçlarını değil, sermaye ve rantiyenin ihtiyaçlarını karşılamaya dönük olan, yoksulluk ve işsizliği artıran, insanca yaşanacak ücreti çok gören, ücret ve çalışma koşullarını tek tarafı belirleyen 2007 bütçesinin halktan, emekçiden yana değiştirilmesini talep ettik. Ancak şu anki iktidar bütçeyi IMF'nin isteğine göre şekillendirdiğinden taleplerimizi dikkate almadı" dedi. İş bırakmanın bir uyarı olduğunu söyleyen Daşdemir, taleplerine kulak tıkanması halinde eylemlerini sürdüreceklerini ifade ederek konuşmasını noktaladı.

Tokat, Mardin, Burdur, Aksaray, Samsun, Kırşehir, İzmir, Kırıkkale, Erzincan, Edirne, Antalya, Adana, Zonguldak, Denizli, Batman, Bitlis, Urfa, Niğde, Tekirdağ, Bursa, Manisa, Gaziantep, Yozgat ve Giresun'da da alanlara çıkan binlerce kamu emekçisi, AKP hükümetini ve 2007 bütçesini protesto ederek, taleplerini duyururken, Gebze ve Kırklareli'nde yapılan eylemlere polis saldırdı.

Satın alma gücü sıralamasında sondan ikinciyiz!

Avrupa Birliği (AB) treninin peşinden koşan AKP, ülkemizdeki yoksulu, işçiyi, emekçiyi, köylüyü, emekliyi unuttu! AB'nin yaşam standartlarını ülkemizde egemen kılacağını iddia eden Tayyip Erdoğan'ın yalanını, devletin resmi araştırma kurumu olan Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından yapılan araştırmalar bariz bir şekilde ortaya koyuyor.

TÜİK'in 2005 yılına ilişkin yaptığı ve geçtiğimiz günlerde yayınladığı satın alma gücüne ilişkin araş-

tırma; ülkemizin satın alma gücü bakımından AB ülkeleri içinde sondan ikinci olduğunu ortaya koyuyor.

Yapılan araştırmaya göre ülkelerde kişi başına düşen satın alma gücü puanının en yüksek olduğu ülke 251 puanla Lüksemburg. O'nu 169 puanla Norveç, 150 puanla ABD izliyor. Japonya ve Almanya'nın satın alma gücü puanlarının 110, Fransa'nın 108 olarak belirttiği araştırmada, Makedonya 26 puanla en son sırada yer alırken, TC 28 puanla

sondan ikinci sırada yer alıyor. Araştırmanın sonuçlarından da görüleceği üzere; geri kalmış ülkelerin iç üretimlerini çökerterek kendilerine bağımlı kılan kapitalist-emperyalist ülkelerin, bu bağımlı ülkelere kendi ürünlerini satmaları ile elde ettikleri büyük orandaki paralar ile satın alma güçlerini arttırmaktadırlar. Zira araştırma; kapitalist-emperyalist ülkelerin satın alma güçlerinin bağımlı ülkelerin satın alma güçlerini 10'a katlamış olduğunu gösteriyor.

GŞŞ altı ay ertelendi

Sağlık hizmetlerinin özel sektöre devredilmesinin önünü açarak, sosyal hakları budaayan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası'nın yürürlüğe girmesi 6 ay süre ile ertelendi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada, 1 Ocak 2007'de yürürlüğe girecek yasanın yürürlük tarihinin altı ay

ertelenerek, 1 Temmuz 2007 olarak değiştirildiği duyuruldu. Karara gerekçe olarak ise; GŞŞ'de yapılacak düzenlemeler gösterildi. Öte yandan Dünya Bankası bir açıklama yaparak; "Sosyal güvenlik reformunun yapılması gerektiği düşüncesindeyiz" diyerek, GŞŞ'nin bir an önce hayata geçirilmesini istedi.

Üretim kotaya takıldı

Ülkemizdeki şekerpancanı üretiminin yoğun yapıldığı bölgelerden biri olan Erzincan'da, Şeker Fabrikası, 2006-2007 Yılı Pancar Alım Kampanyası'nı 38 bin ton açıkla kapattı.

Buğday ve pamuk gibi şekerpancanı üreticisi de uygulanan kotalar nedeni

ile şekerpancanı üretimini bırakmaya başladı. Erzincan'da yıllık yaklaşık 300 bin ton şekerpancanı olarak işleyen Erzincan Şeker Fabrikası, 2006-2007 yılında hedeflediği 240 bin ton şeker pancarının ancak 202 bin tonunu bulabildi.

İGSAŞ işgali sona erdi

Kocaeli'nde bulunan İstanbul Gübre Sanayi A.Ş. (İGSAŞ), 15 Aralık günü bir açıklama yaparak 8 aydır ara verdiği üretimini tamamen durduğunu duyurdu. İşverenin bu açıklamasına tepki gösteren 231'i Petrol-İş üyesi 300 işçi, işyerini işgal etti.

Ülke çapında yaklaşık 600 bayiye sahip olan, boya ile gübre üretiminde kullanılan ürünün ülkemizdeki tek üreticisi olan ve 300 bin dolaylarında çiftçiye gübre sunan İGSAŞ'ta doğalgaza yapılan zamlar sebebiyle maliyetin yükseldiğini söyleyerek, doğalgazda indirim yapılmasını isteyen işveren, talebi reddedilince fabrikayı kapatma kararı aldı. Kapatma kararının ardından yaklaşık 300 işçinin iş akdilerinin fes edileceğinin açıklanması, işçiler tarafından büyük tepki ile karşılandı. Sekiz gün boyunca fabrikayı işgal eden işçiler, sendika başkanının sermaye yanlısı tutumunu sonucu işgali sona erdirdiler. İşçiler, 25 Aralık günü ise yine aynı işverene ait olan Suadiye Bel-desi'ndeki Yıldız Entegre Fabrikası'na giderek, oradaki işçilerle birlikte bir eylem yaptılar.

AB'ye uyum yasaları ve IMF, Dünya Bankası politikaları doğrultusunda önce Tohumculuk Yasası çıkartarak yerli tohum üretimini baltalayıp, ithal tohumun önünü açan, fiyatları piyasa koşullarına terk eden devletin, özelleştirildiği gübre fabrikalarının üretimi durdurması ile gübre piyasası da tamamıyla yabancı tekelin avucuna terk ediliyor. Zira devlet kuruluşu olan İGSAŞ, 2004 yılında AKP tarafından Entegre firmasına satılarak özelleştirilmişti.

Vergilere IMF zammı

IMF ile yapılan anlaşmalar çerçevesinde sağlık, eğitim alanlarını özel sektöre devretmenin zeminini hazırlayan AKP, şimdi de bütçedeki açığı gidermek (!) ve IMF'ye olan borçlarının faizlerini ödeyebilmek için vergi ve harçlara yüzde 7.8 oranında zam yaptı.

Maliye Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada; Özel İletişim Vergisi, Motorlu Taşıtlar Vergisi, Harç ve Çevre Temizlik Vergisi tutarlarının yeni yılda yüzde 7.8 oranında artacağı duyuruldu. Buna göre cep telefonu hattı alan bir kişi eskiden 24.15 YTL Özel İletişim Vergisi öderken, 2007 yılından itibaren 26 YTL ödeyecek. Motorlu Taşıtlar Vergisi 1301-1600 santimetreküp silindir hacmine sahip araçlar için 487 YTL'den 524

YTL'ye, 1300 santimetreküpün altında olan araçlar için ise 305 YTL'den 328 YTL'ye, 4001 santimetreküp ve üzeri olan araçlar için 10 bin 988 YTL'den 11 bin 845 YTL'ye çıkıyor.

Harç tutarlarındaki yüzde 7.8'lik artışla 1 yıllık pasaport harcı 126.7 YTL'den 136.5 YTL'ye, giriş vizesi harcı tek girişlerde 152.4 YTL'den 164.2 YTL'ye yükseliyor. Ayrıca Damga Vergisi, Gelir Vergisi, at yarış-ıddia-millî piyango gibi şans oyunlarına da vergi zammı geliyor.

Daha kısa bir süre önce Özel İletişim Vergisi başta olmak üzere bir dizi vergide indirip yapılacağını açıklayan AKP hükümeti, seçimlere yatırım amacıyla düşündüğü bu cüzi indirimleri dahi IMF'nin direktifleri

doğrultusunda geri alıp, bu indirim yerine zam yaparak bu ülkede son sözü kimin söylediğini de bir kez daha bizlere göstermiş oldu.

Mardin Belediyesi'ne bağlı fen işleri, temizlik işleri ile itfaiye bölümünde çalışan 430 işçi, aylıklarının düzenli ödenmemesine tepki göstererek, Belediye Başkanı Metin Pamukçu'nun istifasını istediler.

20 Aralık günü Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan Belediye-İş sendikası-na üye işçiler adına burada basın açıklamasını okuyan Belediye İş Sendikası Mardin Şube Başkanı Memduh Öztürk, işçilerin ücretlerini düzenli bir şekilde alamadıklarını ve bu nedenle daha önce de iş bırakma eylemi yaptıklarını, Pamukçu'nun ücretlerin düzenli

ödeneyeceği sözünü vermesinin ardından işbaşı yaptıklarını söyleyerek; "Belediye başkanı söz vermesine rağmen ilk ödemenin olduğu 14 Kasım tarihinde işçilere 800 YTL ödemiş ve kalan 50 YTL'nin ise ikinci ayki ödemenin üzerine ekleneceğini belirtmişti. Fakat ikinci ödeme tarihi olan 15 Aralık geldiğinde ise işçiler 900 YTL alacağına 675 YTL maaş almıştır" diyerek, yapılanı hak-sızlık olduğunu söyledi. Bayramın yaklaşması nedeni ile iş bırakmayacaklarını söyleyen Öztürk, ancak mücadelelerini sürdüreceklerini ifade etti ve ücretlerin düzenli ödenmesini istedi.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun

Tasfiyeye karşı köklerimize sarılalım...

Her sınıf, her örgüt veya her partinin dayandığı politikaların sosyal, siyasal, kültürel ve iktisadi bütünlüğü olmadığı zaman, işlevlerini yerine getirme ve bu işlevi, hakim kılınan anlayışın beslenmesinden yana tavır belirlemesini sağlamak oldukça zordur.

Tasfiyeci saldırıların kesintisiz sürdürüldüğü bu süreçte, sınıf örgütlerini sağlam temeller üzerine inşa edemeyenler, tasfiyenin etkisiyle, hızlı bir şekilde sınıf mücadelesinden uzaklaşmaktadır. Emekten gelen gücü doğru temellerde değerlendirmenin yarattığı bu sonuç, tehlike sirenlerinin çalınmasına neden olmuştur.

Gelinen aşamada, sorunlara müdahalede ortaya çıkan yetersizlikten kaynaklı, iktidarın bu boşluğu doldurarak, kendi muhalefeti kendisinin yaptığı açıkça görülmektedir. Bu şunu ortaya koymaktadır. Burjuvalar, emekçilerin aleyhine çıkaracakları yasa ve yaptırımlarda, emekçilerden gelecek tepkinin boyutunu ve bu tepkinin kitleleri etkileme gücünü düşünmeden yapacaklardır. Eğer kendi içlerinde, "sosyal devlet" veya "sosyal yaşam" düşüncesiyle karşı çıkanlar olarsa, bu emeğine sahip çıkmayı örgütleyememiş, sendikalar adına yapılacak bir müdafaa yerine geçecektir. Yaşanacak bu durumda sendikaların önemi de muğlaklaşarak, kitleler gözündeki varlık gerekçesi daha da zayıflayıp, düşünsel olarak ihtiyaç olmayı yitirecektir.

İşte daha yeni olan sosyal güvenlikte reform ve sağlıktaki dönüşüm projelerinin hangi ihtiyaçlardan kaynaklı ertelendiğini bilmekteyiz. Hakim sınıfların kendi içlerinde yaşadıkları çıkmazlar olmasaydı, istedikleri gibi formüle ederek medisten geçireceklerdi. Peki, bizlerin yaşamlarını derinden etkileyecek bu gelişmeler karşısında yapacak bir şeyleriniz yok mu? Yoksa bizlere dayatılmak istenen yönetim anlayışlarından bir memnuniyet mi vardır!

IMF destekli yapılacak istenen değişimlerin daha büyük mücadele günlerini örgütlemesi gerekirken, her talimatların bu kadar kolay kabul görerek kitlelerin önüne getirilmesi ve bu durum karşısında yetersiz tepkilerde bulunulmasının altında yatan nedenlerin başında, örgütlerin pratikteki önderlik vasfında geriye düşmüş olmalarından ileri gelmektedir. Mücadelenin vardırıdığı yer, "sivil toplum" örgütleri anlayışıyla paralellik noktasındadır. İzin verildiği sınırlarla yetine-rek mücadele etmek, günümüzün ihtiyaçlarına cevap olmadığı gibi, bu mücadele anlayışının da yaratılan sömürü sistemine alternatif olma şansı yoktur.

Bugün sendikalarda hakim kılınan anlayışların kendisi yaratılmak istenen tasfiyenin uzatıldığıdır. Devrimci dinamiklerin güçlü olduğu dönemlerde, devrimcilerle aralarına mesafe koyanlar, bugün sendikal alanda ipleri ellerinde tutan yönetim sahipleridir. Bürokrasinin bu denli yönetimle iç içe geçtiği bir sınıf örgütünün, bu düzen içiçliğinden bir an önce vazgeçerek özüne dönmesi, yıpranmış olan mevcut misyonunu da onarak güçlendirir.

Hükümetin kendilerini bazı görüşmelerde muhatap almadıklarını ifade edenler, gelinen aşamada verilmek istenen mücadele anlayışını da ortaya koyuyor. Hani emekten gelen gücümüzü kullanacaktık. Şartelleri indirip üretimi durduracaktık. Bu söylenelerin bir gerçekliği yok muydu? Gidip Mehmet Ağar'a dert yanılacağına, yüzünü kitlelere dönüp, ne yapılabilirliğini tartışmak makul olardı. Fakat her pratiğin bir de düşünsel boyutunun olduğu varsayıldığında, bunu yapanların istemleri ortaya çıkıyor.

Sendikal mücadeleyi, parlamento seçiminin bir ön hazırlığı olarak görmek isteyenler, yapacakları siyasetin dozunu da ona göre ayarlamak istiyorlar. Halen burjuva yönetimlerin demokratiklik oyununa inanan, büyük beklentiler içinde olanlar, burjuvazinin, feodalite karşısında ileriliklik misyonunu çoktan yitirdiğini artık görmeliler. Eğer kendi iktidar anlayışımızı ortaya koyup, bunun gereksinimleri üzerinde durup, ihtiyaçlar doğru temellerde dillendirilmez ise, onların ortaya koyduğu iktidar perspektifine yedeklenmek mümkün olmayacaktır.

Verilen mücadelenin kendisi feodal burjuva iktidarlarının uç noktalarının törpülenmesi amacına vardırılmışsa, bu mücadelenin, kısa ve uzun vadede işçi-köylü ve emekçilerin, kurtuluşuna getireceği bir faydası bulunmamaktadır. Kendi iç dinamiklerine dayanmaya hiçbir mücadele biçiminin değişimleri kendi sınıf çıkarları temelinde yapması da söz konusu değildir. Ancak kendi sınıfla barışık olursan, kendi sınıfının amaç ve ihtiyaçlarına göre şekillenip, bu perspektifle yola koyulursan, elde edilecek başarılar senin hanene yazılacaktır.

Bir politikaya karşı olmakla, o politikayı ortaya koyan iktidar anlayışına karşı çıkmak farklı şeylerdir. Biri mevcut düzenin yeniden düzenlenmesi iken, diğeri bunun tamamını reddederek, kendi sınıfının ihtiyaçlarını göz önünde tutarak yeni iktidar anlayışıyla ortaya çıkmaktır. Şimdi bu sınıfın ihtiyaçlarını görmezden gelip bir mücadele anlayışını ortaya sürmek, bu sınıfın kurtuluşunu sağlayacak mıdır? Bir başarıyı var etmekten ziyade, reformize edecektir. Bizlerin mücadele içerisinde tutunacağımız çizginin hangisi olması gerektiği açıkça ortadadır.

Bu meseleyi farklı değerlendirenler, küçük burjuva siyasetiyle kitleleri reformize ederek düzen içine sürükleyen reformistlerdir. Proletaryanın aşğıdan yukarıya devrimin ihtiyaçlarına göre şekillenip örgütlenmesi, sadece yeni iktidar döneminde değil, kendi iktidarı öncesinde de emekten aldığı gücü kullanarak, büyük kazanımlara imza atacaktır. Bu durum kitlelerin daha fazla kazanım istemlerini gerektirerek, iktidar hedefine yönettirecektir.

Sonuç olarak, doğru perspektifle örgütlenmemiş bir sınıf hareketinin, saldırılar karşısında başarılar elde etmesi, mümkün değildir. Kendi lehimize çevirecek kimi durumların da, uzun vadede korunması ve bunların hanemize yazılmasını sağlamak gerçekçi olmaz. Dönem dönem parlayıp sönen bir mücadele anlayışından ziyade, geleceği var etmek gerekir. Bu siyasetin de, proletarya önderliğinde gelişecek, uzun süreli Halk Savaşı olduğu kuşku götürmez bir gerçektir.

Asgari ücret kaç simit eder?

519 YTL değerinde Jaguar marka ayakkabı giyen, mecliste ceylan derisi koltuklara oturmak için trilyonlarca TL para harcayan hükümet, asgari ücrete günlük 77 YKr zam (!) yaptı

YTL (22 milyon 570 bin TL) zam yapıldı ki; bu da günlük 77 YKr ediyor. Artan fiyatlar, artan enflasyon ve buna paralel olarak düşen satın alım gücü nedeni ile son iki yıl içinde yüzde 14 değer kaybeden asgari ücrete yapılan bu zam, milyonlarca işçi ile alay etmenin, bir avuç patronun cebini okşamanın ötesinde bir anlam ifade etmiyor.

Asgari ücret zammıyla ne alınır?

Asgari ücrete 2007 yılının ilk altı ayı için yapılan yüzde 6'lık zamlarla (22.57 YTL) bir işçi evine günde ancak 150 gr beyaz peynir, 56 gram et, 1 buçuk simit, 87 gram çay götürebiliyor. Yani bir işçi maaşına yapılan günlük zam ile bir otobüs bileti bile alamıyor!

Asgari ücrete yapılacak zammı belirleyen Asgari Ücret Tespit Komisyonu üyelerinin, AKP'li vekillerin ve Tayyip Erdoğan'ın bu gerçekleri bilmediklerini kim söyleyebilir? Hiç kuşku yok ki 519 YTL değerinde Jaguar marka ayakkabı

giyen, 112 YTL'lik kravat takan, 500 YTL değerinde güneş gözlüğü kullanan Tayyip Erdoğan da bu zammın bir hiç olduğunu en az bizler kadar iyi biliyor.

Asgari ücret bütçeyi deler mi?

AKP ve onun efendisi patronlar, asgari ücrete bundan daha fazla zam yapılması halinde bütçede büyük miktarda açığın ortaya çıkacağını iddia ederek, daha fazlasını veremeyeceklerini, bunun halkın hakkını işçiye vermek olacağını söylüyorlar. Peki ama milletvekillerinin 9 milyarlık maaşları kimin cebinden gidiyor, hangi bütçeden karşılanıyor? Yine bu vekillerin sağlık, ulaşım, giyecek, yiyecek vb giderleri –ki vekillerin bir öğünlük yemekleri dahi asgari ücretin iki katı– bu ülkenin işçi, emekçi, köylülerinin alın terleri üzerinden, onlardan alınan vergiler üzerinden karşılanıyor. Kaldı ki yıllardır IMF'den milyarlarca dolar borç alan ve ödeyenler, ülkemizi karış karış satanlar, TEKEL-TÜP-RAŞ gibi ülkemizin devasa kuruluşlarını yabancı tekellere peşkeş

çekenlerin bütçe için kaygılanmaları yalandan başka bir şey değildir. AKP'nin söylediği gibi asgari ücrete yapılan zamlarla bütçe delinir mi bilmeyiz (!) ama işçinin cebinin ve midesinin delineceği kesin!

Seçim öncesi vaat, sonra çöpe at!

Seçimler öncesinde çıktığı oy avında işçi, emekçi, köylüye bol bol vaatlerde bulunan Tayyip Erdoğan ve AKP, gözlerimizin önünde hiçbir utanç belirtisi göstermeden bu sözlerinden çark ediyor. "Biz, 3Y ile; yoksulluk, yolsuzluk ve yasaklarla sonuna kadar mücadele edeceğiz" diyen Erdoğan, açık sınırının altında olan asgari ücrete yaptığı zamlarla, yoksullukla mücadeleyi bir yana attığını bir kez daha gösterdi. Aslında Erdoğan işçilerin, köylülerin, emekçilerin yoksulluğu ile mücadele etmiyor. O, patronların "yoksulluğu" ile mücadele ediyor. Bunun için de işçinin, köylünün, emekçinin cebinden çalıp patronun cebine koyuyor.

Yol işçileri AKP'yi uyardı

Yapı Yol-Sen 13 Aralık günü; İstanbul, Adana, Ankara, Mersin, Gaziantep başta olmak üzere birçok yerde iş yavaşlatma eylemi yaptı.

İstanbul'da iş yavaşlatma eylemi yapan Yapı Yol-Sen üyeleri, saat 15:00'de Fatih Sultan Mehmet Köprüsü üzerinde basın açıklaması düzenlediler.

"Köprü Para Basiyor, Memuru Aç Geziyor!", "Egzoz gazı yutan biz! Vardiyalı çalı-

şan biz! Fiili hizmet zammı istiyoruz!" yazılı pankartların asıldığı eylemde basın açıklamasını Yapı Yol-Sen Genel Başkanı Bedri Tekin yaptı.

Tekin şunları söyledi: "Gişe memurları egzoz dumanı altında, can güvenliği olmadan, günde 10 saat çalışıyor. Çalışma koşulları nedeni ile sağlıkları sürekli tehdit altında, yıllardır ömür törpüsü olan bu gişelerde çalışan arkadaşlarımızın sağlıkları

kayboluyor, hayatları sona eriyor. Gişe memuru sayısı çok az olmasına rağmen Karayolları Genel Müdürlüğü'nün yeni eleman alma talebi Maliye Bakanlığı'nca hep reddediliyor. Birçok meslek grubunda çalışanlar çalışma koşulları nedeni ile daha erken emekli edilirken, otoyol çalışanları için dile getirdiğimiz bu talep görmezden geliniyor".

"İşkolumuz çalışanlarına insanca yaşam için yetecek adil ücret, otoyol ve köprülerde çalışan gişe memurlarının ağır çalışma koşulları nedeniyle erken emekli olabilmelerine olanak sağlayan fiili hizmet kapsamına alınmasını ve sağlıklı çalışma ortamı, otoyol ve köprülerin ücretsiz olmasını istiyoruz" diyen Tekin, taleplerine olum yanıt verilmemesi halinde önümüzdeki günlerde 3 gün sürecek iş yavaşlatma eylemi yapacaklarını duyurdu.

Eylem boyunca sık sık "İnsanca yaşama yeten asgari ücret!", "Topluszleşme hakkımız grev silahımız!", "Biz çocuklarımızı onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz!", "Çalışanlar burada bakanlar neredel!" sloganları atıldı. Basın açıklamasının ardından emekçiler araçlara bildiri dağıttılar.

İş bırakma eyleminin yapıldığı diğer yerlerde de basın açıklaması gerçekleştirilen Yapı Yol-Sen üyesi emekçiler; taleplerinin dikkate alınmasını isteyerek, aksi halde eylemlerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

ÖNCÜ KADIN

Rojda Demir

Kadınlar...

Savaşın yerle bir ettiği bir coğrafyada, yakılmış, boşaltılmış köy evlerinin yıkıntılar arasında geçmişi ve geleceğini yitirmiş kadınlar, bir gün köylerine geri döndüklerinde harabelerin arasında geçmişlerini arayıp bulmak isterler. Orada, geçmişte yankılanıp havada asılı kalmış postal ve silah sesleri arasında sıkışmış çocuk çığıklarının yanı sıra, akşam karanlığında masal anlatan nenelerin, nehir ya da çeşme başındaki fiskosların ve utangaç gülüşmelerin izleri de daha duruyordu. Bakımsızlıktan ve susuzluktan kuruyup tükenmiş ağaç ve bitki kalıntıları, bombalarla ve yangınlarla geleceksizliğe sürgün edilen geçmişin trajik ve insanın yüreğini sıkıştırıp daraltan bir kaybedilmişliği resmeder.

Tacizler, tecavüzlerle "kirlilemek" değildir sadece kadını sessiz bir hayaletle dönüştüren, yaşıyan bir ölü gibi her an patlayabileceğini düşündüğünü bir suskunluğa hapseden. Derisim'den, Kuzey Kürdistan'ın çeşitli köylerinden büyük kentlere gidip susan kadınların gözleri, birkaç on yılın değil, binlerce yılın acısını anlatır. Ve bu acı dolu suskunluk, geçmişle birlikte geleceğini de yitiren kadının alınını, yüzünü bilge çizgiler бүrdüğük daha da tarifsiz ve dayanılmaz bir hal alır.

Kadın, tekdüze bir "bugün"dür yan-feodal toplumda. Onun geçmişi tarihi, toprağı, köyü ve tarlası, geleceğı ise çocuklarıdır. Boşaltılan köy, yakıp yıkılan yaşam, geçmişle birlikte kadının bugünü de elinden alır. Çünkü kadın dünden yanna köprü kurmak işini yüklenmiştir toplumdandan. Evde, davarda, tarlada çalışır, erkekler üzerine kurulu yaşamın tüm günlük gereksinimleri karşılar ve doğurup besleyip büyüttüğü çocukları üzerinde kendisine değil gene topluma bir gelecek kurar. O başkalarının yaşamının kuyusunda yaşarken; kendini varettiğı köy ve tarla da yoktur artık, kendini varedeceği, gerçekleştireceğı çocuklar da tek tek yitip gider. Savaşta, işkencede, bir kurşun ya da bir bombayla yiter çocukları, yiter kadının geleceğı. Büyük kentlerde sokak aralarında açlık ve yoksulluğun pençesinde, işsizlik ve sefaletin ardı sıra yaşanmamış geleceksiz yaşamlarla, içkide, kumarda, fuhuşta, uyuşturucuda, aylıklıkta yiter çocuklar ve yiter kadının geleceğı. Kadının elinden geçmişi ve geleceğı aldığınızda kadının bugünü anlamsızlaşır, yaşamı hiçleşir. Çünkü tekdüze bir "bugün"dür kadın. Ve şimdi daha da anlamsız, boş bir tekdüzelikte kadın boğulur, boğulur, kaybolur... Devrimi iç savaşın travma sonrası kadının kalır geriye; büyük kentlerin varoşlarında hayaletler gibi dolaşan kadınlar... Bir yeniliği, umutsuzluğu sırtlamış ve susmuş kadınlar...

Henüz kazanılmamış savaşların mağlubu kadınlar...

Bugün Irak'taki kadının kayboluş korkusunu, karşı karşıya kaldığı tehlikeye dair trajedisini en iyi Kürt kadınları anlayabilir. Postallar altında ezilen bir kardelerin yeraltından direnen sessiz çığıdır onlar.

Kadını bu travmadan ne uzman psikologlar ne de rehabilitasyon merkezleri çıkaramaz. Bu travmanın tek bir tedavisi vardır:

Direniş.

Kadın, geçmişi ve geleceğı başkaları üzerine kurulu tekdüze bir "bugün" olmaktan çıkıp, bugünü geçmişten geleceğe uzanan hareketi içerisinde, kendisinin de içinde olduğu bir gerçeklik bütününe kavradığında,

Kadın, tüm mağlubiyetini yüklediğı savaşın kazananının henüz belli olmadığını ve sürdüğünü anladığında,

Kadın kendini bu savaşın bir nesnesi, bir kurbanı değil, bir öznesi olarak tarih sahnesindeki zorunlu yerine oturttuğunda,

Kadın geçmişi de geleceğı de kendinde cisimleştirip bugüne gözlerini açarak derin derin yaşamın içinden baktığında, umudu kendi bilincinde ve yüreğinde keşfettiğinde,

Kadın, savaşın yakıp yıktığı köy, ezip geçtiğı çiçek değil, savaşın mağduru ve kurbanı değil; savaşta savaşarak karşı koyan; savaşın tahribatlarına, üzerinde geleceğini kurarak direnen ve direnmekle kalmayıp haklı bir savaşın, halk savaşının öznesi, örgütçüsü olan bir özgürlük çığı attığında...

O köylerde yeniden masallar anlatılacak.

O evler yeniden yapılacak...

Nehir kıyılarında, çeşme başlarında genç kadın fiskosları ve utangaç kahkahaları duyulacak...

O kararmış çatlamış topraklarda yeşil filizler büyüyecek...

Köprü altlarında sokak çocukları olmayacak...

Kent varoşları çürümüş insan hayaletleri kokmayacak...

Ne Irak'ta ne de başka bir yerde kardelenleri çiğneyen postalları giyecek kimse bulamayacaklar...

Ve üstelik,

Yann, dünden daha güzel olacak. Çünkü kadın yann, sadece tekdüze bir "bugün" değil, sınırsız bir özgürlük denizini yaşıyor olacak.

HALKIN GÖZÜYLE YENİ YIL

SORULAR

1-AKP, 2006 yılının işsizliğin, enflasyonun düştüğü, halkın satınalma gücünün arttığı bir yıl olarak değerlendiriyor. Siz 2006 yılını nasıl değerlendiriyorsunuz?

2-2007 yılından ne tür beklentileriniz var?

MELİS EZGİ YAMAN

Melis Ezgi YAMAN:

1- Benim bu olaya bakış açım çok dar olabilir, çünkü henüz ben bir öğrenciyim. Açıkçası enflasyon ve işsizlikte azalma olduğunu görmedim. Bana yanlış bir değerlendirme gibi geliyor.

2- İnsanlar biraz daha zorluk çekmeli bence. Birçok açıdan ve özellikle ekonomik açıdan zorlanması gerekiyor insanların. Çünkü zorlanmadıkça başka şeylerin farkına varı-

EKBER TÜRKMEN

miyor. Yani hafif rahatsızlamalar onları bir süreliğine idare ediyor. Ama çok zor durumda kalmadıkça insanların aklı başına gelmiyor. 2007'den biraz daha ağır şartları getirmesini bekliyorum.

Erhan DEMİR:

1- Biraz iyi bir yıl gibi geçti. AKP söylüyorsa doğrudur.

2- İnşallah iyi olacak ama...

MUSTAFA BAŞYAZICI

Pek güvenemiyorum. Artık kimseye güvenimiz kalmadı

Ekber TÜRKMEN:

1- Ben emekli öğretmenim. Hükümet kişi başına gelir dağılımının 2300-2400 dolardan şimdi 5000-5600 dolara çıktığını söylüyor. Ama biz cebimizde bir rahatlık göremiyoruz. Emekli öğretmenim, geçinemiyorum. Geçinemediğimize inanmıyorum. Bu söylenenlere, inanmıyorum.

HAKAN YİĞİT

Doğru şeyler konuşuyorlar. Sosyal bir devlet, sosyal yasalar, sosyal adalet, sosyal yönlere yaratan bir devlet istiyoruz. Ama bunlar böyle değil. Bunlar kapı kaçı yapıyorlar. Kendi çevrelerini kolluyorlar hala. Bizden sizden deniliyor, bu tür şeyleri yanlış buluyorum. Biz sosyal bir devlet, laik, demokratik bir ülkede yaşıyorsak eşitlik, rahatlık, mutluluk olması gerekiyor. Şahsen ben oyumu vermedim, fakat söylenen şeyleri doğru

SERVET YILDIRIM

bulmuyorum. Gerçeğı yansıtmıyor.

2- Hiçbir beklentim yok. İnsanların geçim durumunu biliyor, görüyoruz. Hala rahatlıktan ve mutluluktan bahsediyorlar. Ben hiç görmüyorum. Emekli öğretmen olduğum halde geçinemiyorum, diğer insanlar nasıl geçinsin, siz düşünün.

Mustafa BAŞYAZICI:

1- Enflasyon düştü görünüyör ama gerçekte düşmüyor. Satın alma

HÜSEYİN YAĞAN

gücü olmadığı için sunni bir düşüş yaşıyoruz. İşsizlik ise biraz azaldı.

2- 2007'de asgari ücrete baktığımızda umutlu değilim. Seçim yılı olacağı için birşeyler değişebilir, ama seçimden dolayı kavgaya düşüleceğiz. Halkça paylaşım, eşitlik yok. İnsanlar arasında uçurum ekonomik anlamda yoğun. Orta direk yok oldu. Bir tarafta 300-400 YTL maaş, diğer tarafta 1500-2000 YTL maaş alanlar. Arada uçurumlar var. Üretim yap-

mak lazım. Dışarı bağımlı olmamamız gerekiyor.

Hakan YİĞİT:

1- AKP her siyasi parti gibi hayatı toz pembe göstermektedir. Söyledikleri her şey yalandan ibarettir. Dışarıda bir sürü işsiz gezmektedir. Devlet iş verdi de bu insanlar çalışmadı mı? İş olsa büyük ihtimalle hepsi çalışırlar. Kapkaçlar, soygunlar gün geçtikçe artmaktadır. Geçim sıkıntısı insanların bir ekmek çalmak için hırsızlığa itecek duruma getirmiştir. AKP'li yöneticiler her kuruca kendi adamlarını alarak çifte standart uygulamaktadır. Ben bir esnaf olarak iş yapamıyorum. İnsanların alm gücü olsa gelip alış-veriş yaparlar.

2- Hiç bir beklentim yok. Ülkeyi yönetenler bizi kandırmaktan başka bir şey yapmamaktadırlar. 2007'de de pek bir değişiklik olacağını düşünmüyorum.

Servet YILDIRIM:

1- AKP'ilerin söyledikleri sadece uydurmadır. Enflasyon düşmek yerine yükseliyor. İşsizlik oranı giderek

artıyor. Gençlerimiz işsiz, AKP'iler sadece kendilerini kandırıyorlar. Halkı kandıramazlar.

2- 2007 yılında bilindiği gibi yine seçim olacak. Yine sahte iktidarlara halka yönelik çalışmalar yapacaklarını söyleyecekler. Nedense halk, siyasi partilerin aklına hep seçim zamanında geliyor. Benim 2007 yılından bir beklentim yok. Bu koşullarda bekletim olsa bile gerçekleşmez.

Hüseyin YAĞAN:

1- Hepsini yalan, yıllardır anlatılan hikaye devam ediyor. Hiçbir şeyin düzeleceğı yok.

2- Mevcut durum sürecek, bir beklentim yok. Bunlar başta olduktan sonra hiçbir şey olmaz.

Erdoğan KAZANKAYA:

1- 2006 yılında işsizlik arttı. Halkın alm gücü düştü. Yani anlatılanların tam tersi oldu.

2- Başta esnaf olmak üzere halkın isyan etmesini bekliyorum. Artık bıçak kemiğe dayandı. Başka türlü bize kurtuluş yok.

Kadro tipi ve kitlelerle ilişkiler üzerine

Teorinin sınındığı tek bir yer varsa o da pratığın kendisidir. Bunun da iki önemli sacayağı var. Yani kitlelerden kitlelere denilince, bununla; ilk olarak parti içi (parti üyeleri vb.) kitle, ikinci olarak ise parti dışı taban kitleyi (ileri sempatizan, örgütlü sempatizan ve taraftar) ve geniş halk yığınlarını anlamalıyız. Geniş halk yığınlarının da üç kategoride ele alınacağını (ileri, orta ve geri kesim) bilmek durumundayız

Kadro, önderliktir; fikir üreten ve fikir uygulatandır. Buna göre Marksist-Leninist-Maoist bir kadronun fikir üretip, üretilen bu fikirleri uygulamasının yatağı neresidir? Bu yatağın kitleler olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Bunu bilmek tek başına sorunu çözmez. Teorinin sınındığı tek bir yer varsa o da pratiğin kendisidir. Bunun da iki önemli sacayağı var. Yani kitlelerden kitlelere denilince, bununla; ilk olarak parti içi (parti üyeleri vb.) kitle, ikinci olarak ise parti dışı taban kitleyi (ileri sempatizan, örgütlü sempatizan ve taraftar) ve geniş halk yığınlarını anlamalıyız. Geniş halk yığınlarının da üç kategoride ele alınacağını (ileri, orta ve geri kesim) bilmek durumundayız.

"Kitlelerden kitlelere" diye bilinen kitle çizgisi üzerinde durmakta fayda görüyoruz. Bu sorun teorik bakımdan, özellikle de pratik olarak ne denli özünsenirse öyle de kitlelerin kurulacak iktidara kendi iktidarı diye sahip çıkması da sağlam ve güvenilir olacaktır. Çünkü kadro, uzmanlık derken kitleden kopmuş bürokrat kadroları anlamıyoruz. Kadro, uzman olacak fakat kitlelerin içinde, onun başında yer alan, ondan önce öğrenmesini sonra ise öğretmesini bilen kadroları anlamalıyız. Kitlelerin içinde onunla birlikte üretime katılan, onun yaratıcı ve paylaşımcı ruhunu paylaşan kadro. Bu konuda Mao şunların altını çizmektedir:

"...Partimizin bütün pratik çalışmalarında doğru önderlik, 'kitlelerden kitlelere' ilkesine uygun olmak zorundadır. Bunun anlamı şudur: Kitlelerin fikirlerini (dağılık ve sistemleşmemiş fikirleri) almak ve onları derli toplu hale getirmek (onları inceleyerek, derli toplu hale getirmek, yeniden kitlelere gitmek ve böylece ısrarla bu fikirlerin uygulanmasını sağlamak. Böylece fikirlerin her defasında daha doğru, daha canlı ve daha zengin bir hale geldiği sonsuz bir helezon içinde bunu bir daha, bir daha tekrarlamak, işte Marksist bilgi teorisi, budur."

Yine Mao parti içi düzeltme hareketine ilişkin yazdığı makelede, önderlikle kitleler arasında doğru bir ilişki kurmanın ana ruhunu ise şu cümlelerle ifade etmektedir:

"... Bir örgütte ya da bir mücadelede önder grupla kitleler arasında doğru bir ilişki anlayışı, önderliğin doğru fikirleri sadece 'kitlelerden kitlelere' yöntemiyle sahip ola-

bileceği anlayışı ve önderliğin fikirleri pratiğe uygulanırken genel çağrının özel rehberlikle birleştirilmesi gerektiği anlayışı; işte bu kavramları, kadrolarımız arasında bu meselelerle ilgili olarak görülen yanlış görüşleri düzeltmek için bugünkü düzeltme hareketi sırasında her yerde yaymak gerekir. Birçok yoldaşımız bir önderlik çekirdeği oluşturmak için faal unsurları bir araya getirmenin ve bu önderlik çekirdeğini kitlelerle sıkı sıkıya kaynaştırmanın önemini kavramıyorlar ya da bunda başarılı olamıyorlar ve bu yüzden önderlikleri bürokratik ve kitlelerden kopuk bir hale geliyor. Birçok yoldaş, kitle mücadelelerinin tecrübesini toparlamanın önemini kavramıyor ya da bunda başarılı olamıyor. Bunun yerine kendilerini zeki sanarak, özel fikirlerini ileri sürmekten hoşlanıyorlar ve bu yüzden bunların fikirleri boş ve pratikten uzak bir hale geliyor. Birçok yoldaş, bir görevle ilgili olarak genel bir çağrı yapmakla yetinip, onu derhal özel ve somut rehberlikle devam ettirmenin gereğini kavramıyor ya da bunda başarılı olamıyorlar ve bu yüzden yaptıkları çağrı ya dudaklarında ya kağıt üzerinde ya da konferans salonunda kalıyor ve önderlikleri bürokratik bir hale geliyor.(Seçme Eserler. Cilt:3-5f; 125-126)

Mao, bu sözleri 1942-43 yılları arasında ki ÇKP için söylüyor. Fakat belirtmek gerekir ki ÇKP için belirtilenlerden bizler de muaf değiliz.

Bazen kitle kuyrukçuluğu yaparak sağ çizgi izlerken, çoğu kez ise gerek parti içi gerekse parti dışı kitlelere karşı tepeden inme sol-sekte örgütsel çizgi izliyorduk. Hem de emir ve talimatlarla; genel çağrılar yaparak bunu yapmaya çalışıyorduk. Kitlelerin öğrencisi olmadan öğretmeni olmaya soyunuyorduk. Öğrenmesini bilmediğimiz için de kitlelere öğretmesini de beceremiyorduk.

Partinin genel siyasi çizgisini dahi bilmeyen politik-teorik olarak geri kimseleri önderliğin politik kadrosu olarak seçmek kesinlikle doğru bir siyaset olmaz. Kendisini dahi yönetmeyi beceremeyen bir partili başka partililere ve geniş halk yığınlarına önderlik yapmayı beceremez. Bu, öylesine sıradan bir önderlik değil. Politik önderlikte yer alacak kadro siyasal gelişmeler karşısında politika belirleyecek kapasitede olmalıdır. Bu kapasitede olmalıdır ki güncel politik gelişmeleri önceden görebilsin ve ona uygun somut-taktik politikalar üretebilsin.

Bürokratizm tek başına silah omuzunda savaşmakla veya o köy benim şu köy senin diye halkın içinde gezmekle de giderilmez. Savaşmak tek başına bir şey ifade etmez. Ne kadar iyi askersen o kadar da iyi siyasetçisin anlayışı doğru değil. Bu askeri bakış

açısıdır. Bizim savunduğumuz siyasetin silahlara kumanda ettiği doğru bir askeri çizgidir. Yoksa bürokratizmin nesnel zemini ordu içerisinde daha güçlüdür.

Yeni ve tecrübesiz genç kadrolar yaşlı ve kendisinden önceki kuşak kadrolara karşı "bunlar artık birşey yapamaz" gibisinden önyargıyla yaklaşıp güven duymadıkları gibi, yaşlı ve "tecrübeli" kadrolar ise yeni ve genç kuşağa karşı aynı önyargı ile yaklaşarak küçümsemeye gidiyordu. Bu, kendisini daha çok kuşak çatışması olarak gösteriyordu.

Yaşlı ve tecrübeli kadrolarla, genç ve tecrübesiz kadrolar arasında tecrübe aktarımı pek fazla olmazdı. Karşılıklı olarak küçümseme olurdu. Bu tarz kendisini parti dışı kitlelere karşı da gösteriyordu. Genç kuşakla yaşlı kuşak arasındaki tecrübe ve dinamizmi birleştirmesini bilmeyenler kitlelere doğru politk önderlik etmeyi de başaramaz.

Mücadelenin somut sorunları üzerinde kafa yormak demek kitlelerin ekonomik-politik-kültürel durumuyla direkt ilgilienektir. Somut durumu yerinde ve doğru tespit etmek için kitlelerin içinde olmak şarttır.

Bilindiği gibi örgütsel politikanın iki ana boyutu var: Bunlardan ilki bir partinin örgütsel hukukunu da içeren örgütün tüzüğü vb politikaları kapsarken, diğeri ise günlük siyasal gelişmelere karşı kitleleri harekete geçirmek için belirlenen somut politikalar boyutudur. Birinci boyut üzerine kongreden kongreye ancak değişikliğe (o da biçimsel değişiklikleri geçmez) gidilebilirken ikincisinde ise anlık, günlük ve aylık değişikliklere gidilir. Bundandır ki önderlikte yer alan kadroların dünya ve ülkenin siyasal gelişmelerini yakından takip etmesi ve ona karşı politika oluşturacak kapasitede olması zorunludur.

Sorunu sadece atamak veya seçmek siyasetiyle sınırlı tutmak doğru olmaz. Parti üyelerinin içten, samimi ve dürüst olması şarttır. Gücünün yetmediği ve kapasitesinin elvermediği görevlerin altına girmemelidir. Dürüst ve açık bir şekilde "ben bu kadar yükü ancak kaldırabilirim" cüretini göstermelidir. Bu dürüstlüğü göstermeyen bir kadro ve üye ideolojik olarak ciddi bir zaaf taşıyor demektir. Bu kimseler üst görevlere seçildiğinde söz konusu ağır yüklerin altından kalamaz ve süreç içerisinde boğulur. Kariyerizm, yani mevki düşkünlüğü üzerine siyaset yapanlar gerçek komünist olamaz. Gerçek bir komünist yapamadığı-yönetemediği iktidarı diğer komünistlere terk etmesini bilmelidir. Bunu bilmeyenler proletarya ve halkın iktidarını savunamaz. Bu savunuları sahte olacağı gibi kuracakları iktidarların da

tedirler. "Örgüt mü, kitleler mi" sorusunu "örgüt" olarak yanıtlayıp kitlelerin kurtuluşu ve nihayetinde komünizm davası geri plana atılabiliyor.

Nitekim kişileri putlaştırmanın, her şey parti için demenin ideolojik arkaplanında bu iktidar ve kariyer hırsı yatmaktadır. Kişi gidince parti gidiyor, kişi gidince ülkede geriye dönüşler oluyor. Demek ki burada ideolojik bakımdan ciddi hatalar vardır.

Doğrudur, devrimde önderlerin rolü büyüktür. Öncülüğü ve önderliği olmayan hiç bir hareket başarıya ulaşmaz. Ancak devrimde bireylerin rolünü olduğundan fazla abartmak da doğru bir yaklaşım değildir.

Öncülük ve önderliğe evet, ama devrimin ana motoru olan kitlelere karşı güvensizliğe hayır! Proletarya diktatörlüğüne evet, ama yeni bürokratik diktatörlüklere hayır! Halkın geniş katımlı diktatörlüğüne evet, ama bir avuç önderin diktatörlüğüne hayır! Kitlelere güvenmeyen partili yoldaşlarına da güvenmez. Kitle desteğinin olmadığı hiç bir devrim başarıya ulaşamaz. İktidarda kalamaz. Zaten nihai amacımız bütün iktidarları adım adım ortadan kaldırmak değil midir? O halde bugünden yarına inşa edilecek iktidar organlarına kitleleri ne kadar ortak edersek o kadar başarılı olacağımız kesindir. Yoksa kuru kuruya iktidar kitlelerindir sloganını atmanın hiç bir pratik değeri yoktur.

Kitlelerle bağın ana ruhu kitlelere karşı sonsuz güven ve sevgi beslemekten geçer. Onlara güvenmeyen onları da sevmez. Onları sevmeyen ve onları iktidara ortak etmeyen bir parti gerçek komünist partisi olamaz.

Unutmayalım ki kitleler bir okyanustur. Eğer bir kadro bu okyanus içerisindeki dalgalardan ak köpüğü olma kapasitesine sahip değilse kitlelere önderlik yapamaz.

Üzerinde önemle durmak istediğimiz diğer bir nokta ise gerek parti içerisinde gerek parti dışı örgütlenmede kadınların örgütlenmesi sorunudur. Parti içerisinde ve dışında kadınlara gereken önemin verilmediğini belirtirsek geçmişimize haksızlık yapmış olmayız. Eğer bugün saflarımızda ve önderlik kademelerinde az sayıda kadın kadro varsa şüpheşiz ki bunda birinci derecede sorumlu olan partimizin kadınlara karşı izlediği siyasettir. Kongremiz bu sorun üzerinde ciddi bir şekilde durarak yanlış anlayışları alt etmesini bildi. Kadınların örgütlenmesi ve öne çıkartılması için özel-özgün politikalar üretmek şarttır. Bunun için de belirli adımlar atılmış durumdadır. Fakat bu adımlar henüz yeterli değildir. Eğer en çok ezilen ve sömürülen kesim en devrimci kesimdir diyorsak o halde toplumdaki ezilen cins olarak kadınların örgütlemeliyiz. Tutarlılık bunu gerektirir. Yoksa teorimizle pratiğimiz uygunluk arz etmez. Konuya ilişkin daha fazla ayrıntıya girmek istemiyoruz. Bu konuda gerek tarihi muhasebede, gerekse değişik belgelerde ayrıntılara girdik.

Konuya ilişkin Mao'nun kadroların bürokratlaşmasını önlemek için yılın belli zamanlarında üretim faaliyetlerine katılmasını zorunlu koştüğünü belirtelim. Yüksek öğrenim gençliğinden tutalım da kafa emekçisi aydın kadrolara kadar üretime katma siyasetini bürokratizmi yıkmak için uygulamıştır. Bizim aradığımız-benimsediğimiz sadece kendi dalında uzmanlaşmış kadrolar değil, kitlelerle kaynaşmış- birleşmiş uzman kadrolardır. Yoksa sadece kendi dallarında uzmanlaşan kadroların burjuva bürokratlarından öзде bir farkı olmaz.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığı için yayımlayamıyoruz

Üniversitelerdeki faşist saldırılar üzerine

Bir önceki eğitim döneminde sık sık faşist saldırıların yaşandığı üniversiteler, yeni yıla girmeye hazırladığımız şu günlerde yine tirmanan faşist saldırılara sahne oluyor.

TMY ile toplumun bütün dinamik, ilerici kesimlerinin seslerini bastırmayı, işçi-emekçi-köylünün hak arama mücadelesinin önüne geçmeyi hedefleyen, hapishanelerdeki tecridi ve hak gasplarını daha da yoğunlaştıran, devrimci-demokratik kurumları keyfi bir şekilde basıp terör estiren devlet, üniversitelerdeki devrimci-ilerici dinamiklere yönelmeyi de "ihmal" etmiyor. Bir yandan üniversitelerdeki sivil faşistler eliyle devrimci-ilerici öğrencilere saldırıran devlet, öte yandan yine devrimci-ilerici öğrenciler hakkında yüzlerce keyfi soruşturma açıp sayısız uzaklaştırma "cezası" vererek; üniversitelerdeki devrimci-ilerici dinamikleri törpülemeyi hedefliyor. Bunu yaparken, aynı zamanda üniversite öğrencilerinin, başta YÖK, har(â)çlar, yemek zamları vb sorunlara karşı sahip oldukları rahatsızlıkları eyleme, tepkiye dönüştürmelerini de önlemeyi hedefleyen devlet, bu noktada faşist saldırıları, soruşturma ve uzaklaştırma terörünü sindirici bir silah olarak kullanıyor. Kuşkusuz ki bu sindirme terörünün hedeflerinden birini de üniversitelerdeki demokrat öğretim üyeleri oluşturmaktadır.

Üniversitelerdeki faşist saldırılarda üzerine düşen rolü en iyi şekilde yerine getirmeye çalışan düzen medyası, bu saldırıları "sağ-sol çatışması", "öğrenci kavgası" gibi kavramlarla vererek, halkımızın bilincinde yanlış(ş) bir tablo yaratmaktadır. Çünkü düzen medyası, üniversitelerde yaşananları "sağ-sol çatışması", "öğrenci kavgası" şeklinde lanse ederek, üniversitelerdeki devrimci-ilerici öğrencilerin bilinçli bir devlet politikası sonucunda faşistlerin saldırısına uğradıklarını gizlemek ve böylece bu yaşananların sorumlusu olarak göstermek istemektedir. Ne var ki; yaşananlar en açık haliyle faşistlerin devlet desteği ile ilerici gençlere, ilerici öğrenci hareketi üyelerine yönelik planlı, programlı saldırıdır. Zira faşistlerin kar maskeleri, bıçak, silah elde gruplar halinde hedef seçerek saldırımları, devrimci-ilerici öğrencileri takibe almaları, saldırılarında polis tarafından desteklenip sonrasında korunmaları, üniversite yönetiminin saldırılara değil saldırıya uğrayanlara soruşturma açıp uzaklaştırma "ceza"ları vermesi; yaşananların "çatışma", "kavga" değil, faşist saldırı olduğunu bariz bir şekilde ortaya koyuyor. Kuşkusuz ki; bu gerici faşistler birer maşadır ve bu saldırıların esas sorumlusu faşist zihniyete sahip olan ve bu zihniyetini toplumun tüm kesimlerinde olduğu gibi üniversitelerde de hakim kılmaya çalışan devletin kendisidir.

Hakim sınıflar, kendi elleri ile düzenledikleri bayrak provokasyonunu, üniversitelerde kafatasçılığını ve Türk şovenizmini özendiriminin zemini olarak kullanmış ve bunda başarılı da olmuştur. Öyle ki uzun saçlı, küpeli, top sakallı öğrenciler dahi bu saldırılardan nasibini almış, özellikle devrimci gençler ile Kürt öğrenciler saldırıların odağına yerleştirilmiştir. Böylece Türk halkında yaratılmaya çalışılan Kürt, devrimci düşmanlığı, üniversiteler ortamına da başarılı bir şekilde taşınmıştır. Saldırıları ile; bilimin yuvası olması, kişilerin kendilerini ve farklı düşüncelerini rahatça ifade etmeleri gereken üniversiteler, tek tip insan yetiştiren, sistemin devamını ve korunmasını sağlayan bireyleri yetiştiren alanlar olarak biçimlendirilmek istenmektedir. Bir başka ifade ile; devlet tüm toplum üzerinde uygulamaya soktuğu tekipleştirme ve demokrasiye karşı başlattığı savaşı üniversiteler alanında da bir kez daha yoğunlaştırmıştır. Ve fakat devlet bu kez kendisi perde arkasında durarak, bu amacını toplumun geri kesimlerini kullanarak hayata geçirmeyi amaçlamaktadır.

Eşit, parasız, anadilde eğitim isteyen ve bunun için meşru mücadeleye yaslanan devrimci-ilerici öğrencilerin faşistlerin saldırıları, üniversite yönetimlerinin soruşturma, uzaklaştırma terörü ile karşı karşıya kalmasının arka planında hiç kuşku yok ki ülkemizdeki hakim güçlerin halkın mücadelesinden ve bunun etkin bir parçası olan üniversite gençliğinin mücadelesinden duyduğu haklı korkusu yatmaktadır.

2007 yılında da üniversistelerin benzer devlet politikaları ile karşı karşıya olduğu ortadadır. Üniversitelerde yaşanan bu faşist saldırıların, bu saldırıların arkasındaki gerçek güç olan devletin ve onun hedeflediği politikaların teşhir edilmesi, üniversitelerdeki devrimci-ilerici gençliğin halkla buluşması; bu saldırıların püskürtülmesi için kilit bir öneme sahiptir.

Mersin Üniversitesi, bu yıl gerçekleştirilen 6 Kasım YÖK protestolarının ardından birçok kez faşist saldırılara sahne oldu. 6 Kasım eylemlerinin ardından üniversite içerisinde toplu şekilde dolaşmaya ve okulun yerleşim yeri olan Çiftlikköy'den yandaşlarını idare ve polis işbirliği ile okula sokmaya başlayan faşistler, 28 Kasım tarihinde Kürtçe şarkı söyleniyor gerekçesi ile okul içerisine satırlar ve bıçaklarla girerek öğrencileri tehdit etmiş, masa ve sandalyeleri devirerek öğrencilerin üzerine yürümüştü. Bunun üzerine devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler çarşı merkezinde toplanarak, Özgür Çocuk Parkı'ndan Eğitim-Sen binasına kadar yürümüş, burada demokratik kitle örgütlerinin de katılımıyla bir basın açıklaması düzenlemişlerdi.

19 Aralık tarihinde hapishaneler katliamına ilişkin bildiri dağıtan öğrenciler bir grup ülkücü faşistin saldırısına uğradı, faşistler daha sonra okul dışında otobüsleri durdurarak iki öğrenciyi yaraladılar

Yine 19 Aralık tarihinde hapishaneler katliamına ilişkin bildiri dağıtan öğrenciler bir grup ülkücü faşistin saldırısına uğradı, faşistler daha sonra okul dışında otobüsleri durdurarak iki öğrenciyi yaraladılar. Bunun üzerine devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler toplanarak Fen Edebiyat Fakültesi önünden Meslek Yüksek Okulu binasına kadar sloganlarla yürüyerek, burada bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasının ardından oto-

Faşist saldırılara devrimci yanıt

büslerle şehir merkezine gelen yaklaşık 150 kişilik öğrenci kitlesi, sloganlar ve alkışlarla Özgür Çocuk Parkı'ndan İHD'ye kadar yürüdü. Yürüyüşün ardından öğrenciler, demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve çeşitli siyasi partilerle ortak bir basın açıklaması yaptılar.

20 Aralık günü ise yaklaşık 300 devrimci, demokrat, yurtsever öğrenci slogan ve marşlar söyleyerek üniversite içerisinde toplanırken, ülkücü olduğu bilinen ve birçok saldırıda yer alan Uğur Çingöz isimli öğrenciyi döverek kimliğine ve üzerindeki komando bıçağına el koydular. Bu olayın ardından faşistlerin MYO'da toplandığını öğrenen devrimci, demokrat öğrenciler bir basın açıklaması yaparak MYO'ya yürüdüler ve ülkücülerin ve polislerin üniversitelerden kartulmasını istediler. MYO'ya girmek isteyen devrimci, demokrat öğrenciler, polisin saldırması üzerine okul içerisinde barikatlar kurarak polislerle taşlarla karşılık verdiler. Uzun süre devam eden çatışmada devrimci, demokrat öğrenciler rektörlük binasını taşıyarak, rektörlüğün faşist saldırılara destek olmasına tepki gösterdiler. Okul içerisine panzerlerin de sokulduğu çatışmalarda, toplam 65 öğrenci göz altına alındı.

İki gün gözaltında tutulduktan sonra mahkemeye kartılan öğrencilerden 12'si "kamu malına zarar vermek, toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasasına muhalefet, darp ve polisse muhalefet" suçlaması ile tutuklanarak Mersin E Tipi Kapalı Hapishanesi'ne gönderildi. Gözaltı sürecinde demokratik kitle örgütleri ve öğrencilerin aileleri, gözaltındaki devrimci, demokrat öğrencilere destek amacıyla iki ayrı eylem gerçekleştirdiler. Yüzlerce kişi sloganlarla adliye binasından İHD'ye kadar yürürken, kalabalık bir kitle ise adliye önünde sloganlar atarak arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi.

Çukurova Üniversitesi başta olmak üzere birçok yerde eylem yapan devrimci, demokrat öğrenciler, Mersin'deki faşist saldırıyı protesto ederek, arkadaşlarına destek sundular.

Öğrencilerden zam protestosu

İsparta'da bulunan Süleyman Demirel Üniversitesi'nde okuyan öğrenciler, Isparta Belediyesi'ni protesto ettiler.

Isparta Belediyesi'nin toplu taşıma araçlarına yaptığı zam nedeni ile ekonomik olarak zor duruma düştüklerini söyleyen öğrenciler, 20 Aralık günü üniversitede imza standı açarak imza toplamaya başladılar. Öğrenciler topladıkları imzaları Isparta Belediye Başkanı'na iletterek zammın geri çekilmesini isteyecekler.

Farkındayız
teşhir
ediyoruz

Son zamanlarda üniversitelerde daha da yoğunlaştırılarak yapılan sistematik saldırılar Ankara'da bir-çok gençlik örgütü ve DİSK, KESK TMMOB, TTB, Ankara 78'liler Derneği, ÖDP, EMEP, SDP, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Halkevleri, Yurtsever Cephe gibi parti ve kurumlar tarafından protesto edildi.

22 Aralık günü öğle saatlerinde Sakarya Caddesi'nde bir araya gelen kitle "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Faşizme, Emperyalizme ve Şovenizme Karşı Yaşasın İşçilerin Birliği ve Halkların Kardeşliği" yazılı pankartlar ve dövizler açtı. Kitle adına hazırlanan ortak metni okuyan DİSK Ankara Temsilcisi Tayfun Görgün; son dö-

nemlerde üniversitelerde tirmanan faşist saldırılara ve bunların devletle olan ilişkisine dikkat çekerek; *"Bu oyuna seyirci kalmayacağız. Emegin örgütleri ve emekten yana güçler olarak, üniversitelerde tirmanan bu gerici ve faşist saldırılara karşı var gücümüzle özgür, bilimsel ve parasız eğitimden yana olan, bunu savunan bütün üniversite toplumuyla yan yana olacağız"* şeklinde konuştu.

Eylemde sık sık "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "Faşizme karşı omuz omuz" ve "Soruşturmalar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz" sloganları atılarak faşizme karşı direniş çağrısı yapıldı.

Bursa'da jandarma destekli faşist saldırı

Bursa'da bulunan Uludağ Üniversitesi'nde faşistlerin iki öğrenciyi saldırmasının ardından yaralanan arkadaşlarının yanına gelen devrimci, demokrat öğrenciler, kalabalık bir grup faşistin saldırısına uğradı. Bunun üzerine toplanan devrimci, demokrat öğrenciler saldırıya karşılık verdiler. Okul dışına taşan olayda; 1 DGH, 1 YÖGEH, 1 SDP üyesi öğrenci ile demokrat bir öğrenci ve 3 faşist gözaltına alındı.

Gözaltına alınan arkadaşlarını yalnız bırakmamak için götürüldükleri karakol önünde toplanan yüzü aşkın devrimci, demokrat öğrenci burada da faşistlerin saldırısıyla karşı karşıya kaldılar. Ancak kitlenin militan duruşu sonucunda faşistler kaçarak oradan uzaklaştılar. Gözaltındaki 4 öğrencinin serbest bırakılmasının ardından kitle, sloganlarla şehir merkezine yürüdü. Heykel'e gelindiğinde kalabalık bir grup faşistin saldırısı ile karışan kitleden iki kişi yaralandı. Yaralanan öğrencilerden birinin durumun ağır olduğu öğrenildi.

Öte yandan yine Bursa'nın Görükle Köyü'nde de bir öğrenci, faşistlerin saldırısında satırla yaralandı.

Erzincan'da YÖK soruşturmaları

Erzincan Üniversitesi idaresi YÖK'ü protesto etmek için yapılan basın açıklamasına katılan öğrenciler hakkında soruşturma başlattı.

Erzincan'da 3 Kasım günü YÖK'ün kuruluş yıldönümü nedeniyle yapılan basın açıklamasına katılan öğrencilerden 31'ine üniversite idaresi soruştur-

ma açtı. Basın açıklamasına katılan lise öğrencilerinden dördü hakkında da okul idarecilerince soruşturma başlatılırken, bazı lise öğrencileri de okul idarecilerince tehdit edildiklerini söylediler. YDG, Erzincan Gençlik Derneği ve ESP 22 Aralık günü yaptıkları basın açıklamasıyla açılan soruşturmaları protesto etti.

YÖNELİM

Kazım Cihan

Devrimin sosyal tabanı

Kaypakmaya çizgi devrimimizin dost ve düşmanlarını net ifade etmiştir. Dostlara hiçbir şekilde düşmana davranır gibi davranılamaz. Halka baskı, Maoist Komünistler açısından suçtur. Hiçbir durumda halk içi çelişkilerin ele alınmasında şiddet meşrulaştırılmaz. Bunlar ilke sorunudur. Ama aynı zamanda doğru ve yanlışın ayırt edilmesi için halk içinde faal ideolojik mücadeleden de hiçbir şekilde vazgeçilemez. Ayrıca müttefikler meselesi de, her birinin aynı durumda ele alınmasını gerektirmez. Örneğin devrimimizde proletarya önderliğinde köylülüğü temel alırken bu tabakanın yekpare olmadığını da biliyoruz. Öyleyse işçi-köylü ittifakında yoksul köylülüğü eksene oturtmak durumundayız. Programımızın net ifade ettiği bu çizgiyi titizlikle uygulamalıyız. Devrimin sosyal tabanı çok önemli bir husustur. Önemli bir çizgi meselesidir. Reformizm, oportünizm havadan gelmiyor. Ya da kişilerin "günahı" değildir. "İhanet" gibi sözcüklerle geçiştirilecek bir mesele değildir. Bir sınıf temeli vardır. Bu temel işçi sınıfı içerisindeki aristokrasi ve müttefik de olsaıer diğer mülk sahibi sınıflardır. Bundan dolayı bir "rastlantı" değil bir "kaçınılmazlık" olarak işçi sınıfı hareketi içinde oportünist bir kanadın ortaya çıkması anlaşılabilir bir şeydir. Mesele bunu sineye çekmemek, "kader" deyip teslim olmamak.. Onu MLM ile püskürtmek için göğüslemektir. Bağımsız ideolojik duruş, kararlılık ve dayanıklılığımızla, müttefiklerdeki yalpalamalan tersine çevirebiliriz. Yalpalamalara entegre olarak değil. Kaypakmaya'nın kızıl güzergâhı, Kürecik Bölge Raporu'nda devrimin sosyal tabanı üzerinde özenle durur.

Yoksul köylülüğün "kuvvetli devrim ve silahlı mücadele istegi"ni vurgularken "dayanacağımız esas kuvvet bunlardır" diyordu. Köylülerin özellikle de orta üst tabakalarının devrime sempatilerine rağmen silahlı mücadeleye sıcak bakmadıklarına, reformcu hayallere kapıldıklarına dikkat çekiyordu. Elbette devrim ilerledikçe, bu hayaller terk edilecektir. Ama ilerletmek için bu tereddütlü kesimle değil, dayanacağımız esas kuvvetler üzerinde yoğunlaşmalıyız. Orta sınıf tavırları devrimci hareket saflarına yansımazlık edemez. Devrim meselesinde "acaba" sorusuna götüren bu mülk sahibi sınıflar kuşatmasıdır. Kaypakmaya'nın siyasi-ideolojik hattının bir sosyal tabanı vardır. Bu sosyal tabana dayanmak durumundayız. Böylelikle bu sosyal taban da kızıl hat seviyesine çıkmış olacaktır. Yanlış bir sosyal tabana dayanıldığında ise sınıf karakterleri gereği MLM bir çizgi ile bütünleşememenin gerçeklerinin sonucu olarak, bu yanlış sosyal taban doğru siyasi çizgiyi revizyon kıskacına alacaktır. Ekonomizm her zaman vasata seslenir. Sosyal temeli budur. Proleter devrim, müttefikleri önemser ve ilerletmeyi, doğru temelde birleştirmeyi asla ihmal etmezken, ek-sene kendi sosyal tabanını almayı da hiçbir şekilde göz ardı edemez. İşçi sınıfı içindeki bölünme kesinlikle es geçilemez. Bu Maoist sınıf tahlilinin gereğidir. Dolayısıyla yanlış akımları ele alırken basitinden "kişisel ihanet", "döneklilik" gibi yaklaşımlarla iş geçiştirilemez. Sınıf temelleri ve tarihsel süreçle ilişkileri kavranamazsa, devrimci saflar gerçek anlamda eğitilemezler. Yanlış akım temsilcisi olmak için illa mülk sahibi olmak gerekmez. Marks, kişisel durumları böğme olmasa da beyinlerde bu sınırları aşlamamasının insanı nasıl zihinlerde mülkçü hale getirdiğine işaret etmişti. İşçi sınıfı hareketi içerisinde, ideolojik-siyasal yönelimleriyle bunların neden oldukları bunalmı, MLM ile aşılabilir. Proletarya devrimi gerçek silahlarıyla bu anlamda gerçek sosyal tabanı ile buluşmayı önemli bir görev bilir. Hareketin köklü çıkarları Lenin'in deyişleriyle basit, "anlık hesaplara" feda edilemez. Feda ettiği için oportünizm-oportünizm, pragmatizm-pragmatizmdir. MLM ideoloji-teori ve siyasetini muhtevasını uygulayarak kavramak, yanlış akımları aşmak, tam da bunun bizzat ıcrası olan Halk Savaşı ile ilerlemektir. Her alan, Halk Savaşı'nın faal bir mevzisi olarak ele alınmalıdır. Halk Savaşı devrimci kitleleri, sosyal tabanını hiçbir durumda işe temininin ötesinde seyirci göremez. ideolojik-siyasi-pratik katılım şarttır. Buna göre hareket eder, bu bilinci götürür. Silah patlatmak önemlidir, ama nasıl olursa olsun değil. Çizgiyi atlayan bir silahşorluk tutkusu değildir Maoizm! Silah patlattıklarında Martinov'lar, liberaller, dinciler önünde diz çökmek için, Halk Savaşı'nın ayırt edici özellikleri, onun yeni iktidar yaratacak namınları takdir e-şayandır. Bu namınları konuşturacak sosyal tabanı esas almak, devrimi sonuna kadar sürdürmek için elzemdir.

Teoriyi-ideolojiyi-siyaseti devrimci halk kitlelerinin elinde güçlü-yenilemez bir silaha dönüştürmenin yolu budur. Maoist ideoloji hem bilimsel hem de devrimcidir. Bu iki niteliğin birliğini içerir. Dolayısıyla gerçek Maoist'ler, bilim ve devrimciliği birleştirme durumundadırlar. Gençlerde bir yoldaş, 12 Eylül sonrası köy çalışmalarından bir tecrübe aktarıyordu. 12 Eylül öncesi yüksek devrimci dalga atmosferinde devrime büyük övgüler düzen orta köylü kuşatmasında "cahil-bir şey bilmez" denilerek bir kenara itilmiş, aşağılanmış, ne yazık ki bu kuşatmanın etkisiyle devrimciler tarafından da önemsenmemiş bir yoksul köylüyü anlatıyordu. 12 Eylül'de eski övgü düzücüler, devrimcilerle selam düzeyinde dahi temasa içtenlikle yaklaşmıyorlardı. Öne çıkan, eskiden "önemsiz" görülen o yoksul köylüyü. Selamı kesenlerin aksine o, evinin altını sığnağa çevirerek parti bağının yaratılmasının emektarı oluyordu. Kaypakmaya'nın Süleyman Nakış'ı da böyle değil miydi? Somut yaşanan tecrübeler de; en büyük zenginliğin devrimin sosyal tabanında olduğunu göstermektedir. Bu değil de, pragmatizmin değerlerine savrulmak kaybetmektir. Tabii meseleye kaba bakamayız. Mülk sahibi olmasına rağmen beyinlerinde zincirleri kırmış olanlar, olmamasına rağmen mülk zindanında boğulanlar yok mudur? Çizgi anahtardır!

Kanada Devrimci Kongresi başarıyla sonuçlandı

Kanada Devrimci Komünist Partisi (Örgütleme Komitesi) geçen Şubat ayında aldıkları karar gereği devrimci komünist partinin oluşumunu sağlamak amacıyla Kanada Devrimci Kongresi'ni gerçekleştirdiklerini kamuoyuna duyurdular

Kanada'da devrimci komünist partinin oluşumunu sağlamak amacıyla ülkenin değişik alanlarından gelen aktivistler Kanada'nın Montreal kentinde düzenlenen Kanada Devrimci Kongresi'nde bir araya geldiler. Yaklaşık 6 yıl önce kurulan ve bugün hala mücadelesine devam eden Kanada Devrimci Komünist Partisi (Örgütleme Komitesi) tarafından organize edilen Kanada Devrimci Kongresi, proleter devrimcileri bir çatı altında toplamak amacıyla geçen Şubat ayında kongre kararı almıştı.

Kongre, devrim ve komünizm mücadelesinde şehit düşenler için 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından yapılan kısa konuşmada; yakın zamanda Kanada'da şehit düşen 'Bridge' ve 'Manlevarius', Nepal Askeri Güçleri tarafından Kasım 2005 yılında helikopterler tarafından yapılan nokta operasyonu ile öldürülen Sunil, 20 yıldan fazla hapisanada kalan ve hapisanede yaşamını yitiren Zhang

Chungachiao ve son olarak Türk egemen sınıfları tarafından 2005 Haziran ayında katledilen 17 Maoist'in anılarına ve kavgalarına bağlılık yemini edildi.

Kanada'daki tüm devrimcileri burjuvazinin yönetimine el koymaya çağırıyoruz!

Kanada Devrimci Komünist Partisi (Örgütleme Komitesi), Kongre'de yaptığı açıklamada Mao'nun 'devrimi yapmak devrimci bir partinin işidir' ve Lenin'in 'devrimci teori olmadan, devrimci bir parti olamaz' sözüne atıfta bulunarak, *"Bugün bizler bu teoriyi Kanada'da hayata geçirmeli ve proletarya olarak Kanada burjuvazisinin yönetimine el koyma hedefiyle devrimci pratiğimize uygulamalıyız. Bugün Kanada'daki tüm devrimcileri bu sorumluluğu almaya çağırıyoruz. İnsanlığın özgürlüğü adına her türden baskıya ve sömürüye karşı bu büyük mücadeleye katılarak, kapitalizm ve emperyalizmi ortadan kaldırmak isteyenler için devrimci bir partiyi in-*

şa etmedeki bu mücadeleyi sürdürmekten daha önemli bir şey olamaz." vurgusunu yaptı.

Bugün geline aşamada Kanada'da yığınları örgütleyecek devrimci komünist bir partinin varlığının kaçınılmaz olduğunu belirten Örgütleme Komitesi, Kongre'nin önemine değinerek; *"Kanada Devrimci Komünist Partisi'ni şu andan itibaren destekleyin! Gelin sosyalizm mücadelesi için başlatılan hareketi tüm Kanada da en geniş biçimde yayalım!"* çağrısını yaptı.

Afganistan Komünist Partisi (Maoist), İran Komünist Partisi (MLM), Filipinler Komünist Partisi ve Bolivarian Kıtası Koordinasyon Komitesi, Kongre'ye destek amaçlı katılırken, İtalya, Irak, Bangladeş ve Kolombiya'daki devrimci ve komünist partiler de Kongre'ye selamlama mesajları gönderdiler.

Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'in gönderdiği mesajın büyük bir coşkuyla karşılandığı Kongre'ye DEH da bir mesaj gönderdi.

DEH mesajında; *"Kendinizi devrimci teorilerin sorumluluğuna sokarak, Mao'nun öğretilerinden ödünç alarak ve doğru okları seçerek doğru hedeflerde olduğunuzdan emin olmalısınız"* denildi.

Amaç; enternasyonal proletaryanın bir kolu olacak olan devrimci bir parti yaratmaktır

Filistin'de ipler gerildi

mas'ı köşeye sıkıştırma planları da devreye sokulmakta.

İsrail, Haniye'nin topladığı 35 milyon dolara yakın paranın "teröre" destek amaçlı kullanılacağı iddiasını öne sürerken, El Fetih'e bağlı Filistin güvenlik güçlerinin İsrail'in talebine uyarak Filistin Başbakanı Haniye'nin Refah Sınır Kapısı'ndan geçişine izin vermedi.

Haniye parayı Mısır bankalarına havale ederek sınırından geçebildi. Sınırı geçtikten sonra Haniye'nin konvoyuna ateş açılması sonucu, Haniye'nin oğlu yaralandı.

nırken bir koruma da öldürüldü. Hamas, olayın ardından saldırının Haniye'ye yönelik suikast girişimi olduğunu öne sürerken, Abbas, yaptığı açıklakmayla iddiaları kabul etmedi. Bu saldırıyla birlikte Hamas, El Fetih çatışması start alırken, saldırılarda 50'ye yakın Filistin'li hayatını kaybetti.

Seçim kararı çatışmaları

şiddetlendirdi

FHKC ve İslami Cihad gibi örgütlerin baskılarıyla ülkede iki kez ateşkes ilan edilse de, Abbas'ın ülkedeki krizin aşılması için erken milletvekili ve devlet başkanlığı seçimleri yapılması kararı aldığını açıklaması çatışmaların daha da şiddetlenmesine yol açtı.

Abbas, yaptığı açıklamayla seçimler yapılınca kadar geçecek ara dönemde, tek-nokratlardan oluşacak bir birlik hükümeti kurulması için bütün çabanın gösterilmesi gerektiğini ve krizin, ancak yeni bir seçimle çözülebileceğini dile getirdi. Hamas ise Mahmud Abbas'ın seçim kararını reddetti. Abbas'ın erken seçim ilan etme yetkisi olmadığını dile getiren Hamas, Abbas'ın kararını tanımadığını duyurdu. Durumdan vazife çıkaran İngiltere Başbakanı Tony Blair'in Filistin'de Abbas'la görüşmesi ve seçim kararını "tarihi bir karar" olarak niteliyip, sırt sıvazlamasının ardından, Ab-

bas'ın Merkez Seçim Komisyonu yetkilileriyle bir araya gelmesi, tansiyonun giderek yükselmesini de beraberinde getirdi.

Bir yandan "banş" görüşmeleri, diğer yandan katliam

Filistin'de iç çatışmalar sürerken, her seferinde soluğu efendilerinin yanında alan Abbas, İsrail Başbakanı Ehud Olmert ile "banş" zirvesinde bir araya geldi. "Banş"tan çok çıkar ve menfaatlerin konuşulduğu görüşmeler sırasında İsrail siyonizmi boş durmadı. İsrail bir yandan Abbas ile "banş" görüşmeleri için bir araya gelirken, diğer yandan da Filistinli gruplar arasındaki çatışmaları fırsat bilerek saldırılarına tam gaz devam etti. Saldırıları sonucu birçok kişi yaralandı, Batı Şeria'nın Tulkarim kenti yakınında İsrail bariyerinin yanında arkadaşlarıyla oynayan 13 yaşındaki bir kız çocuğu başından vurularak öldürüldü.

Filistin halkı gerçek

önderlikten yoksundur

Filistin'deki çatışmalarda iç dinamikler kadar dış dinamiklerde önemli rol oynuyor. İsrail'in, ABD ve AB emperyalistlerinin yaklaşık bir yıldır uyguladıkları insanlık dışı, haksız ekonomik ve siyasi ambargo bil-nlinç bir şekilde devreye sokularak iç çatışmanın alt yapısı oluşturulmuş ve bu süreç bizzat körüklenmiştir. Emperyalistler, yaptıkları açıklamalarla bu süreçten memnunuyetlerini dile getirmekten çekinmiyorlar.

Bu açıdan her iki örgüt de Filistin halkının taleplerinden ziyade iktidar dalasında cenge tutuşmaktadır. Bir taraftan emperyalistlerin güdümündeki Abbas kligi, diğer taraftan, güdülmeye ağık şariatç-dinci Hamas... Her iki kesim için ortada duran açık bir gerçek var ki, o da Filis halkına umut vermemeleri ve gerçek kurutuluşu sağlayacak güç ve nitelikte olmamalarıdır. İsraili siyonizminin ve emperyalistlerin böl-parçala-yönet politikası, iç çatışmayla birbirine karşılık veren El Fetih ve Hamas şahsında başarı kazanmaktadır.

yalistler için yeni dengelere kapı aralayacağı için BM Güvenlik Konseyi tarafından İran'ın Uluslararası Atom Enerji Ajansı ile işbirliği yaparak nükleer faaliyetlerini geciktirmeksizin askıya alması isteniyor.

Güvenlik Konseyi'nin aldığı kararlarda ayrıca İran'ın nükleer zenginleştirme, yeniden işleme, ağır su reaktörleri, nükleer silah sevkiyat sistemlerinin geliştirilmesi ve bu konularla ilgili araştırma-geliştirme faaliyetlerine katkıda bulunacak malzemelerin, teknolojinin ve finansmanın İran'a sağlanmasının ve satışlarının yasaklanması isteniyor. Öte yandan İran'ın bu tür faaliyetlerine katılan kişilere ve kurumlara seyahat yasağı ve mallarının dondurulması gibi yaptırımlar da alınan kararlar arasında.

İran: Kararı tanımıyoruz

Kongre'ye ilişkin Arsenal-Express Dergisi'nin Aralık özel sayısına açıklama yapan Kanada Devrimci Komünist Partisi (Örgütleme Komitesi), burjuvazinin her türlü zorluklarına ve güvenlik sorunlarına rağmen Kongre'nin başarıyla sonuçlandığını, ayrıca yeni partinin çalışmalarını tüm ülkeye yayma çabası içerisindeki Kanadalıların devrimci kongresinin ikincisinin 2008 yılında Toronto'da yapılmasını da karara bağladıklarını belirtti.

Kanada Devrimci Komünist Partisi (Örgütleme Komitesi) Kongre sonrası yaptığı açıklamada, dünyadaki tüm devrimcileri harekete geçiren güç olan DEH'in gelişimine destek sunarak, Nepal halkının iktidar mücadelesini sonuna kadar destekleyecelerini belirttir. Açıklamada ayrıca; *"Bizler Kanada Devrimci Kongresi'ne katılanlar olarak yakında kurulacak olan Kanada Devrimci Komünist Partisi'ni tüm kalbimizle destekleyeceğiz. KDK Partisi'ni Kanada'nın mümkün olan tüm şehirlerine yayarak kitleler içinde bilinmesini sağlayacağız. Bu şekilde Kanada'nın yoksullarının ve proletaryasının politik gücü ellerinde bulunduran emperyalist Kanada burjuvazisine karşı savaşını gururla ve isteklice daha ileri götürebiliriz. Desteğimizi günlük gerçeklere dikkat ederek proleterya kitlelerinin etkili inisiyatifine dönüştürmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız"* denildi.

Çin'de günde 350 kişi iş kazasında ölüyor

Dünyanın en kalabalık nüfusuna sahip olan ve bu sebeple ucuz işgücü ve sömürünün had safhada olduğu Çin'de günde 350'ye yakın kişi iş kazasında hayatını kaybediyor.

Ocak ayından beri 109 bin 403 kişinin iş kazalarında hayatını kaybettiği Çin'de ölümler en çok madencilik sektöründe yaşanıyor.

Ölümler sanayileşmenin kaçınılmaz sonucuymuş!

İLO ve Dünya Sağlık Örgütü'nün yayınladığı rapora göre, dünyada her yıl 2 milyon işçi "yalnızca gerekli önlemlerin alınmamasından ötürü" iş kazalarında hayatını kaybediyor. Aynı rapora göre 270 milyon işçi sakatlanırken, 160 milyonu da meslek hastalığı nedeniyle mağdur oluyor.

İLO ve Dünya Sağlık Örgütü'nün bu raporlarına rağmen, Çin'in Çalışma Güvenliği'nden sorumlu bakanı Li Yizhong'un bu ölümler karşısında "sanayileşmenin kaçınılmaz sonucu" açıklamasını yapması, emperyalist-kapitalist sistemin vahşi sömürüsünü gözler önüne serdiği gibi aynı zamanda bu ölümleri meşru gösterme çabası olmaktadır.

Emperyalist- kapitalis sisitem karakteri gereği işçilere insanca yaşam koşulları sunmuyor, sunamaz. Bu kazaların önüne geçmek burjuvaziye belli bir "ek maliyet" getirdiği için ve dışarda milyonlarca yedek işçi varken ve işgücü sudan ucuzken, çalıştırdığı işçilerin sağlığı için gerekli önlemleri almak gereksiz bir masrafır onun için.

Oaxaca halkı yine sokaklarda

Meksika'nın Oaxaca kentini insanca bir yaşam ve valinin istifası talebiyle aylarca işgal ederek kendi yönetimlerini kuran APPO (Oaxaca Halk Meclisi), işgalın sona ermesinin ardından tutuklanan ve kaybedilen arkadaşları için yine sokaklara döküldü. 10 ve 13 Aralık tarihlerinde Oaxaca City'nin sokalarını dolduran binlerce kişi valinin görevden alınması taleplerini tekrarlamakla aynı zamanda federal polislin şehirden çekilmesini, çevrenin askerleştirilmesini, politik tutukluların serbest bırakılmasını ve kaybedilenlerin akıbetinin açıklanmasını istedi. Eylemlere polislin müdahalesi sonucu birçok kişi yaralandı, 140 kişi de tutuklandı.

Amacının nükleer silah üretimi olmadığını tekrar dile getiren İran yönetimi, BM Güvenlik Konseyi'nin aldığı yaptırım kararını geçersiz saydığını ve nükleer çalışmalarının ciddi bir biçimde süreciğini açıkladı

İran Cumhurbaşkanı Ahmedinejad konuya ilişkin yaptığı basın açıklamasında; BM Güvenlik Konseyi'nin bu kararını görevi dışında ve uluslararası kurallara aykırı bir girişim olarak nitelerken, kararın, ABD ve İngiltere'nin, konseyi kendi çıkarları için alet olarak kullandığını bir göstergesi olduğu yorumunda bulundu. Ahmedinejad ayrıca 'Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Anlaşması'na başta ABD ve İngiltere'nin bağlı kalmadıklarını ve kendi nükleer programlarını geliştirmeyi sürdürdüklerini dile getirdi.

BM'den İran'a yaptırım onayı

İran'ın nükleer faaliyetleri karşında ABD, AB ve İsrail'in tedirginliği devam ederken, İran'a yönelik saldırı sinyalleri, her türlü komploya açık olarak varlığını sürdürüyor. BM Güvenlik Konseyi, Rusya ve Çin'in çekinmelerinin giderilmesinin ardından İran'ın nükleer programı dolayısıyla bu ülkeye yaptırımlar öngören karar tasanısını kabul etti.

3 Avrupa ülkesi İngiltere, Fransa ve Almanya tarafından hazırlanan karar tasarısı, 15 üyenin tamamının onaylarını alarak kabul edildi. İran'ın nükleer veya biyolojik silahlara sahip olması başta ABD olmak üzere emper-

2006 yılını hatırlayalım

2007 yılına girerken; ülkemizde yaşanan yargısız infazlar ve hak gaspları, emperyalistlerin devam eden saldırganlıkları, Lübnan işgali ve bunların karşısında dünya halklarına ve ezilen uluslarına umut olacak gelişmelerden olan Nepal'deki Halk Savaşı'nın yeni bir aşamaya ulaşması ve Avrupa kıtasındaki kitlesel hareketlenmeler 2006 yılında gerçekleşen önemli olaylar olarak aklımızda kalacak

Ocak:

* Devlet tetikçisi Mehmet Ali Ağca, 'yanlış hesaplama yapıldı' denilerek tahliye edildi. Gündemde yer edinen bu gelişmeye karşı yükselen tepkilerin ardından, tekrar tutuklanan Ağca, 2010 yılında tahliye edilmek üzere hapishaneye konuldu.

* Dünyanın birçok yerinde ölümlere neden olan Kuş Gribi, ülkemizde de ölümlere yol açtı. Devlet yetkililerinin önce varlığını inkar ettiği Kuş Gribi, can almaya başlayınca ülkenin gündemine oturdu.

* Ölüm orucu direnişçisi Serdar Demirel zorla tıbbi müdahale edilmesi sonucunda şehit düştü.

Dünyadan kısa kısa...

* ABD ve diğer emperyalist ülkelerin, İran'a yönelik savaş tehditleri arttı.

* Filistin'de yapılan genel seçimleri Hamas kazanınca, bunu hazmedemeyen emperyalistler ve İsrail devleti, Filistin'e yönelik tecrit politikasını gündeme getirdiler.

Şubat:

* İslam dininin peygamberi Muhammed'i terö-

rist olarak gösteren karikatürlerin Danimarka basınında yayınlanması dünyanın birçok yerinde büyük yankı yaratırken, Trabzon'da, Santa Maria Kilisesi'nin İtalyan papazı, 16 yaşındaki lise öğrencisi tarafından öldürüldü. Olayla birlikte Batı dünyasının gözleri ülkemize çevrildi.

* Başbakan Erdoğan, derdini anlatmaya çalışan çiftçiye azarlayarak 'Hadi ananı da al git buradan' dediği tarihi konuşmasını yaptı.

Dünyadan kısa kısa...

* Haftalık çalışma saatinin 38,5'ten 40 saate çıkartılması nedeniyle Almanya'da kamu hizmetleri sektöründe son 14 yılın en büyük grevi başladı.

* Nepal'de gerici kralın izin verdiği göstermelik parlamento seçimleri, Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in çağrısıyla gerçekleşen seçim boykotu sonucunda başarısızlıkla sonuçlandı, seçimlere katılım yüzde 21'de kaldı. Bu gelişmeden sonar, seçilen hükümetin Maoist komünistlerle mücadelede etkin olmadığını bahane edecek olan kral Gyanendra, darbe yaparak parlamentoyu tekrar feshedecekti.

Mart:

Mart ayında, Diyarbakır'da HPG gerillalarının cenaze törenlerine saldıran polis, aralarında muhabirimiz İlyas Aktaş'ın da bulunduğu çok sayıda kişiyi katletti

* Van'da, düzenlenen nokta operasyonunda 14 Halk Savunma Güçleri (HPG) gerillası katledildi. Operasyon, ABD'nin istihbarat desteğiyle gerçekleştirildi. Bu katliamın ardından, HPG gerillalarının cenaze törenlerine yapılan saldırılarda da, aralarında çocukların da bulunduğu 15 kişi katledildi. Olayların yoğun bir biçimde yaşandığı Diyarbakır'da, muhabirimiz İlyas Aktaş da başından aldığı kurşun yarasıyla şehit düştü.

* TKP/ML TİKKO militanlarının Erzincan'ın Ulular Beldesi'nde bir muhtarı uyarmak amacıyla bıraktıkları zaman ayarlı bombanın patlaması sonucu kazayla üç çocuk yaşamını yitirdi. TKP/ML olay nedeniyle özeleştiril bir açıklama

yayınladı.

* Ülkede artış gösteren linç gösterilerinden biri de Sakarya'da meydana geldi. Mahir Çayan'ın afişlerini asmak isteyen üniversite öğrencileri linç edilmek istendi.

Dünyadan kısa kısa...

* Fransa'da, genç işçilerin işe girdikten sonra iki yıl içinde gerekçe gösterilmeksizin kolayca işten çıkarılmasını öngören CPE adlı yeni iş yasasına karşı 80'i aşkın üniversitede boykot ve işgal gerçekleşti. 7 Mart'ta ise istihdam yasalarına karşı 500 bin işçi genel greve çıktı. Fransa hükümeti CPE yasasında geri adım atmak zorunda kaldı.

Nisan:

* Av. Behiç Aşçı, F tipi hapishanelerdeki tecridin kaldırılması için 5 Nisan Dünya Avukatlar Günü'nde ölüm orucuna başladı. Ölüm orucu direnişçisi Fatma Koyupınar ise, 354 günlük direnişin sonucunda Av. Behiç Aşçı'nın kaldığı evde şehit düştü.

* Trabzon'da basın açıklaması yapıp, bildiri dağıtan TAYAD üyeleri, sivil polisler tarafından 'bayrak yakıyorlar' denilerek kısırlanan kalabalık bir grubun saldırısına uğradı. TAYAD'lıları linçten, linç tezgahtarları polis kurtardı.

* 7 Nisan'da İstanbul'a bağlı Tuzla Orhanlı Beldesi'nde toprağa gömülü olan zehirli vaniller ortaya çıkarıldı. Varillerin ölümcül olmasına rağmen sorumlular cezalandırılmadı.

* Zenginlerin ormanlık arazileri yağmalayıp, villalar yapmasına göz yumulurken, emekçi semtlerinde yoksul halkın evleri 'kentsel dönüşüm projesi' ile birlikte yıkıldı. Yıkımlarda polis zoru da kullanılırken, halk birçok kere polisle çatıştı.

Dünyadan kısa kısa...

* Nepal'de 6 Nisan'dan bu yana Maoist komünistlerin öncülüğünde devam eden ve dünya basınında da yer bulan kitlesel eylemler ve genel grev sonucunda, Kral Gyanendra, feshettiği parlamentonun alt kanadının yeniden göreve başlaması kararını alarak yaptığı darbeyi geri çekmek zorunda kaldı.

Mayıs:

* Adana'da iki çocuk annesi Gürcan Görüröğlü F tipi hapishanelerdeki tecridin kaldırılması için ölüm orucuna başladı.

* Danıştay 2. Dairesi'ni basan Av. Alparslan Arslan, toplantı halindeki 2. Daire üyelerini silahla tarayarak, bir yargıcı öldürdü, dört hakimi de yaraladı. Av. Arslan'ın, İslamcı çizgide yayın yapan bir gazetede başörtüsü ile ilgili bir haberde çıkan resminden hareketle yargıcı öldürdüğünü açıklaması büyük etki yarattı.

Dünya'dan kısa kısa...

* Meksika'nın Oaxaca kentinde öğretmenler 22 Mayıs'ta greve başladı. Grev ilerleyen aylarda Oaxaca Halk Meclisi (APPO)'nun öncülüğünde bölge valisi Ruiz Ortiz'in görevden alınması amaçlı yapılan büyük ayaklanmalara dönüşecekti.

* Şili'de 600 bin lise öğrencisi paralı eğitime isyan ederek polisle çatıştı.

Askerler, Kuzey Kürdistan'ın birçok ilinde ormanları ateşe verdiler

İsrail, Lübnan'ı işgal etti. İşgal sırasında çoğu çocuk olmak üzere binden fazla insan katledildi

Haziran:

* Balıkesir Odaköy'deki kömür ocağında grizu patlaması sonucu 17 madenci yaşamını yitirdi.

* Mercan Vadisi'nde şehit düşen 17 devrimci-komünistin katledilmelerinin birinci yıldönümünde Dersim'deki mezarları başında yapılan anmaya polis saldırdı. MKP şehitlerinin aileleri, şehit düşen yakınları için mezar yaparken dahi devletin tahammülsüzlüğü nedeniyle türlü zorluklarla karşı karşıya kaldılar.

Dünyadan kısa kısa...

* Yunanistan'da üniversite öğrencileri, özel üniversiteler açılmasını öngören yasa tasarısı-

na karşı boykot gerçekleştirdi, 267 fakülte binasını işgal eden öğrenciler, kitlesel eylemler gerçekleştirdiler.

Temmuz:

* Fındık üreticileri, AKP hükümetinin fındık politikasına karşı, Ordu'da yüz bin kişinin katıldığı miting düzenleyerek gündeme oturdular.

* Bir taraftan Güney Kürdistan sınırına yüz binlerce asker yığılırken, Orgeneral Yaşar Büyükanıt Genelkurmay Başkanlığı'nı devraldı. Görev değişiminden kısa bir süre önce başlayan ve yoğunlaşarak artan askeri hareketlilik öngörülerini şekillendiren milliyetçi propagandist yaklaşım bir sonuca ulaşamadı.

Dünyadan kısa kısa...

* İsrail, Lübnan'ı işgal etti. Lübnan işgalinden geriye, üçte biri çocuk olmak üzere binden fazla ölü, yüzlerce yaralı ve harabe kentler kaldı.

Ağustos

* Askerler, Kuzey Kürdistan'ın birçok ilinde ormanları ateşe verdiler. Batı'da meydana gelen orman yangınları için timsah gözyaşları döken burjuva medya, askerlerin yaktığı ormanları görmeyen geldi. Bu arada, TAK adındaki bir örgüt de, Kuzey Kürdistan'daki orman yangınlarına misilleme olarak Batı'da ormanları ateşe vereceğini açıklayarak, devletin eline gerici propaganda için fırsat verdi.

PKK 1 Ekim'de beşinci kez ateşkes ilan etti.

Ekim:

* PKK 1 Ekim'de beşinci kez ateşkes ilan etti.

* Ermeni Soykırımı'nı kabul etmeyenleri cezalandırmayı öngören yasa tasarısı, Fransız Parlamentosu'nda kabul edildi. Bu gelişme, ülkemizdeki milliyetçi, şovenist kesimler tarafından büyük tepki ile karşılandı. Türk devletinin, Fransa'yı boykot etmeye varana dek açıkladığı tepkiler, ilerleyen günlerde sönükleşti, geçen zamanla bahsi edilemez oldu.

* Türk devleti, Lübnan'da İsrail işgalinin ardından sırasını alan Birleşmiş Milletler'in, 'barış gücü' adı altındaki işgalini desteklemek için Lübnan'a asker yolladı.

Kasım:

* Kuzey Kürdistan'da, birçok ilde meydana gelen

Sel felaketlerinde 40'tan fazla insan hayatını kaybetti

sel baskınlarında 40'tan fazla insan hayatını kaybetti. Ölümlere rağmen devlet yetkilileri, 'abartılacak birşey yok' yorumu yaptılar.

* Eski Başbakan, eski CHP ve DSP Genel Başkanı Bülent Ecevit öldü. İktidarı sırasında emperyalizme uşaklık politikalarını sürdüren ve katliamlara imza atan Ecevit için, reformist sol partiler ve PKK de başsağlığı mesajları yayınladı.

* 28 Kasım'da tartışmalı bir şekilde ülkemize gelen Papa 16. Benedikt, dini merkezleri ziyaret ederek Katolik ve Ortodoks Kiliselerinin birleşmesi mesajını verdi.

Dünyadan kısa kısa...

* 64 yaşındaki Fatima Al-Nejar adlı kadın, Filistin'in bağımsızlığı için intihar eylemcisi oldu, Nejar'ın eylem

Nepal'de barış anlaşması imzalandı

öncesi görüntüleri dünyada geniş yankı uyandırdı.

* 21 Kasım günü Nepal'de, NKP(M) ile yedi muhalif parti ittifakı arasında yapılan anlaşma uyarınca demokratik seçimlerin yapılması ve buna bağlı olarak oluşacak parlamento yoluyla feodal krallığın lağvedilmesi süreci başlatıldı.

Aralık:

* Ermeni Soykırımı hakkındaki açıklamalarıyla gündem olan Orhan Pamuk, Stockholm'de Nobel Edebiyat Ödülü'nü aldı.

* Yozlaşma karşıtı kampanyasını gerekçe göstererek HÖC'e yönelik operasyon düzenleyen polis, İstanbul'da bulunan çok sayıda Temel Haklar Derneği'ni basarak birçok kişiyi gözaltına aldı ve tutukladı.

Terörle Mücadele Yasası'nın ilk icraatı "Gaye" operasyonu oldu. Ülkenin birçok yerinde demekler, gazete büroları basıldı, birçok devrimci tutuklandı

Eylül:

* Diyarbakır'ın Bağlar beldesinde meydana gelen bombalı saldırıda, 8'i çocuk olmak üzere 10 kişi öldü. Saldırıyı kontra örgütü, Türk İntikam Tugayları üstlendi.

* İstanbul'da, Gülsuyu Mahallesi'nde devrimci mücadele için bir utancı örneği sergilendi. ESP üyeleri ile HÖC üyeleri çatıştılar. Olayın ardından yapılan açıklamalarda, her

iki grup da olaya özeleştiril yaklaşmak yerine, birbirlerini suçladı.

* Terörle Mücadele Yasası'nın çıkartılmasının ardından ilk kapsamlı saldırı Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP)'ye yönelik gerçekleştirildi. Birçok ilde yürütülen ve adına "Gaye" denilen operasyonda yasal kurumlar da basıldı, yüzden fazla kişi gözaltına alındı ve birçok kişi MLKP'ye üye olmak iddiasıyla tutuklandı.

Uzun yıllar konuşulmaktan korkulan “1938 Dersim Katliamı” bu kez de Çayan Demirel’in “38” belgeselinde ele alınıyor

“Halkın acıları hala canlı”

O dönemin canlı tanıklarını konuşturan, Dersim katliamı ile ilgili çeşitli araştırmalarda bulunanlara da belgeselde yer veren Demirel, yaşananları jenosit olarak adlandırıyor

Devlet 1937-38'de Dersim'de bir katliam gerçekleştirdi. Neden böyle bir yöntem denendi, bunun öncesinde neler yapıldı? Bu durumu öngören olmadı mı?

Sorunuza sonndan başlamak istiyorum. Elbette direnişin lideri; katliamı ve Dersim'e neden ve niçin müdahale edileceğini öngörmüştür. Bunlardan en önemlisi 1920'deki Koçgiri direnişinin önderliğini yapmış, Türk ulus devleti niteliğini iyi bilen Alişer Efendi'dir. Ayrıca Nuri Dersimi, Seyit Rıza da yaşanacak sonucu öngörmüşlerdir. Fakat bu Dersim'de yaşanan sonucu değiştirmeyecektir. Sorunuzun başına dönersek, böyle bir katliamın neden yapıldığına ilişkin tek bir cevap verilebilir o da Türkiye Cumhuriyeti içerisinde tek bir Türk ulusu oluşturmak için yapıldığıdır. Tabi ki siz devlet olarak bir bölgeyi Türkleştirmek isterseniz; ister istemez bir takım hazırlıklar, bir program oluşturmanız gerekir. Dersim için de böyle hazırlıklar olmuştur. Öncelikle bu bölgeyi, bölge insanını tanımaya yönelik bir takım raporlar hazırlanmış, bu çerçevede bölgenin nasıl Türkleştirilebileceğinin programı hazırlanmıştır. Tabi hukuk-

suzluğu meşrulaştırmak için bu durumu hukuki bir dile büründürmek gerektiğinden umumi müfettişlikler kurulur (Sömürge Valilikler). 1934'de Mecburi İskan Kanunu, 1935'de yalnızca Dersim'e ilişkin olan Tunceli Kanunu oluşturulur.

Dersim'deki katliam ve bunun karşısındaki direnişin 1938'e kadar olan diğer Kürt isyanlarından farkı neydi?

Dersim Ortodoks İslam anlayışının dışındaydı. Yani heterodokstu. Her anla-

masıyla dinsel olarak zaten dışındaydı, buna etnik kimlik de eklendi. Mesela 1925'teki Şeyh Said İsyanı'nda devletin ortaklaştığı bir özellik var: Hilafet'in kaldırılması. Çünkü Şeyh Said'in önderlik ettiği kesim; 'madem Hilafet'i kaldırdınız, bizi birbirimize bağlayan din bağıni da kaldırmışsınız, o zaman ortaklık bozuldu' diyordu. Diğer Kürtleri merkezi iktidara bağlayan ortak inançsal özellikleri vardı. Ama Dersim hiç bir yanyıla merkezi iktidarla örtüşen bir yapıya sahip değildi. Zaten Dersim'de yaşanan durumu isyan olarak tanımlamak yanlış olur, çünkü orada bir isyan söz konusu değildir.

Belgeselde tanıkların geçmişi anlatırken zorlandıkları görülüyor. Bu durum; 1938'de yaşanan katliamın tam anlamıyla gün yüzüne çıkmasına engel oluyor mu? Aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen neden anlatamıyorlar?

Onların unutmak istedikleri, ama bir türlü unutamadıkları bir tarih '38. Acıları onlarda hala canlı. Döneme ilişkin onlara sorulan her soru o anı tekrar yaşıyor. Dönüp '38'i baştan sona yaşıyorlar. Bölgede

hala süren çatışmalı ortam da bu acılarını canlı tutuyor. Dolayısıyla çocuklarına da bir şey olacağı kaygısını yaşıyorlar.

“1938 isyan değil, soykırımdır”

Sır gibi saklanan (gerek devlet gerekse Dersimliler tarafından) bu olayın üzerine gitmek ve yeni araştırmalarda bulunmak ne gibi zorlukları beraberinde getiriyor?

Aslında çok da sır olan bir durum yok. Resmi tarihin abartılarıyla dolu olduğunu çok iyi biliyoruz ve tabi Türkiye gibi resmi ideolojinin güçlü olduğu bir ülkede resmi tarih anlatımının dışında bir tarih anlatımıyla bir meseleyi aktarmak gerek hukuksal yaptırımlarla karşılaşmamıza, gerekse de çok ciddi toplumsal baskıyla karşı karşıya kalmamıza neden oluyor.

Dersim katliamıyla ilgili birçok şey yazılıp çizildi. Bunlardan farklı olarak neleri açıklamaya çalıştınız?

Çok şey yazıldı, ama belgesel yapıldığı konusunda benim bir bilgim yok. Bu konu üzerine çalışan insanlarla bir kıyaslama yapmaktan öte, biz ne aktarmak istediğimizi açıklarsak daha iyi olacaktır. Aslında bu da bir yanyıla kıyaştır. Anlatmak istediğimiz; Dersim'de bir isyan olmadığı, tek bir ulus yaratmak için bir soykırım olduğunu vurgulamaktır. Bunu aktarıp aktarmadığımıza belgeseli izleyenler karar verecektir.

1938'de yaşananların, Dersim halkı üzerindeki etkisi nasıl olmuştur? Bu etkinin kırılması için neler yapılabilir?

Kapsamlı, planlı, yaşanan acıların çok büyük

olduğu bir katliamın etkilerini taşımamak imkânsız olur. 'Öteki' olmasını pekiştirmiştir. Var olan devlet ile barışık olmasını zorlaştırmıştır. Dersim'in adının Tunceli olması, mahalle adlarının Atatürk, İnönü, Alpdoğan, Fevzi Çakmak olması, dağlarında 'Ne Mutlu Türküm' yazısı ister istemez yetmiş yıl geçse de hatırlamalarna ve bu durumun hala devam ettiğini görmelerine vesile olmaktadır. Bence yapılması gereken şey; resmi tarih yazıcılığının, resmi ideolojinin değişmesidir.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Konuşmamı, 1938'de yaşanan soykırımın Dersim halkı üzerindeki etkisini çok iyi ortaya koyan bir Afrika atasözü ile bitirmek isterim: “Aslanlar kendi tarihçilerine sahip olana kadar avcılık öyküleri her zaman avcayı yüceltecektir”.

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

muzafferorucoglu@hotmail.com

www.muzafferorucoglu.com

Şiirin doğuşu ve gelişmesine dair

İnsanlığın en büyük "devrim"i, arka ayaklarının üzerine dikilmesi ve ön ayaklarıyla işe yönelmesidir. Kim bilir, bu belki de evrendeki tüm organik hayatın en büyük zaferidir. İnsanlık çıplak, kocaman, killi ayaklarını yerküreye basıp da gök kubbeyle doğrulduğunda, yani ön ayaklarıyla işe koyulduğunda şiir denilen şeyi çok ilkel biçimiyle, yalın cıglıgımsı bir halde söylemeye başladı. On ayaklarının el haline gelmesiyle birlikte filizlenmeye başladı şiir. İnsanlık, toprak denilen o ılık, ıslak ve doğurgan varlığın üzerinde oturdu hep. Güneşin ve ayın doğuşunu, yükselişini ve batışını seyretti. Bitkilerin, çiçeklerin, böceklerin envai çeşit renklerini, kıpırdayışlarını, fısıldayışlarını seyretti. Doğanın tüm seslerini, ayrıca en güzel sesli bülbülü, kanaryayı, karavuşu vs dinledi. Düşündü. Toprağın nabzını dinledi. Toprağa, suya ve ateşe aşık oldu. Eşitliğin ve özgürlüğün doğal dünyasında yürüdü. Hayatı değiştirdikçe şiiri güzelleştirdi. Toprağı işlemeye başladı sonra. Daha bir aşık oldu ona ve dolayısıyla yaşama. İnsanlık belki de ilk kez o zaman kavradı ölümün bu kadar kalles ve korkunç olduğunu. Gilgameş'i ölümsüzlüğü aramaya gönderdi. Gilgameş'in başarısızlığı, hüznün ve acının şiire daha büyük ölçüde gir-

mesini beraberinde getirdi. Sümer şiiri ya da destanı, Sümer üretiminden, Sümer hayat tarzından doğdu. Ve Tevrat'a kaynaklık etti. İnsan denilen yaratık, Tevrat'ta Gilgameş'in yenilgisini kabul etmedi, ölümsüzlüğü savundu. Kalbin kısa bir duruşundan sonra görkemli bir hayat yarattı ve adına cennet dedi. Tevrat, o dönem insanlığının bilinç ve hayal dünyasının doruk noktasıydı. Düzyazı biçimine rağmen, şahane bir şiir abidesiydi. İnsanlığın kendi bilincindeki ve ruhindaki güzellikleri secde edilecek bir fetiş haline getirmesiydi. Doğanın güzelliklerine ve toprağın bereketine fena halde aşıktı. Ama henüz ateşin değıştirici kudretini ve parlak geleceğini göremeyecek durumdaydı. Doğanın en şaşı alı biçimine cennet, ateşin en kahredicisine cehennem dedi. Adem'i topraktan yarattı, şeytanı ateşten. Ve şeytana dedi ki, git O'nu tanı, O'na itaat et. Şeytan haklı olarak isyan etti. Beni ateşten, onu topraktan yarattın, nasıl olur da git O'na itaat et diyebilirsin. Kim bilir belki de şeytanın isyanı, toprakta çalışan ilk kölelerin toprağa ve toprak sahiplerine karşı duydukları derin kinin bir simgesiydi.

Sınıflı toplum, acı ve hüznün yanında, şiire geniş ölçüde isyan duygularını ve derin

cennet özlemini de soktu. İnsan ruhunun incelmış, derin anlamlı güzellikleriyle köle sahiplerinin kılıç ve pranga dünyası çatıştı. Ezop'un köle sahiplerince uçurumdan aşağı atılmasının bu bakımdan bir anlamı vardır. Öte yandan kavimler arasındaki bitip tükenmez savaşlar, şiire geniş bir manevra alanı ve zengin konular sundu, soluğunu güçlendirdi onun. Şiirin tüm insanlığı büyüleyen mavi renkli Homeros güneşi, tuncun tunçla çarpıştığı, insan bilincinin ve ruhunun doğurgan bir sancıyla zonkladığı ve kendisini topyekün bir sınav arenasında bulduğu kahramanlık çağının en parlak döneminde doğdu. Homeros'un İlyada ve Odise'si kahramanlığın ışıltılı bir dille baştan sona methiyesidir. Şiirin en tutkun olduğu ve en nefret ettiği özellikleri Homeros kahramanlarını şahsında görebiliriz. İlyada ve Odise kahramanlarının karakter kiliminde, ateşi tanrılarından çalarak insanlığa veren Promete'nin eşsiz direnişinden renkler görebiliriz. Agias ahırlarını büyük bir sebatla temizleyen, cinnet geçirerek çocuklarını öldüren emekçilerin atası Herkül'ün eşsiz sabır, fedakarlık ve gücünden renkler bulabiliriz. Bugün bile, kadirbilirlik, sabır, bağlılık ve aşk deyince aklımıza Odise'nin karısı Penelope geliyor.

Bunun yanında alçaklığın, öfkenin, kurnazlığın ve soysuzluğun alasını da bu destanlarda bulabiliriz. İnsanlığın, Homeros şiirinin kahramanlarını sık sık hatırlaması, unutamaması boşuna değildir. Homeros şiirinde, tunç ile kanın sesi ön plandadır. Ama antik Yunan şiirinde de Sapho'nun temsil ettiği çizgi vardır ki, şarap renkli parlak denizin mırıltısını, çıplaklığı, ince hüznü ve aşkı tüm içtenliğiyle onda bulabiliriz. Amansız fırtınaların pırlanta gözlü çocuğu Odise'nin büyüülü denizi, bu şiirlere kendi sıcaklığını, billur maviliğini ve kokusunu katmış gibidir. Bu şiirler, Lesbos'un bakır saçlı kadınlarının dayanılmaz özlemlerinden, hırslarından ve saflıklarından damıtılmış damlalar gibidir. Biz bu güzelim lirik şiirlere, Akdeniz'i ufuk çizgisinde öpen, yani ebemkuşağının ötesinden adalara kırmızı kırmızı gülen güneş babanın şiirleri de diyebiliriz.

Roma şiiri, antik Yunan şiirine ve destanlarına dayanarak yükseldi.

(Not: Bu yazı Muzaffer Oruçoğlu'nun 'Sanat ve Edebiyat Yazıları' adlı kitabından alınmıştır)

UFUK ÇİZGİSİ

Bakış C A N

Halkın Birliği ve Halkın Birleşik Cephesi Üzerine (2)

Bütün damlalan bir dere ve bütün dereleri bir nehirde birleştirerek önünde durulamaz bir güce erişmesini sağlama ve bunun için bitmez tükenmez bir enerjiyle emek harcama sabrı ve anlayışına sahip olmak gerekir. Sınıf mücadelesinin ihtiyacı budur. Bu ihtiyaca cevap olanlar kazanmaya muktedirdir.

Diğer demokratik sınıf, tabaka, parti grup ve bireyleri beğenmezlik edemeyiz. En alttan en üste kadar bütün demokratik sınıf ve tabakalar devrimin itici gücüdürler ve devrim ancak ve ancak bunların birliğiyle olur. Bu nedenle faydalanma mantığıyla değil, dürüstçe ve samimi duygularla birliği istemek, dar günde de geniş günde de, güçlüyken de zayıfken de birliği kararlılıkla savunmak ve gerçekleşmesi için canla başla çalışmak şarttır.

Güçlendiğinde kibre kapılıp diğer örgütleri ve geniş emekçi kitlelerini bir tarafa atan, halkı tümden birleştirmeyi önemsemeyen, önderliğini zorla dayatan, onlara baskı, zor ve şiddet uygulayan bir grup ya da parti ne kadar güçlü olursa olsun, eninde sonunda yenilimeye mahkumdur. Emperyalist dünya gericiliğinin elbirliği ettiği bugünkü dünya koşullarında her ülkenin halkının birliğinin yanısıra, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının birleşmesi de oldukça önemlidir. Her devrimci örgüt darlıklarından kurtularak enternasyonal düşünmelidir.

Birçok örgüt birbirine yakındır. Bazıları Maoizm'e karşı olmakla birlikte Marksizm-Leninizm'i savunuyor. Biz Maoizm savunulmadan Marksist-Leninist olunamayacağına kesinlikle inanıyoruz. Fakat bir avuç revizyonist dışında, Hocasılığın ya da milliyetçiliğin etkisinde kalarak Maoizm'e karşı çıkmakla birlikte Marksizm-Leninizm'e inanan ve bu doğrultuda özel gerçekliği çerçevesinde hareket eden bir dizi örgüt ve bir yığın insan vardır. Bunları nasıl görmezden gelebiliriz ve bunları revizyonistlerle nasıl bir tutabiliriz?

Devrimci saflardaki hatalı anlayışlar bazı problemler yaratsa da devrimci örgütlerin bir cephede birleşmesi mümkün ve zorunludur.Bu elbetteki öncelikle köklü ideolojik mücadelelere ve ikincisi, Halk Savaşı'nın dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yükseltilmesine bağlıdır.

Onun için halkın birliğini samimiyetle isteyen her devrimci parti, grup ve bireyin, devrim mücadelesini ilerletmek için kararlılıkla çalışması gerekir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın koşullarına uygun olmayan her türden burjuva görüşü teferruatlı bir şekilde ele alıp çürüten sistemli bir ideolojik mücadelenin acil olarak yakın dönem görevleri arasına alınması tarihi bir zorunluluktur.Ideolojik mücadelenin sonuç vermesi her şeyden önce bilimsel olmasına, sonra da üslubunun seviyeli olmasına bağlıdır.

Daha üst bir birliği hedef almayan, rastgele, ayrıntı içinde boğulan ve temel sorunları görmeyen, ayrıntıları ve ayrıklı noktalarını abartıp ortak noktaları gözardı eden ya da tersine temel konulardaki yanlışların ve ayrılıkların üstünü örten, çözümlenmiş sorunları gereksiz yere işleyen, misillemeçi, düşmanca saldıran, provokatif, dar grupçu, doğruları tekeline zanneden, olumlu bütün şeyleri kendisine mal ederken olumsuz şeyleri başkalarına mal eden, kendi yanlışlarının kaynağını kendi iç çelişkilerinde arayacağına dışarda, başkalarının da arayan, bağnaz, hototzcu, kibirlî, aşağılayıcı, sekte, itici, dışlayıcı, suçlayıcı, önyargılı ve gerçeği yanıstımayan, karalayıcı, teşhirci, sorunları çözmekten uzak, hastalığı tedavi ederek hastayı kurtarma anlayışıyla hareket etmeyen, yıkıcı, arastırma ve incelemeğe dayanmayan, yalan, hile, çarpıtma, demagoji, kirli çamaşırları dökme vb yöntemleri içeren ilkesiz, seviyesiz ve amaçlarınıza aykırı burjuva mücadele tarzından özenle kaçınılması gerekir.

"Hep mücadele, birlik yok", anlayışı da, "hep birlik, mücadele yok" anlayışı da yanlıştır. Her ikisi de iyi sonuçlar vermez ve zararlıdır. Doğru ve kalıcı birlikler mücadele yoluyla kazanılır. Bu nedenle izlenecek ilkelere, "birlik-mücadele-daha yüksek birlik" ve "hastalığı tedavi ederek hastayı kurtarmak" olmalıdır.

Devrimci örgütler, birbirlerini bir rakip ve falazlık değil, kültürümüzün birer zenginliği olarak görmeli, dargrupçu, kapalı kapıcı ve rekabetçi anlayışlara meydan vermemeli, örgütler arası ilişkileri provoke eden sağlıksız unsurları ayıklayıp kidesini eğiterek, ilişkileri daha iyi bir noktaya çekmelidir.

Birbirlerine önderliğini dayatmamalı ve kitesini alıp ayrı yöne giderek devrimci hareketi parçalamamalı, asgari müştereklerde birleşmesini bilmeli, devrimci kitle çizgisi ve demokratik merkezizyetçilik ilkesini uygulamalı; kitlelerin aktif ve ileri kesimini orta ve geri kesiminden koparmamalı, bunların yardımıyla kitenin geri ve orta kesimlerini kazanarak halkı birleştirmelidir.

Diğer devrimci örgütleri değerlendirdirken devrim ile karşıdevrim ve doğru ile yanlış arasında kesin bir ayrım çizgisi çekmeli, inkarlıktan, haksız ve erken damgalamalardan kaçınmalı, olumlu ne varsa dostça sahiplenip ileriye götürmesini bilmelidir. Koşullara göre hem bize, hem de hakim sınıflara ve emperyalizme karşı çıkan sallantılı dostlarımız da vardır. Bunları kazanmak dahi bizim için önemlidir. Ama böyle dostlara asla tam olarak güvenilememelidir. İlişkilerinde daha dikkatli davranılmalı, onu düşmana itecek saldırgan tutumlarından kaçınılmalı ve yanlışları en geniş şekilde eleştirilerek halkın yardımıyla azaltılmalıdır.

Devrimci örgütler, ayrı yanlarının üstünü kapatmadan (çünkü bu ayrı yanlar doğru olabilir), ortak yanlışları, ortak çıkarları, ortak talepleri, amaçları ve ortak sloganları öne çıkartmalı; kendi tabanının ve genel olarak halkın dikkatini bu ortak yanlışlar, çıkarlar ve amaçlar üzerinde yoğunlaştırmalıdır.

Halkın Birleşik Cephesi'ni mücadelenin bugünkü aşamasında örgütlemek mümkün olmasa bile, şimdiden atılacak her adımın ittifaklar politikasına uygun şekilde atılması ve bu yolla cephenin zemininin hazırlanması gerekir. Bunun için devrimci eylem birliğine önem vermek gerekir.

Birleşmekden bahsedip eylem kararı alırken diğerlerine danışmamak ve onlardan sadece destek olmasını beklemek, doğru bir yöntem olamaz. Karar almadan önce danışmak, ortak bir eylem programı ve planı çıkartmak neden mümkün olmasın? Bu, hem mümkündür, hem de daha demokratik. Ayrıca katılım ve sahiplenmeyi arttıracığı için, başan olasılığını da kuvvetlendirir.

Bir yığın güncel sorun bizi bekliyor. Kitlelerin taleplerine sessiz kalamayız. Neden herhangi bir kampanyayı devrimci örgütlerin birliğiyle, ulusal ve uluslararası alanda yürütmeyelim? Bu, başan imkanını arttırmaz mı? Arttıracağı tartışma götürmez. Devrim yapmak istiyorsak doğru davranmak ve bunu alışkanlık haline getirmek zorundayız.

Çoğunluğu kazanıp birleştirmeyi ihmal etmek, onların hazır olmadığı eylem biçimlerini dayatmak, aceleciliğe kapılıp yersiz sloganlar ileri sürmek, sol-sağ sapmalara düşmek; düşmana kolaylıkla başarı imkanı sağlayan, aşırı ve gereksiz kayıplara ve başarısızlıklara yol açan yanlış bir politikaadır.

Emperyalizme uşaklık

Halka karşı iki yüzlülüğün adı

AKP'yi doğru değerlendirmek, öncelikle onun hangi ihtiyaca binaen piyasaya sürüldüğünü kavramakla mümkündür. Söz konusu ihtiyaç sistemin oldukça kısa zaman dilimlerinde teşhir olan ikiyüzlülüğüne bir makyaj yapma ihtiyacından başka bir şey değildir

AKP, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki stratejik BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) gibi politikalarının yaşama geçirilmesinin, DSP, MHP, ANAP hükümetinin ülkeyi sürüklediği ekonomik bataklığın sonucu olarak, ülkemiz Türkiye-Kuzey Kürdistan emekçi halkının gerici feodal faşist devlete olan güveninin azalmasının tehlikeli boyutlara varması sonucu, bizzat dönemin Başbakanı Ecevit'in de itiraf ettiği 'önlem alınmazsa toplumsal patlama olur' gibi söylemlerde ifadesini bulan tüm bu nedenlerden dolayı konjonktüre uygun olarak nüfusunun yüzde 90'ı Müslüman olan gerek ülkemiz, gerek tüm Ortadoğu emekçi yoksul halklarının tepkisini asgari seviyeye çekmek için ılımlı İslam adı altında yeni bir maske olarak kurulmuştur.

ABD emperyalizmi bir dönem yeşil kuşak projesiyle Sovyetlere karşı kullandığı Ortadoğu'daki diktatörlükleri, değişen konjonktüre uygun olarak yeniden dizayn etmek istemektedir. Yeşil kuşak hattında ilk kınılma yaşadığı İran'ın üzerine Saddam Hüseyin'i salmıştır. Ve tam sekiz yıl süren İran-Irak savaşında Saddam'a her türlü kimyasal silahları verecek mazlum halkların katledilmesini sağlamıştır. Aynı dönem Saddam tarafından Kürt halkı kimyasal silahlarla katledilmiş, resmi kayıtlara göre 5 bin kişi yaşamını yitirmiştir. İkinci kınımayı yaşadığı bir başka diktatörlük olan Libya'ya karşı ise yaklaşık 20 yıla varan ekonomik ve siyasi ambargo uygulamıştır. Üçüncü ve en büyük kınılamayı bizzat kendiyattığı despot bir diktatör olan Saddam Hüseyin'e karşı yaşadı. İran-Irak savaşının ardından Güney Kürdistan'da 5 bin Kürt'ü katleden Saddam aynı hızla bu defa Kuveyt'i işgal etmiştir. Saddam'ın binlerce Kürt'ü katledilmesine sessiz kalan ABD, Saddam'ın Kuveyt'i Irak'ın toprakları içerisinde sayarak işgal edip zengin petrol yataklarına el koyarak kendi çıkarlarına zarar vermeye başlaması üzerine 1. Körfez Savaşı'yla BM gibi emperyalizmin vahşi yüzünü gizleyen maskeyi de kullanarak Irak'a saldırmış ve Kuveyt'in zengin petrol yataklarına tekrar el koymuştu. Ardından Irak'ı fiili işgal ettiği yıla yani 2003 Nisan ayına kadar süren 10 yıl, Irak'a ambargo uygulayarak yüz binlerce kişinin ölmesine yol açmıştır.10 yıl süren bu ambargo sürecinde Saddam'a diz çöktürememiş, dünyanın ikinci zengin petrol yataklarına sahip olan Irak'ın petrollerini de rakiplerine, yani diğer emperyalist ülkelere kaptırmıştı.

Sovyet sosyal emperyalizminin yıkılmasıyla,soğuk savaş dönemindeki en büyük müttefikleri olan Fransa ve Almanya gibi büyük emperyalist ülkelerle ilişkileri daha da belirgin bir şekilde ortaya çıkan ABD emperyalizmi, gerek hegemonya savaşında, gerek bunun büyük bir parçası olan Ortadoğu'daki dünyanın en büyük yer altı zenginlikleri üzerindeki egemenlik savaşını daha da boyutlandırmıştır. Bu paylaşım savaşında Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak için, yeşil kuşak projesiyle Müslüman topluluğa şirin görünmeye çalışan ABD emperyalizmi, Sovyet emperyalizminin Afganistan'ı işgal etmesiyle bu fırsatı iyi değerlendirerek, komünizm düşmanlığını yaymaya çalışmış, sonradan kendi başına bela olacak Ladin gibi teröristleri yaratmıştır.

Bizzat kendi eliyle kurduğu İsrail siyonizminin en büyük destekçiliğini yaparak Filistin halkına adeta soykırım yapmıştır ve hala da bu ikilinin Filistin halkına uyguladığı vahşet hızını arttırarak devam etmektedir

İşte böylesi bir zeminde Ortadoğu'daki yönetimleri yeniden, kendi çıkarları doğrultusunda düzenlemek ve buradaki dengeleri kendi lehine çevirmek için planladığı BOP'u uygulamak için Ortadoğu'nun en büyük ülkesi olan ülkemiz Türkiye-Kuzey Kürdistan yönetimini de buna paralel olarak ılımlı İslam kisvesi altında yeniden düzenlemiştir. Bu öyle kendiliğinden ortaya çıkan, Tayyiplerin, hocaları olan Erbakan'dan ayrılarak parti kurma istemleriyle ifade edilecek kadar basit değil. Yarı sömürge ülkelerdeki bu kişiler sistemli bir şekilde takip edilip konjonktüre uygun olarak ortaya çıkartılıp yönetimlere getiriliyorlar. Bunun en somut örneği olarak son dönemde eski Sovyet cumhuriyetlerindeki 'turuncu devrimlerde' CIA denetiminde hareket eden finans kuruluşu Saros'un ayak izlerini görebiliriz. AKP hükümeti döneminde ABD'nin Afganistan'da, Irak'ta yaptığı katliamlar, Ebu Garip, Guetemala gibi ölüm kamplarında uyguladığı vahşi katliamlara, 50 yıldır Filistin'de süregelen soykırım boyutuna varan katliamlara karşı yüzde 90'ı Müslüman olan ülkemizde devrimci-demokratlar dışında, çok cılız bir iki tepkisel eylem dışında diddi bir tepki oluşmamasında AKP'nin İslam kimliğinin çok büyük önemi vardır. Bu da bize AKP gibi ılımlı İslam maskesini giymiş bir hareketin kendiliğinden, bağımsız olarak ortaya çıkmadığı-

nı, aksine planlanmış bir çalışmanın sonucu konjonktüre uygun olarak ortaya çıkartıldığını gösterir.

FETHULLAH GÜLEN

CEMAATI, ABD, AKP İLİŞKİLERİ

Kendi ülkesinde devletin 'laik' yapısını değiştirmek, şeriat düzenine dayalı bir devlet kumaya çalışmakla suçlanan, hakkında davalar açılan Fethullah Gülen, kaçtığı 'stratejik müttefik' ABD'de 'Fethullah Hoca Efendi' olarak itibar görmekte, buradaki çiftliğinde (cemaate ABD tarafından tahsis edilmiştir) FBI'nın korumasında cemaatini yönetmekte ve hatta ABD'nin istihbarat örgütü CIA'yla kol kola çalışmaktadır. ABD'nin geçmişteki adamı, şimdinin en büyük teröristi ilan ettiği Bin Ladin'in yerini (Ladin'e göre daha liberal bir görünümle) aldı ve bilinmelidir. Çeşitli üçüncü dünya ülkelerinde, Afrika'dan Asya'nın geri kalmış ülkelerine, hatta Rusya'da eğitim okulları adı altında, okular açarak adeta çalışma sahaları açmaktadır. Hatta Rusya Devlet Başkanı Putin, kendi ülkesinde açılan bu okulların çoğunu ajanlık yaptıkları gerekçesiyle kapatmıştır. Dönemin Başbakanı Bülent Ecevit tarafından ülkemizin tanıtımını yaptığı gerekçesiyle bu okullara ödül verilmiştir. Laiklik timsali geçinen, türbanlı meclise girdi diye Merve Kavakçı'yı Meclisten attıran Ecevit, devletin yargı organları tarafından ülkeye şeriat rejimi getirmekle suçlanan ve hakkında tutuklama kararıyla davalar açılan, Fethullah Gülen'e methiyeler dizmiş, çok samimi ilişkileri olduğunu kerelerce bizzat kendi ağzından ifade etmiştir. AKP lideri Tayyip Erdoğan'ın, defalarca ABD'de Fethullah Gülen'le görüştüğü, kendisini ABD'ye önerenin de, Fethullah 'Hocası' olduğu bilinen bir gerçektir. "Değiştim ben, artık eskisi gibi düşünmüyorum" diyen Tayyip Erdoğan, geçtiğimiz aylarda İstanbul Fatih'teki Nakşibendi tarikatının küçük bir cumhuriyeti olan camide yaşanan cinayetlerle ilgili yaptığı açıklamada medyaya atıfta bulun-

arak, "orada çok değerli bir ilim adamı hoca öldürülüyor, kimse onu yazmıyor. Ama daha kimler tarafından işlendiği belli olmayan bir cinayetle cemaat karanlamaya çalışılıyor" dedi. Cemaatlere toz konulmayan Tayyip'in ne kadar değiştiğini şu sözlerle açıklayabiliriz; "tazı aynı tazı, sadece üzerindeki çulu değişmiş".

AKP VE BAŞKANI TAYYİP ERDOĞAN EFENDİSİNE HİZMETTE KUSUR ETMİYOR!

AKP ve Başkanı Tayyip Erdoğan ABD'nin, İran, Suriye, Lübnan gibi ülkelerle yaşadığı sorunlarda adeta ABD'nin sözcüsü-elçisi gibi davranmış, ABD istedi diye bu ülkelere gitmiş, ABD istemedi diye gezi programlarını iptal etmiş, ABD'nin Kafkaslardaki çıkarları doğrultusunda adeta ABD'nin truva atı görevini yapmış. Din suyuna batırılmış AKP hükümeti göreve geldiği 2003'ten bugüne kadar çıkardığı yasalarla emperyalizmin uşağı komprador burjuvazinin ve göbekten bağlı olduğu ABD emperyalizminin çıkarlarını esas almıştır. GSS'den TMY'ye kadar, Aclar'dan Cargil gibi emperyalist tekeller için çıkardığı özel yasalara kadar, emekçi yoksul halkın değil, efendisi ABD emperyalizmi ve onun ülkemizdeki temsilcisi olan komprador bürokratik burjuvazinin çıkarlarını gözetmiştir. Tüm bu yasaları, emekçiler istediği için değil, emperyalist bir para fonu olan IMF istediği için çıkartmıştır. Kısa adı GSS olan Genel Sağlık Sigortası'yla, ülkemizde kırıntı da olsa sosyal devlet anlayışını ifade eden Sosyal Sigortalar Kurumu'nu ortadan kaldırarak tam bir açık pazar haline dönüştürmenin ilk adımını atmıştır. Sağlık sisteminde de aynı zihniyetle hareket eden, AKP hükümeti, burayı da özelleştirmenin ve açık bir pazara dönüştürmenin ilk adımı olarak da 'Sağlıkta Dönüşüm Yasası' adı altında çıkarmaya çalıştığı, pilot uygulama olarak yaşama geçirdiği, Aile Hekimliği olarak da ifade edilen sistemi yasallaştırarak sağlık ocakları'nı ortadan kaldırmayı planlamaktadır. Tabii bunun sonucu neler olabilir sorusunu kendimize sorduğumuzda; birincisi hiçbir etik değer olmadığı açık bir pazar, ikincisi ve en tehlikelisi de sağlık ocakları sistemiyle büyük ölçüde ortadan kaldırılan, tifo, çocuk felci, verem, kızamık, kolera, kabakulak gibi birçok bulaşıcı hastalığın geri gelmesi, bu sistemin yani sağlık ocakları'nın kaldırılmasıyla kaçınılmaz olacaktır. Tabii ki tüm bunların sonucu olarak da hastalıklı bir toplum ortaya çıkacaktır. İşte tüm bunlardan dolayı halkta oluşacak tepkilerin de önünü almak için, daha bu yasalar çıkmadan eskileri yetmediği için, yeni TCK, TMY gibi yasalarla da ülkeyi adeta bir yarı açık hapishaneye dönüştürmüştür. Sonuç olarak AKP'nin hükümet olduğu günden bugüne kadar geçen sürece baktığımızda, aslında ülkemiz Türkiye-Kuzey Kürdistan yoksul emekçi halklarının değil, komprador bürokrat burjuvazinin ve emperyalist efendilerinin çıkarlarını gözettiğini, tüm bunlardan yola çıkarak da AKP'nin ABD'nin bir uşağı, bir kuklası olduğunu çok rahatlıkla söyleyebiliriz ve hatta Tayyip Erdoğan da, "benim görevim ülkemizi pazarlamak" diyerek bu efendi-uşak ilişkisini açıkça itiraf etti.

KONUK YAZAR

Ragıp DURAN

Darphane'den Mevzi Bir İzlenim

Başka bir ritüel...

İki günlük sempozyumun ancak konuşmacı olduğum bir bölümüne katılabildiğim için genel ve mevzi izlenimlerle yetinmek durumundayım.

Öncelikle 'Aydın', 'Aydın olmak' ve 'Aydınların rolü, konumu' gibi önemli sorunları böylesine kapsamlı bir toplantıda ele almak son derece olumlu. Organizasyonun genelde başarılı olduğunu kaydetmek gerek.

Darphane salonuna girişte, aralarda, klasik batı müziği çalması da anlamlı geldi bana. Katılımcıların çoğunun genç olması, kadın-erkek dengesinin yerinde olması da ayrıca sevindirici.

Konuşmacılar kürsüde iken salonun konuşmaları büyük bir ilgi ve dikkatle izlemesi, katılımcıların olgunluğunu gösterdi. Soru-yanıt bölümünde gündeme gelen soru ve konuya yaklaşımlar da salonun siyasi ve ideolojik düzeyini gösterdi. Tüm bunlar olumlu.

Toplantıda da söyledim. Açarak tekrar edeyim: Türkiye solu artık ajitasyon-propaganda ya da iman tazeleme etkinliklerinden vazgeçerek, önemli konuları geniş bir mecrada, özgür bir şekilde tartışmaya başladı. Bu tartışmalarda, bence henüz yeterli derecede bilgi birikimi sağlanamadığı için, işin siyasi ve ideolojik boyutları hala ön plana çıkıyor. Önümüzdeki dönemde daha fazla somut bilgi ile daha zengin, daha geniş tartışmalar yapmak mümkün.

Tartışmanın amacı, 'Benim fikrim/tutumum, senin fikrini/tutumunu yendi' yaklaşımından ziyade, bilgi ve fikirlerimizi kıyaslama, karşılıklı olarak öğrenme olmalı. Ortak bir sonuca varma konusunda ısrar edilmemeli.

Bu tür etkinlikler sürdürülecekse –ki sürdürülmesinde yarar var- gerek konuşmacılar gerekse katılımcılar, toplantıdan önce emek harcıyıp uzun bir hazırlık süresi geçirmeleri gerekir. İnternet'te e-mail grupları üzerinden, gündem belirlenmesinden, konuların hangi perspektifle ele alınacaklarına, tartışma metinlerinin önceden herkes tarafından okunmasından programa kadar birçok unsur önceden hazırlanabilir. Böylelikle hem zaman kazanmış oluruz, hem de daha derin ve daha zengin tartışmalar gerçekleş-tirebiliriz.

Kapitalizm, sosyalizme oranla uzun süredir iktidarda olduğundan bu iktidarını sürdürmek için sürekli olarak kendini yenilemek zorunda. Bir ekonomi-politik ve bir ideoloji olarak kapitalizm/liberalizm kendini somut koşullara daha hızlı, daha somut bir şekilde uyarlayabiliyor. 21. yüzyılın başındaki kapitalizm, özünü sürdürmekle birlikte, 19. yüzyıl başındaki kapitalizmden çok farklı. Ne yazık ki, sosyalizm için aynı değişimi gözlemek pek mümkün değil.

Biz solda, gerek uygulamada, gerek söylemde 'Manifesto' ya da 'İki Taktik'deki uygulama ve söylemleri 2006 yılında da tekrar etmek durumunda kalıyoruz. 'Manifesto'nun da, 'İki Taktik'in de eskimiş, geçersiz metinler olduğunu öne sürmüyorum. Ama mesela bu iki metnin içerik ve yaklaşımlarını, yaratıcı bir şekilde günümüzün koşullarına uyarlayabildiğimizi de maalesef savunamayacağım. Maksat, klasiklerin özünü, ruhunu iyice sindirip, o içerik ve yaklaşımları değişen koşullara uygulamak.

Ben yıllar önce egemen medya ile kamu yanlısı medya arasındaki ilişkileri tahlil etmeye çalışan bir yazı yazmış-tım. Başlığı 'Bizim onlardan daha iyi olmamız gerekir' idi. Bu yaklaşım bugün sadece medya için değil, sınıf mücadelesinin her alanında geçerli. Yani bilgide, siyasette, ekonomide, toplumda... Her zaman ve her mekanda geçerli.

Daha iyi olma isteğini, iradesini Darphane'deki 'Aydınlık Sorgular' sempozyumunda sezdim, hatta gördüm. Ne var ki istek, irade gerekli bir koşul, ama yeterli bir koşul değil. Geçmişin basmakalıp anlayışlarından kurtulmadan Marksist ya da solcu olmak mümkün değil.

Belki 5 yıl, belki de daha uzun bir süre önce Evrensel gazetesini yöneticisi Fatih Polat ile Tohum Kültür Merkezi'nde bir toplantıya katılmıştım. İtiraf edeyim, o gün kendimi zaman tüneline hissetmiştim. 70'li, 80'li yılların terminolojisi ile olağanüstü kapalı ve dogmatik bir dünyaya girmiştim. İletişim kuramadığımı hatırlıyorum. Çünkü Merkez'deki arkadaşlarla ayrı zaman ve ayrı mekanlardaydık.

Bu kez Darphane toplantısında kendimi rahat hissettim. Şahsi bir duygu değil bu... Kararlı, militan ama meraklı ve önyargısız bir kitle, olumlu bir hoşgörü ortamı ve zaman zaman kavram kargaşası olsa da (Aydınlık mıydı tartışılan yoksa siyasetçi, militan ya da önder mi o pek net değildi bizim oturumda) çokboyutlu, olumlu bir toplantı yaşadık.

Tebrikler ve teşekkürler.

Komünizm mücadelesinde ölmek yenilmek değildir, zafer bizim olacak!

Anma gecelerine katılalım!

İşçiler, emekçiler, dostlar;

Emperyalizmin hüküm sürdüğü dünya üzerindeki yaşam, bugünkü aşamaya ulaşmaya kadar çok acılı süreçlere tanıklık edildi, edilmeye devam ediyor. Milyarlarca halk, emperyalist devletler ve onların yerli uşak faşist devletleri tarafından bugün de devam eden baskı, zulüm sömürü ve katliam politikalarına karşı, güçleri oranında direniş gösteriyorlar.

Anti-ABD bilinci gelişmektedir, özellikle Ortadoğu ve Latin Amerika'da emperyalistlerin küresel saldırılar karşısında dünya halklarının küresel karşı kouşunu örgütleme sorumluluğunu başta partimiz Maoist Komünist Partisi olmak üzere tüm komünistlerin ve devrimcilerin daha fazla hissetmesi gerekiyor. Başta ABD emperyalizmi ve uşakları İsrail devletinin Ortadoğu'daki emperyalist saldırı ve bunlarla birlikte ortaya çıkan haksız savaşlar, bu savaşlar karşısında dünya halklarının ve ezilen ulusların haklı savaşı büyütme sorumluluğu bulunmaktadır.

Emperyalist işgal, saldırı, tüm haksız savaşlar ve hak gasplarına karşı direnen halklar kazanacak. Zira tarihi "her şey bitti" diyenler değil, direnerek savaşan halklar ve onların yanı sıra sizin oğlunuz, kızınız, kardeşiniz, anne ve babanız olan yiğit evlatları ileriye taşımıştır ve taşımaya da devam ediyor.

Halkların içinden çıkarak önderlik etme pratiğinden devrimci ve komünist dinamikliğini koruyarak sınıf savaşını ilerletme mücadelesi ile bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizm yolunda canlarını vererek ölen nice insanımızı ve yoldaşımızı yitirdik.

Enternasyonal proletaryanın büyük öğretmenlerinden V. İ. Lenin, Alman komünist önderlerinden

Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht, Türkiye Komünist Partisi önder ve kurucuları Mustafa Suphi ve 14'ler, öncelikle ve Partimizin önceli Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in önderlerinden Ali Haydar Yıldız ve Meral Yakar yoldaşlarımızın farklı yıllarda ama Ocak ayı içerisinde şehit düşmelerinden hareketle Partimiz her yılın Ocak ayı son haftasını 'Parti Şehitlerini Anma Haftası' olarak belirlemiştir.

'TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne Bu Tarihin Bizim' olduğu bilinciyle Vartnik'ten Mercan'a ve bugüne uzanan sınıf mücadelesinin çeşitli alanlarında can bedeli kavgaya tutuşarak ölümsüz anılarını ve kavgaya bayrağını biz ardıllarına bırakan parti şehitlerimiz yolunuzu aydınlatmaya devam ediyor ve sınıfsız, sömürsüz toplum olan komünizme kadar da devam edecek.

Bugün gözyaşı ve yılmınlığa, tasfiyeciliğe ve marjinalleşmeye karşı her zamankinden daha fazla halklarımızın, devrimimizin ve partimizin görevlerine sıkı sıkı sanılarak sınıf mücadelesinin çeşitli alanlarında şehitlerimizin kavgaya bayrağını yükseltmeliyiz. Marksist-Leninist-Maoist ideolojimizden, halkımızdan ve şehitlerimizden aldığımız güçle kökleri derinden gelen Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve halklarının isyanını örgütleyerek büyük ileri atımlar perspektifiyle politik iktidar mücadelesinde zafere doğru yürümek zorundayız.

Bu bilinçle 2007 Ocak ayı itibarıyla parti şehitlerimizi anmak amacıyla "Komünizm Mücadelesinde Ölmek Yenilmek Değildir, Zafer Bizim Olacak!" şiarıyla gerçekleştireceğimiz anma gecelerine katılalım!

Parti Şehitlerini Anma

Geceleri Tertip Komitesi

Tükenmeyen umutlar ve geleceğin düşü

Kapitalizm, emperyalizm aşamasında, insanlık tarihine en yıkıcı iki büyük savaş armağanı etti. Buna rağmen bölgesel savaşlar ve baş döndürücü bir şekilde silahlanma sürüp gitmektedir. Sömürü çarklarının dişlileri üzerinde ezilen insanların kanı üzerinde kendine taht kurarak egemenliklerini sürdürenlerin yarattıkları sonuçlar ortadadır. Savrulmuş iltica yığınları, milyonlarca sokak çocuğu, artan paranoya, çevresel felaketler, kargaşa ve umutsuzluk...

Belirli sanayi dallarında, büyük uluslararası sermayeler, devasa hakimiyetlerini hissettirdikleri her yerde fiyatları, borsaları, mali denge ve darbeleri kolayca belirleyebiliyorlar. Böylelikle her geçen gün daha çok kar elde ediliyor. Rekabetin ortaya çıktığı bu sonuç, tek satıcıyı hakim kılar, yani tekellere yol açar. Rekabetin merkezileşme hırslarının ve dünya çapında dolaşan trilyonlarca dolar tutarındaki kara paranın bu yıkıcı sonucu, çok daha yıkıcı sonuçlara yol açacak olan daha ileri boyutlarda merke-

zileşmeye ve bu merkezileşmenin gücüne uygun dünyasal krizlere yol açıyor.

Çok uluslu tekellerin ortaya çıkışı, siyasal-sosyal-ekonomik rekabetin derinleşmesine, daha da şiddetlenerek tüm insan varlığını ve ruhunu içine alan tehlikeli bir anafurun tarihi şaşkınlığa uğratmasına yol açıyor.

ABD emperyalizmi Ortadoğu'da ve özel olarak da Irak'ta, sarsılan kendi egemenliğini korumak ve genişletmek amacını taşımaktadır. Mevcut işgallerini haklı çıkartmak için, El-Kaide, İran, Suriye, Kuzey Kore gibi "şer" güçleri yaratarak, bütün dünyada, kendi emelleri doğrultusunda, demokrasinin ve uygarlığın yayıcısı demagojisiyle, İslamcı terör faaliyetlerini dolaylı ve ince yöntemlerle geliştiriyor, had safhaya çıkartıyor ve geniş yığınları yıldırmanın bir aracı olarak kullanıyor. İnsanlık ABD'nin, Irak'ta kitle imha silahları propagandasının iflasını yaşadığı için, onun her taktiğini artık kuşkuyla karşılıyor. ABD Irak'ta büyük bir direnişle karşılaşmış, ikinci Vietnam sendromunu ka-

bul etmek zorunda kalmıştır. Bu aslında yenilginin, işgalcilerin diliyle teslim edilmiştir.

İşgalin sonuçları ortadadır. 600 bin ölü, bir milyondan fazla yaralı, patlamaların ve kanlı sahnelerin yaşattığı on binlerce çocuğun derin psikolojik buhranları yetimler, dolar ordusu. ABD demokrasinin görünüşü değil, görünmeyen derin ruhudur bu. İşte tüm bunların sonucu olarak Irak'ta ve Ortadoğu'da anti-Amerikancı hareketler yükselirken ve sınıf önderliğinden dolayı, tutarlı anti-emperyalist biçime girememiştir.

Çok uluslu tekellerin silahlanması karşısında demokrasi ve özgürlüklerin budandığı, katledildiği, ordunun, polislin emekçi kitleler üzerinde tam bir tenkil aracı haline getirildiği günümüzde hele aydınların konumuna bakın. Ekonomik üstünlüğünü kabul ederek, Afganistan ve Irak işgaline seyirci kalarak, tam bir güçsüzlük içine düştüler, sağa savruldular. Batı aydınının içinde bulunduğu durum çok daha içler acısıdır.

Teslimiyetin, sağ sapmanın kurbanı

haline gelen, toplum içerisinde saygınlığını yitiren bu insanlar Venezüela'daki anti-Amerikancı, Hugo Chavez hükümetinin Bolivarçı hareketine bile tam bir acizlik içinde bekle gör mantığı ile yaklaşıyor, destek vermiyorlar.

Bu tür bekle gör mantığı iyimserlik ve direniş felsefesini çökertir. Toplumda güvensizlik yaratır, güvensizlik de toplumun desteğini devrimcilerden, demokratlardan uzaklaştırır.

Devrimciler berrak, yeni ve dinamik bir stratejiyle hareket edip, emekçi kitlelerin, ekonomik, demokratik mücadelelerinden kopmaksızın elle tutulur, gözle görülür, yakıcı ihtiyaçlardan kopmaksızın hareket ederlerse,

tüm bu felaketler, olanlar etrafında siyasi bir güce dönüşebilirler, umut vadeden, yaratıcı, modern bir hareketin mimarı olabilirler.

Bizim önder gördüğümüz kimi aydınlarımız gerek Ortadoğu'da, gerekse dünyadaki olayları ve Avustralya'daki emekçilerin son eylemlerini televizyondan izlemekle yetinmektedirler.

İnsanlığın geleceği nerededir, hiç umudunu yitirmeyenler, insanlığın geleceğini komünizmde görmekteler.

Avustralya'dan/Şahin Öztürk

ADANMIŞLIK

tan'da, Peru'da, Filipinler'de ve daha bir çok yerde Maoist partiler önderliğinde kitleler iktidarı alaşağı etmek için ciddi gelişmeler kaydetmekte. İbrenin yönünü ülkemize çevirdiğimizde ise çok farklı bir tablo ile karşılaşmaktayız. Özellikle son bir kaç yıldır neredeyse her alanda bir hareketlilik ve tepki söz konusu. Hak gaspları, özelleştirmeler, tarımda uygulanan politikalar, üniversiteler vb. birçok alanda ciddi hareketlilikler mevcut. Ne varki bu hareketler çok parçalı ve doğru önderlikten yoksun oldukları için zaman içerisinde ya küçük kırıntılarla bitiyor ya da tamamen sistem içerisinde eriyip gidiyor. Tüm bu yaşananlardan sonra akla gelen ilk soru şu oluyor; peki ne yapmalı?

Bu soruya verilecek cevap aslında çok yalın ve basit. Geçmişe kıyasla çok büyük avantajlara sahibiz, gerek günümüzün getirdiği olanaklar, gerekse de geçmişte yaşanan pratikler bizlere doğru yolu göstermekte.

Bilimsel ve halkların tek kurtuluş yolu olan bir ideolojiye sahibiz; yani Maoizme. Yapmamız gereken en acil iş bu bilimsel ideolo-

jiyi bütün yönleriyle kavramak ve partitke yaşatmaktır. Her anımızı öğrenmeye ve öğrendiklerimizi ertelemeden pratiğe uygulamaya harcamalıyız. Teori ve partitği kopmaz bir şekilde uygulamalı ve her günümüzü, her anımızı daha bir ileriye gitmek için harcamalıyız. Unutmayalım ki, Maoist ideolojiyi ve bu ideoloji doğrultusunda belirlenen politikaları kitlelere ulaştıracak ve onlara yön verip örgütlü yaşama katacak olan bizleriz. Eğer kitleleri harekete geçirmek gibi bir iddiamız varsa; ki var o halde doğru bir dille politikalarımızı kitlelere götürmeli ve bıkıp usanmadan tekrar tekrar onlara gitmeliyiz. Hiç bir şekilde sapmalara, yılmıklara, küslüklere kapılmadan kitlelerin hem öğrencisi, hem de öğretmeni olduğumuzu unutmadan hareket etmeliyiz. Hiç bir tereddüde kapılmadan, bedel ödemekten çekinmeden ve hata yapmaktan korkmadan 'bütün benliğimle iş sınıf mücadelesinin engin denizine atılmalıyız.' Hata yapmayan hiç bir şey yapmayandır. Onca yaşanmışlık, onca tecrübe ve ödenen bedellerden sonra bizi tereddüde düşürecek, engelleyecek hiç bir sebep yoktur, olmamalıdır. Büyük öğretmen Mao'nun dediği gibi "on bin yıl çok uzun, sanlı güne sanlı saate..."

Malatya'dan Ozan

Barajın suyu, vatandaşın parası boşa aktı

Kocaeli’nde halk susuz kaldı

Yuvacık Barajı'ndaki suyun azalması nedeniyle haftalardır su sıkıntısı yaşayan Kocaeli halkı çeşmelerden su ihtiyacı-nı karşılıyor. Devlet ise, su satmadığı halde İngiliz firmasına halkın parasını ödemeye devam ediyor

Olan vatandaşa oldu

Yuvacık Barajı'ndaki suyun azalması nedeniyle haftalardır su sıkıntısı yaşayan Kocaeli halkı çeşmelerden su ihtiyacını karşılıyor. Yetkililerin soruna duysız kaldığını, mahallelere su tankerleri gönderilmediğini belirten vatandaşlar, su sorununun bir an önce çözülmesini istiyorlar.

Gebze Gaziler Mahallesi de Kocaeli'nde su sıkıntısı çeken mahallelerden. Mahalle sakinleri suların iki haftadır kesik olduğunu, bazı günler günde bir saat verilen suların yetmediğini söyleyerek yetkilileri duyar-sızlıkla suçladılar.

Halk tepkili

Ayşe Sait adlı mahalle sakini, yetkililerin ilgisizliğinden şikayet ederek, "Kimse gelmiyor, bir allahın kulu bile gelip durumumuza bakmıyor. Tanker diyorlar ama o da yok. Bazen çok kalabalık oluyor bu çeşme kuyruğu, bir bidon için saatlerce bekliyoruz. Olmayınca da bakkaldan su alıyoruz" diye konuştu.

Evde dokuz kişiye baktığını ve su yetiştiremediğini ifade eden Güzel Orhan ise, "Bayram geldi, evde bir sürü çamaşır birikti, çamaşırılar hep makinede kaldı. Bu nasıl devlet, devlet yok, devlet buralara uğramıyor. Ne tanker gönderiyorlar ne de telefonlara cevap veriyorlar" diyerek tepkisini dile getirdi.

İzmit'teki Yuvacık Barajı'nın su rezervinin aşırı düşmesi nedeniyle ilde su krizi yaşanırken, AKP'li İzmit Büyükşehir Belediye Başkanı İbrahim Karaosmanoğlu, yaklaşan seçimler nedeniyle önceki dönemin CHP'li Belediye Başkanı Sefa Simen'i eleştirerek su krizinin gündeme gelmesine neden oldu.

Baraj YAP! Halkı İŞLET! Borç DEVRET!

Kocaeli'nin susuz kalması, ildeki yaşamı olumsuz etkilerken, barajın yapımında yer alan Türk, Japon ve İngiliz şirketlerinin oluşturduğu konsorsiyum ile İzmit Büyükşehir Belediyesi arasında yapılan su satış anlaşmasındaki yolsuzluğun da halkın cebine yansısıyla, halkın yaşamı iki kat olumsuz biçimde etkilenmiş oldu.

90'lı yıllarda İstanbul'un yaşadığı su sıkıntısına çözüm bulmak amacıyla Yap-İşlet-Devret (YİD) modeliyle yapılan Yuvacık barajının 1995 yılında TC Hazine Müsteşarlığı'nın kefil olmasıyla İzmit Büyükşehir Belediyesi ile yapımçı firmalar arasında yapılan su satış anlaşmasında, barajın yapımcısı ve 2014 yılına kadar işletmecisi olan İngiliz firması Thames Water'e ve diğer şirketlerle, su alınsa da alınmasa da Hazine'den her yıl ödeme yapılacağı garantisi verildi.

Barajın yapımı ile ilgili yolsuzluk yapıldığı iddialarının yanı sıra, barajın yıllık 142 milyon metre küp su vermesi gerekirken, barajın faaliyete geçtiği 1999 yılından bugüne kadar karşılayabildiği su miktarı sadece yıllık 110 milyon metre küp oldu. Ancak barajın karşılayamadığı suyun parası da İzmit Büyükşehir Belediyesi'ni ödemeyi reddettiği için Hazine'den, yani halkın cebinden çıkan paralarla ödenmeye devam etti ve bu durum barajın işletmesinin devredileceği 2014 yılı-

na kadar böyle devam edecek.

İstanbul'a su satacaktı

Kocaeli'nde önceki dönem Belediye Başkanı olan CHP'li Sefa Simen'in döneminde yapılan su satış anlaşmasına göre, Thames Water firması İzmit Büyükşehir Belediyesi'ne yıllık 142 milyon metre küp su satacaktı. O dönemde İstanbul da su sıkıntısı çektiği için Yuvacık Barajı'ndan alınan suyun 100 milyon metre küpünün İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne satılması planlanıyordu. Ancak o dönemde Recep Tayyip Erdoğan Başkanlığı'ndaki İstanbul Büyükşehir Belediyesi, CHP'li İzmit Büyükşehir Belediyesi'nin suyunu almayı pahalı olduğu gerekçesiyle reddetti. Bunun yanı sıra Yuvacık Barajı da, anlaşmada gösterildiği gibi 142 milyon metre küp suyu karşılamadı. O dönemde Devlet Su İşleri (DSİ)'nin barajın beslediği kaynakların yıllık rezervlerinin 142 milyon metre küpü karşılayamacağı raporuna rağmen, anlaşma bu miktar üzerinden yapılarak, barajın karşılayamadığı su miktarı için boşu boşuna para ödenmesine göz yumuldu.

Barajdan satın alınan su, İstanbul'a da verilmezince Kocaeli'nin ihtiyacını aştı ve boşa akıtılmış oldu. Yağmurlu günlerde dahi park, bahçe sulamaları yapıldı.

Para da, su da boşa aktı

Yıllık olarak 360 milyon metre küp su satılmayıp boşa akıtılırken, 2005 yılı sonunda şirketlere, satılmayan su karşılığında Hazine'den 503 milyon Ytl'lik ödeme yapılmış oldu. Yani yedi yılda

Hazine 503 milyon Ytl zarara uğratılmış oldu ve eli mahkum 2014 yılına kadar her yıl satılmayan suyun bedelini ödemeye devam edecek.

İstanbul'un suyuna muhtaç oldu

Yuvacık Barajı'nın su rezervinin düştüğü ve Kocaeli'nin nüfusunun 1999 yılına göre daha da arttığı bugün, ilde su krizi yaşanıyor. Bugüne kadar barajın işletmecisi olan firmalardan Thames Water'e karşılayamadığı suyun parası ödendi ve ödenmeye de devam edecek. Hayali bir suyun parası ödene dursun, İzmit Büyükşehir Belediyesi geçtiğimiz günlerde AKP'li İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nden dört aylığına 3,5 milyon metre küp su satın almak için anlaşma yaptı.

Yedi bürokrat ile iki işadamına ceza

Yap-İşlet-Devret modeli ile yapımı tamamlanan Yuvacık Barajı için dönemin Başbakanı Tansu Çiller, Başbakan Yardımcısı Murat Karayalçın ile dokuz bakanın imzası bulunmasına rağmen fatura yedi bürokrat ve iki işadamına çıktı. Dönemin CHP'li İzmit Büyükşehir Belediye Başkanı Sefa Simen de milletvekili olmasından doğan dokunulmazlığı nedeniyle yargılanamadı.

Yuvacık Barajı'ndaki yolsuzlukla ilgili olarak Ankara 7. Ağır Ceza Mahkemesi, yedi bürokrat ile barajın yapımını üstlenen konsorsiyumdaki Türk firmaların yöneticilerinden iki kişiye "devlet alımına fesat karıştırmak" suçundan altışar yıl üçer ay hapis cezası verdi.

‘Özelleştirmeyi babalar gibi yaptık’

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, özelleştirme politikalarına yönelik kendisine yöneltilen eleştirilere; "Babalar gibi satırım" diyerek şov yaptı. Doğrusu hakkını vermek lazım; gerçekten de özelleştirmede fırtına gibi esti ve Sümer Holding, SEKA, TEKEL'in bazı bölümlerini, Mersin-Trabzon-Dikili limanlarını, TÜPRAŞ, PETKİM, THY, Erdemir gibi sayısız kuruluşu "babalar gibi" sattılar.

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklamada özelleştirmelere yapılan eleştirilere tepki göstererek; "Özelleştirmeyi hakikaten babalar gibi yaptık" dedi. Devamında ise "Özelleştirme ihalelerine girip de 'benim hakkım yendi' diyen bir kişi duyunuz mu?" diyerek yaptığı işle övünüyor Unakıtan. Biz yanıt verelim; elbette olmaz. Çünkü. nerde sizde patronların, efendilerinin hakkını yiyecek yürek, siz ancak yoksul halkın hakkını yersiniz.

"2006 yılına geldiğimizde, Kasım ayı sonucuna göre bütçe denk. Fazlası var ama onu söyleyemiyorum, bütçe denek. Yani ne yaptı bu hükümet? Milletin iki yakasını bir araya getirdi. Bu milletin parasına sahip çıktı. Bu milletten, fakir-fukaradan topladığı paralara sahip çıktı. Bunu çarçur ettirmedir. Bu mu IMF bütçesi? Bunun neresi IMF bütçesi? Millelin parasına sahip çıkmak mı IMF bütçesi?" diyor Unakıtan. Unakıtan'a sormak gerekir: Fakir-fukaradan topladığınız pa-

raya sahip çıkıyor, onların hakkını koruyorsanız neden köylünün, fin-dık üreticisinin, çay üreticisinin borcunu ödemiyorsunuz? Neden işçiye günlük 77 YKr zam yapıyor, onları açlık sınırının altındaki bir ücretle yaşamaya "mahkum" ediyorsunuz? Madem IMF bütçesi değil, madem fakir-fukaradan topladığınız paralar-dan oluşuyor bütçe; o zaman neden bütçeden nereye, ne kadar harcamaya yapılacağına fakir-fukara değil de IMF karar veriyor?

Ülkeyi "babalar gibi"

pazarlıyorlar

Resmi olarak 1985 yılında başlayan özelleştirme süreci, AKP hükümeti döneminde doruk noktasına ulaştı. "Ülkemi pazarlamakla mükellefimi" anlayışından hareket eden Tayyip Erdoğan ve şürekası, ülkemizi en iyi şekilde pazarlamak ve satmak için deyim yerindeyse gecesini gündüzüne kattı, bu işin hakkını verdi! Hatırlarsanız Halîç Tersanesi de dahil olmak üzere Eminönü'ne kadar olan sahil şeridinin satışına ilişkin düzenlenen Galataport ihalesi sürecinde Maliye Bakanı Kemal Unakıtan ve Tayyip Erdoğan'ın İsraili işadamı Sa-

mi Ofer ile gece yarısı yaptıkları gizli görüşmeler medyada çarşaf çarşaf yer almıştı. Gece yapılan "ülkeyi pazarlama" çalışmaları verimli geçmiş olacak ki Galataport ihalesini 3,5 milyar Euro'ya Sami Ofer ve Mesut Yılmaz'ın yeğeni olan ortağı Mehmet Kutman kazanmıştı. İhale sürecinde sessizce pusuya yatmış bir şekilde Galataport'u mideye indirmeyi bekleyenler, ihalenin sonucunun açıklanmasının ardından adeta köpürüyorlardı. Hatta ihalenin ardından medyaya "şok" açıklamalarda bulunan Rahmi Koç; "Ödeme şartlarını bilseydim Galataport ihalesine ben de şahsım adına girerdim" diyerek aslında "pazarlamanın" ne denli kötü yapıldığını da itiraf ediyordu.

Tayyip Erdoğan'ı aratmayan Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, özelleştirme politikalarına yönelik kendisine yöneltilen eleştirilere; "Babalar gibi satırım" diyerek şovu Erdoğan'dan devralıyordu. Doğrusu hakkını vermek lazım; gerçekten de özelleştirmede fırtına gibi esti ve Sümer Holding, SEKA, TEKEL'in bazı bölümlerini, Mersin-Trabzon-Dikili limanlarını, TÜPRAŞ, PETKİM, THY, Erdemir gibi sayısız kuruluşu "babalar gibi" sattılar.

MAYA

Arif BİLGİN

Yeni yılda insancıl bir sürpriz beklemek...

Değişime inanan insanlar, iyimser olur. En kötü şartlarda bile güzel şeylerin de olabileceğini hep düşünürler.

Nerdeyse yedinci yılına giren F Tipi zalim tecrit sistemine karşı yürütülen ölüm orucu direnişleri karşısındaki toplumsal suskunluk her an yüreği mi burkardı. Her dakika eridim, derim kemikle-rime yapışır, ağzım aseton kokar, beyin özyula-rım azalır kusardım. Sonra her ölenle birlikte öldürdüm. Direnişçilerin, ölenlerin yakınlarını, dostlarını düşünür, çırpınılarıyla çırpınırdım. Artık onlarla ilgili haberi okumaya içim elvermez, yeni bir ölüm haberi korkusu yüreğimi tit-retirdi. Nereye kadar sürecek, bu ülkede insan kalmadı mı diye hazin manzaraya lanet ederdim. Hele onlar için çırpınan insanlara karşı tezgahla-nan linç hareketlerinin tepkisiz kalması büsbü-tün hüznlendirirdi. Namuslu insanların sesi, kara vicdanlı alçaklık karşısında bu kadar nasıl solabilirdi!

Direnış başladığında bulunduğum kentte dayanışma komitesinin bir panelinde „İlk kez bir hapishane direnişinin başansı konusunda endişeli-yim“ demiştim. Çünkü saldırının arkasındaki uluslararası gerici ittifak ve konsensüsü biliyordum. „Yine de yanılmak isterim“ demiştim. De-ğişik direnişlerde toplam 265 gün ölüm oruçları-nı bizzat yaşamış ve dostlarının ölümüne tanık olmuş bir insan olarak edindiğim doğal duyarlı-lık sezgilerimi keskinleştirmişti. Aynı süreçte yazdığım imzasız dizi yazıda bu sezgilerle altı ay boyunca direnişin başansı için çırpınıp durdum. Bulunduğum kentteki dayanışma grubuna katıldım. Her hafta kentin işlek merkezinde tecritin insanlık dışılığını insanlara duyurmaya, insancıl tepkiler oluşturmaya çalıştık. Sayımız giderek azaldı, ilgisizce gelip geçenler bir avuç insanın çırpınısını yadırgamaya ve nerdeyse komik bul-maya başladılar. 27 Ekim 2001'de „İnisiyatifi onurlu biçimde elde tutarak artık ölümleri dur-durun“ diye direnişçilere bir mektup yazma ihti-yacı hisettim. Çünkü mücadele taktiğinin de-ğiş-tirilmesi gerektiğini düşünüyordum.

Eleştirileri ne kadar haklı olursa olsun aydınların böyle bir insanlık sorunu karşısında küskünlük göstermesine ve ilgisiz kalmasına üzdüm ve yadırgadım. Orhan Pamuk'un İsveç'teki ödöl tö-renindeki konuşmasını dinlerken bu drama da atıf yapmasını beklemiştim; hayalkınlığına uğ-radım. Hafta başında Basel'den dönerken yolda okumak için bir Cumhuriyet gazetesi aldım, Hik-met Çetinkaya'nın yazısı „yeni yılda güzel bir sürpriz“ için beni umutlandırdı. Daha önce de Ahmet Hakan ve bazı aydınların Behiç Aşçı'yı zi-yaret etmeleri ve duyarlı yazılar yazması bu umudumu arttırdı.

Doğrusu bütün boşa çıkan beklentilere karşın AKP'nin hiç değilse bu tür konularda insancıl bir müdahalede bulunacağını ummuştum. Neden olmasın? Dinde „günah“ ve „acıma diygusu“na dayalı humaniter bir içerik yok muydu? Yazık ki politikleştirilmiş ve iktidar hırsıyla kirlenilmiş „dindarlık“ta bu içerik de karanyormuş!

Neyse „Kasımpaşalı“dan boşuna bir mertlik bek-lenirken, sonunda Bülent Arınç sessizliği bozdu. TBMM Başkanı Bülent Arınç'ın anne Fazilet Er-doğan, teyze Naime Emlik, İHD Merkez Yürüt-me Kurulu üyesi Doğan Genç, Mazlum Der Ge-nel Başkan Yardımcısı Şinasi Haznedar, Özgür Der Genel Başkanı Hülya Şakerci ve Çağdaş Hu-kukçular Derneği Başkanı Hüsnü Tuna ile Dol-mabahçe Sarayı'nda yaptığı görüşme ve verdiği mesajlar. „yeni yılda güzel sürpriz“ için bu yazı-yı yazmama yol açtı.

Her şeye karşın insancıl bir çözüm girişimini al-kışlamak ve katkıda bulunanların yeni yılını iç-tenlikle kutlamak için sabırsızlıkla bekliyorum.

Bütün dostların yeni yıllarını bu beklentiyle kut-luyorum.

Aydınlık Sorgular Sempozyumu

Özgür Düşün dergisi kolektifi, İstanbul'da, 23-24 Aralık günleri arasında, "Aydınlık Sorgular Sempozyumu"nu gerçekleştirdi. Farklı yelpazelerden gazetecilerin, sanatçıların, araştırmacı ve yazarların katıldığı sempozyumda, 'aydın kimdir' tartışmasında karanlıkta kalan yönle ışık tutulmaya çalışıldı

Sultanahmet'te bulunan Tarih Vakfı Tarih Darphane Binaları'nda düzenlenen 'Aydınlık Sorgular' sempozyumu, iki gün boyunca, 7 farklı konu başlıklı oturumda tamamlandı.

kukçu ve akademisyen ile demokratik kitle örgütü temsilcileri ve üyeleri de dinleyiciler arasında yerlerini aldı.

'Aydın kimdir?'

Birinci oturumun konuşmacılarından Temel Demire, "Aydını bol olan bir coğrafyada yaşıyoruz ama bu sahte bir görüntüden başka bir şey değildir" dedi. İslamcı, sağcı ve milliyetçi insanların 'aydın' olamayacağını savunan Demire, "Aydın ve aydınlanma bir başkaldırıdır. Bilimin insana aklın gücünü göstermesi ve aklın her türlü ezme ilişkisine karşı özgürleşmesidir" diye konuştu. Türkiye'deki Kürt sorununa dikkat çeken Demire, "Bu memlekette Kürt sorunu var ama bunu telaffuz edecek bir avuç aydın var" dedi. Türkiye'nin aydınlatmayı yaratacak yeni bir devrimci dalga ya ihtiyacı olduğunu belirten Demire, sınıfsız, sömürsüz, tahakkümsüz ve çevreyle ilgili bir dünya için savaşmayan insanların aydın olamayacağını belirtirken, "Aydın, sanatıyla, aşkıyla, cesaretiyle bu dünyanın karşısında dindirdir" diye konuştu.

Oturumda konuşan aydınların, halkın içinde olması gerektiğine dikkat çeken gazeteci-yazar Hasan Ceylan ise,

Sempozyumun açılış konuşmasını yapan Av. Eşber Yağmurdereli, sempozyumda, 'aydın kimdir' sorusuna kesin bir cevabın aranmadığını hatırlatarak, kendince 'aydın'ı şu sözlerle tanımladı; "Sınıflı toplumlarda, her sınıf, kendi çıkarları doğrultusunda kendi aydınını yetiştirir. Her eline kalem alan aydın olamaz. Bana göre aydın, her koşulda bedel ödemeyi göze alan insandır".

Sempozyumun, 'Aydın kimdir? Aydınlanma nedir? Nasıl bir aydınlanma?' başlıklı birinci oturumuna araştırmacı-yazar Temel Demire, Hasan Ceylan, Bilim ve Gelecek Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Ender Helvacıoğlu, İnsanlık Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Cengiz Gündoğdu konuşmacı olarak katılırken; birçok gazeteci, yazar, sanatçı, hu-

dan 4'üncüsü olan, 'Aydın ve Resmi Tarih' oturumu, hareketti tartışmalara sahne oldu. Oturumda konuşan gazeteci Hrant Dink, 'Türkiye solu içerisinde' pek fazla aydın yetişmediğini savunarak, gençken içerisinde yer aldığını söylediği TKP/ML TIKKO örgütü için, durumun tam tersi bir şekilde sahip olduğunu belirtti. Siyasi hareketlerin kimlik sorununda sınıfta kaldığını söyleyen Dink, kendisinin TKP/ML içerisinde örgütte beraber aynı hataya düştüğünü hatırlatarak, şu örneği verdi; "Bizler siyasi yaşamımızda, mensubu olduğumuz azınlıktaki ulusumuz bir zarar gelmesin ve daha rahat çalışabilelim diye Ermeni olan isimlerimizi Türkçe'ye çevirdik".

Sempozyumun birinci gününde öne çıkanlar

Av. Ercan Kanar; "Aydın, otorite-nin baskısı altında ezilmemelidir. İktidarın niteliği ne olursa olsun, aydın sorgulayıcı rolünü üstlenmelidir."

Özgür Düşün Temsilcisi Özan Doğan; "Bir toplumda bireyler kendi aydınlanmasını gerçekleştiremezse, kendini değiştiremez, toplumu dönüştüremezler. MLM bilimi dogma olarak ele alınmamalı, mutlak doğru olarak görülmez, Özgür Düşün kolektifi olarak biz de bu anlayışın ürünü olarak ortaya çıktık. Şuna dikkat çekmek istiyoruz ki, siyasi yönelimini kaybeden, onu kavrayamayan insan, herşeyini kaybeder?"

Gazeteci Hrant Dink; "Devlet siyasi hareket tarzında bocalamadı. Tarihi çok iyi biliyor. Bu yüzden Kürt

ve Ermeni sorununa yaklaşımı hep aynıydı. Ancak Kürt ve Ermeni ulusu ve bu ülkede yaşayan muhalifler, bu durum karşısında bocalıyorlar. Bocalamanın nedeni ise tarih bilgisinden yoksunluk. Kemiklerimizin farklılığı bir sorun değil, kültürel ve yaşamsal bir zenginliktir."

Sibel Özbudun; "Tarihte aydın kadına fazla rastlayamayız... Aydın olmak için; okuma, yazma, araştırma yapmak, entelektüel bilgi edinmek ve bunları pratiğe geçirmek ve tüm bunlar için de zaman gereklidir. Bilgiyi pratiğe geçirmek için kamusal alana içine girmek gerekir. Kamusal alandaki kadının ikinci plana itilişinden ötürüdür ki kadın aydın sayısı azdır."

Ceyhan Suvari; "Bizler, Kürtler, Er-

meniler, Aleviler, Sosyalistler, tarihimizi yeterince sorguluyoruz. Tarihini kendisi de bir sınıfa, ideolojeye sahiptir. Tarihçiler, devlet için tarih yazarken ulusu kadim alarak kaydederek ki, bu da hatalı sonuçlara, yanlış saptamalara yol açar. Örneğin, Güneş Dil Teorisi gibi. Ya da Türk tarihinde, Türklerin Anadolu'ya giriş tarihi olan 1071'in başlangıcı olarak

kabul edilmeyip, 'biz buraya daha önce geldik, çok daha öncesinden bu topraklardaydık. Dolayısıyla bu topraklarda en çok söz hakkı bizim' denmesi gibi. Son günlerde resmi tarih eleştirilmeye başlandı. Aynı sorun Kürt tarihi içerisinde de yaşanıyor. Kürt tarihçileri eleştirilmiyor. Oysa onlarda da önemli hatalar mevcut."

Sempozyuma dair...

Abdurrahman Dilipak

Buradan çok büyük şeyler beklemeye gerek yok. Buralarda birlikte düşünmeyi ve tartışmayı öğrenmek gerekir. Herkes fikrini söylesin ve herkes kendini gözden geçirsin. Süreci hareketli tutalım.

Ömer Leventoğlu

Buraya katılanlar farklı görüşlerden insanlardı. Sol ağırlıkta olsa da, doğal olarak yine de farklı görüşler ortaya kondu. Bu da sempozyuma zenginlik kattı. Koşulları göz önünde bulundurursak sempozyuma katılım iyiydi. Sempozyumda şu göze çarptı; Türkiye'de aydın profiline ilişkin herkesin uzlaşacağı ortak bir görüş yok. Sınıflı bir toplumda aydın profili-ne ilişkin farklı yargıların olması doğaldır. Bunun ortaya çıkması iyidir. Çünkü aydınla ilişkin kutsayıcı ve yüceltici terimler ortadan kalktı ve kalkması gerekir. Sınıflı toplumun sorunlarını, toplumun kendisi çözer. Çözümün reçetesi aydınların cebinde değildir. Bu tartışmalar şunu çıkardı ki; özgürlüğe ihtiyacı olan, kendi mücadelesini kendisi yapacaktır.

Hüseyin Atabaş

Konuşmak her zaman iyidir. İnsanların düşüncelerini ifade edebilmesi ilerle-

dönük bir adımdır. Ve bunun da olması gerekiyor. İnsan eğer farklı düşüncelerini dile getiriyorsa ve bunları özgürce söyleyebiliyorlarsa, işte bu şekilde gelişebiliriz.

Aziz Konukman

İnsanların birbiriyle ilişkiye geçmesi ve empati kurması gerekir. Irak'ta veya başka yerdeki insanlarla empati kurmamız gerekiyor. İnsanların düşünce çizgilerini yadırgamadan bir Kemalistle veya farklı düşünen biriyle empati kurmayan bir anlayış ileriye gidemez. Ama bu onun ideolojisine katılmak değildir.

Temel Demire

Sempozyumun örgütlenmesi, benim düşündüğüm performanstan daha iyiydi. Burada emeği geçenleri, Özgür Düşün kolektifini kutladım. İki farklı yelpazedeki görüşlerin sempozyuma katılması sempozyumun önemini bir kat daha artırdı. Yüz fikir tartışıldıysa da doksan dokuz fikir tartışıldı. Doksan dokuz fikrin tartışıldığı bir sempozyumda birbirinden farklı özgünlükteki görüşler ortaya konuldu. Bu da kaçınılmaz olarak düzeyli ve keskin tartışmaları oluşturan üretken bir zemin yarattı. Üretken bir zeminin oluşturulması, sempozyumun başariye ulaştığının en önemli kanıtıdır.

Behiç Aşçı ziyaret edildi

Özgür Düşün kolektifi ve 'Aydınlık Sorgular Sempozyumu'na katılan araştırmacı-yazar Temel Demire, şair Mehmet Özer, Prof. Dr.Yüksel Akkaya, şair Adil Okay ve şair Adnan Satıcı ölüm orucunda bulunan Avukat Behiç Aşçı'yı ziyaret ettiler.

Ziyarette bir açıklama yapan Behiç Aşçı, "Aydın ve sanatçılara çok şey düşüyor. Burada hep beraberiz ve son hamleyi de hep beraber yapmamız gerekiyor" dedi.

'1980 Sonrası Aydın ve Toplum'

Sempozyumun son oturumu olan '1980 Sonrası Aydın ve Toplum' konu başlık oturumu da harareti tartışmalara sahne oldu. Oturuma şair Adil Okay, Prof. Dr. Fuat Ercan, şair Adnan Satıcı, Prof. Dr. Yüksel Akkaya, Doç. Dr. Yücel Demire ve Seza Mis Horuz konuşmacı olarak katıldılar. Oturumda ilk olarak söz alan Adil Okay, aydının bir durumun olması gerektiğini belirterek "aydın, yaşanan bir olaya 'kışkırtıcı' yaklaşmalıdır. Günümüz aydını büyük oranda postmodernizmden etkilenmiştir" dedi. Prof. Dr. Fuat Ercan ise, Türk solunun, aydını bir dönem idealize ederek yükseltilmeye çalıştığını ve daha sonra da dönüp hain ilan ettiğini söyledi. 80 sonrası birçok aydının, tavnı devletten yana koyduğunu hatırlatan Ercan, "özel sermaye kendi aydınını piyasalaştırdı. Aydınların sınıfı yoktur ancak onların hangi sınıfa ilişkin kurduğuna bakmak lazım" dedi. Daha sonra söz alan Yücel Demire ise, aydını, 'meselesi olan kişi' olarak tanımladı. Söz alan Adnan Satıcı da, aydının, ürettiği bilginin sahibi, malikçisi olması gerektiğini savundu. Seza Mis Horuz ise, aydının iş-çileşmesi gerektiğini ve emekten, üretimden yana olması gerektiğini belirtti. Oturumda son olarak söz alan katılımcı Yüksel Akkaya ise aydını şu sözlerle açıkladı; "Aydın kapitalizmin etkisinden kurtulan, ona karşı mücadele eden ve sosyalizmi kurmaya çalışan işçi sınıfına hizmet eden kişidir. Erdal Eren bir aydındır, Behiç Aşçı bir aydındır ama Murat Belge bir aydın değildir". Sempozyumun oturumu sona ererken, kapanış konuşmasını Özgür Düşün kolektifi adına yapan Öztürk Aladağ, sempozyumdan kesin bir sonuçun çıkmasını beklemediklerini açıklayarak, sempozyumla amaçladıklarının 'bilgilerin birbiriyle çatışarak ama birbiriyle uzlaşmadan bir üst seviyeye çıkması' olduğunu söyledi.

Aladağ ayrıca, sempozyumda yapılan tartışmaların kitap haline getirilerek, sempozyumdaki tartışmaları daha geniş kitlelere duyuracaklarını açıkladı.